

Giới thiệu Chồng Trước Ngon Miệng

Yêu nhiệt liệt mù quáng đòi lấy một đoạn hôn nhân thất bại, La Bách Việt cảm thấy đã quá đủ rồi.

Cô không hối hận, cũng không lưu luyến, chỉ là, lại để lại di chứng —

Chồng trước của cô có gia thế hiển hách, tuần mỹ xuất chúng, là người đàn ông hoàng kim.

Bốn năm ăn tiệc lớn, làm cho cô không có hứng thú với những món ăn bình thường nữa, ài!

Bây giờ, Tô Tế Nhân này lại âm hôn bất tán, còn dám xuất hiện trước mặt cô.

Mượn danh nghĩa công việc, buộc cô phải tiếp nhận thân phận mới của anh — “Ông chủ” của cô.

Lại cố tình khơi gợi lại những kí ức lúc trước của cô, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?

Đúng rồi, là do cô không có tiền đồ, thỉnh thoảng lại còn nhớ nhung lại những đoạn tình cảm ngọt ngào của bọn họ.

Nhưng cuộc hôn nhân bốn năm đầy tổn thương và đau khổ, cô đã mất sáu năm mới có thể dần dần hồi phục lại được.

Cho dù món ăn mang tên Tô Tế Nhân này có ngon hơn đi nữa, cô cũng không muốn ném lại lần thứ hai nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Sau giữa trưa, trong nhà hàng nhỏ lịch sự tao nhã, bầu không khí chìm vào trong tiết tấu của âm nhạc cổ điển, có một cặp nam nữ mang quần áo chỉnh tề đang dùng bữa.

Người đàn ông có vóc người béo tốt, diện mạo coi như thuận mắt, đáng tiếc tóc lại lui hết ra sau nửa cái đầu, sợi tóc thừa thớt, làm cho tóc hần giống như bấp ngô vậy.

Hắn thao thao bất tuyệt, đối diện hẳn là người phụ nữ xinh đẹp đang nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ không yên lòng.

“Cuối cùng, khách hàng hài lòng, cuối cùng nhà cửa cũng bán được. . . .” Lý Triển mỉm cười mấy tiếng, thấy người phụ nữ ngần ngừ, hắn hỏi: “Bách Việt, sao vậy?”

“Hả?” Bách Việt hồi hồn, cố nặn ra vẻ tươi cười. “Xin lỗi, tôi đang suy nghĩ một số chuyện.”

“Đang phiên nào chuyện nhà trẻ sao? Yên tâm, nhưng mà chỉ là thay đổi giám đốc mới, sẽ không có vấn đề gì.”

Bách Việt cau mày. “Tuần trước giám đốc vẫn còn nói đang tìm người, ngày hôm trước đột nhiên gọi điện thoại tới nói với tôi đã tìm được rồi, sau đó liền bay ra nước ngoài nghỉ phép. Ít nhất nên giới thiệu giám đốc mới với các nhân viên đi chứ.”

Cô là giáo viên dạy tiếng việt ở nhà trẻ “Canh mầm”, kiêm chủ nhiệm lớp, ngoài dạy học còn phụ trách thêm công việc hành chính.

Giám đốc lớn tuổi, vừa mới quyết định chuyển nhượng lại trường, cô có ý muốn tiếp nhận, đáng tiếc tiếp cận không ra con số mà giám đốc muốn, còn mấy người giám đốc gấp muốn mua lại nhà trẻ để sử dụng vào chuyện khác, các nhân viên sợ mất chén cơm, cả tập thể trần tình, giám đốc bảo đảm sẽ nói tốt tất cả với giám đốc mới như cũ — sau đó một cuộc điện thoại gọi tới qua loa giao phó cho cô, nói trường luyện thi đã bán cho một người đàn ông mà ông chưa từng thấy mặt, đúng là kì quái.

“Ông ấy nhất định là nghĩ em thông minh có năng lực, có thể trấn an nhân viên, mới có thể an tâm rời đi.” Lý Triển Vi nhìn cô, âm thầm than thở: một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, sao còn có thể mỹ lệ như thế?

Thân hình nhỏ nhắn thon thả, da thịt trắng nõn, đôi lông mi cong cùng đôi mắt đen như quả hạnh, tràn đầy vẻ thanh tú cổ điển, khi mi tâm của cô nhú lên, vẻ mặt trở nên điềm đạm đáng yêu, kích thích khát vọng muốn bảo vệ của đàn ông.

“Chỉ là, nếu có thêm người đàn ông ở bên cạnh chăm sóc em, cảm giác sẽ yên ổn hơn, không phải sao?”

La Bách Việt thiếu chút nữa là phun cả trà hoa ra.”A, cũng không tồi.”

Vào nửa năm trước cô và vị Lý tiên sinh này quen nhau vì chuyện mua nhà, lúc ấy đối phương nhiệt tình muốn giúp cô giải quyết “Chuyện phòng the”, sau đó bắt đầu theo đuổi cô, nhưng cô không thích, không có cảm giác với anh ta!

“Cuộc sống khó tránh khỏi gặp phải khó khăn, cũng không ai biết một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên mới cần bầu bạn, giúp đỡ lẫn nhau.” Mắt Lý Triển lông lánh, rất tha thiết.

La Bách Việt bắt đầu nói lảng ra chuyện khác. “Nhà hàng này không tệ, bữa ăn rất ngon miệng.”

Lý Triển Vi đặt tay lên tay cô, thâm tình khẩn thiết. “Chúng ta qua lại đi, La Bách Việt.”

“A.” La Bách Việt nhìn chăm chăm vào năm ngón tay tròn vo của hân, cảm giác nổi da gà bò đầy đầu. “Anh nói có chuyện quan trọng tìm tôi, chính là chuyện này sao?”

“Đừng vậy. Đừng rồi, anh nhớ hôm nay là sinh nhật em, sinh nhật vui vẻ, Bách Việt.” Hân đưa một chiếc lắc tay bằng vàng lên. “Mặc dù anh là người môi giới nhà cửa, công việc rất bận, thời gian để chăm sóc em không có nhiều lắm, nhưng anh thật lòng. Bách Việt, một mình em quá cực khổ, hãy để cho anh chăm sóc em.”

Quả thật giống như lời thoại để cầu hôn. La Bách Việt thử rút tay về. “Tôi không cảm thấy khổ cực.”

“Em phải trả tiền thuê phòng, còn phải nuôi em gái, nuôi con gái, mấy năm này nhất định rất vất vả, anh đều hiểu, Bách Việt, anh rất nguyện ý cùng em chia sẻ gánh nặng.”

Nhưng cô không muốn chia sẻ cùng hân! “Tiểu Lam rất hiểu chuyện, em gái tôi cũng có thu nhập, cuộc sống của chúng tôi không khó khăn giống như anh tưởng.”

“Thật ra thì lần đầu tiên chúng ta gặp mặt vào nửa năm trước, anh đối với em là vừa thấy đã yêu, Bách Việt.”

“Nhưng tôi muốn độc thân.”

Lý Triển Vi cứng nhắc cười, La Bách Việt cũng lúng túng.

Lý Triển Vi có chút khó chịu. Người phụ nữ này đã ly dị, tuổi không nhỏ, có một con riêng, hân đều không có ngại rồi, cô còn làm bộ làm tịch. “Có phải cảm thấy điều kiện của anh không tốt hay không? Anh có bốn chiếc xe, có bất động sản, tiền gửi ngân hàng tới tám con số, thân thể khỏe mạnh, không có bệnh di truyền——”

“Dĩ nhiên không phải, điều kiện của anh rất tốt, tôi biết rõ.” Nhìn vào cái ngón ở cầm hân, La Bách Việt thật sự rất muốn cắt nó ra đặt lên trên đầu hân. Thần đâu, xin hãy tha thứ cho sự ác độc của cô.

“Hay là bởi vì tuổi tác? Anh hơn em có tám tuổi, không coi là nhiều.”

“Cũng không phải là tuổi.”

“Vậy còn có vấn đề gì?” Lý Triển Vi sùng mặt lên. “Chẳng lẽ em ghét bỏ diện mạo của anh? Anh không tin, em không phải là loại phụ nữ nông cạn đánh giá người khác bằng vẻ bề ngoài.”

“Ừm, tất nhiên là tôi không phải. Thôi.” Con người của La Bách Việt ắt chợt mơ mơ màng màng. “Lý tiên sinh, anh thật sự rất tốt, nhưng mà tôi lại không xứng với anh.”

“Tại sao?”

“Em gái tôi là một cái ả sắc thuốc, con gái của tôi tuổi còn nhỏ, sợ rằng không thể tiếp nhận được bạn trai của mẹ, tiền thuê phòng tôi có thể gánh được, nhưng người ta nếu như nói tôi ham tiền của anh, lời lên án sẽ làm tôi rất khổ sở, anh hiểu chưa?” Nước mắt của La Bách Việt nói đến là đến, nhè nhàng ướt át, bộ dáng mềm yếu bất lực, làm cho người có tâm địa sắt đá cũng sẽ lộ vẻ xúc động.

“Anh...anh hiểu.” Lý Triển Vi vừa hoảng hốt lại thương tiếc. “Nhưng chỉ cần anh biết em không phải thế là đủ rồi, ở chung một chỗ là chuyện của hai người, không cần đề ý người ta như nói như thế nào.”

“Hai người ở chung một chỗ, tuyệt đối không chỉ là chuyện của hai người, một ánh mắt, một câu nói xấu của người khác, cũng đủ để hủy diệt những thứ này, tôi đã từng sâu sắc lĩnh hội qua.”

La Bách Việt sâu kín thờ dài. “Tôi không xứng với anh... người đàn ông tốt như anh lại lựa chọn tôi, tựa như vòng eo năm mươi gắng phải nhét vào eo quần 20, nếu như không phải đứt cúc quần, thì cũng là làm mình bị siết đến không hít thở nổi, đối với hai bên đều là tổn thương. Anh đáng giá được yêu người phụ nữ tốt hơn.”

Cô đưa lắc tay cùng với tiền của bữa trưa đặt ở trên bàn. “Thật xin lỗi, tôi đi trước.” Sầu não thâm sâu liếc nhìn hân một cái, liền nhanh chóng rời đi, bóng hình xinh đẹp xinh đẹp khiến người ta không đành lòng giữ lại.

Lý Triển Vi ngạc nhiên đưa mắt nhìn cô, cho đến khi bóng lưng của cô biến mất ở cổng nhà hàng, hân mới theo bản năng ưỡn ngực, thu nhỏ bụng lại, làm

bẩm nói: “Thật ra thì eo tôi mới 45 thôi mà.”

Cho tới bây giờ La Bách Việt cũng không biết hai chữ nhu nhược viết như thế nào.

Cô sinh ra trong một gia đình bình thường, năm ấy cô mười tuổi, bạn tốt của cha vay ngân hàng, cha lấy nhà ra cầm cố cho ông ta, kết quả đối phương không trả nôi, liền trốn mất không thấy tung tích, ngân hàng lại thúc dục bọn họ, khoản tiền để dành ít ỏi của cha mẹ không đủ trả lại, nhà cửa bị lấy đi, cha mẹ bị buộc đến đường cùng, mang theo em gái của cô tự sát.

Em gái duy nhất của cô là La Diệu Tĩnh, yếu đuối nhiều bệnh, cha mẹ sợ con bé còn sống sẽ còn chịu khổ, quyết định mang con bé cùng đi, còn cô, La Bách Việt khỏe mạnh hoạt bát, còn có cơ hội làm lại, trông mong có người hảo tâm chăm sóc nuôi dưỡng cô —— di thư của cha mẹ viết như vậy. Kết quả cha mẹ uống thuốc độc tự tử, em gái tránh được lưỡi hái của tử thần, vẫn còn sống.

Những lúc mệt mỏi, con người không có quá nhiều thời gian để bị thương hay oán hận, một vị họ hàng xa đã nhận chăm sóc chị em cô, cô đã vùng dậy rất nhanh, chăm chỉ đọc sách, chăm sóc em gái, lúc tốt nghiệp liền từ bỏ việc học lên, cố gắng kiếm tiền, thanh xuân hóa hành những con số trong sổ sách chi tiêu của gia đình.

Bề ngoài của cô trông có vẻ yếu đuối, nhưng cô không phải là bông hoa yếu đuối phải che chở, cô chính là cô đại có thể sinh trưởng ở bất cứ nơi nào.

Có lẽ bởi vì từng đau vì mất đi những người thân yêu, nên ở phương diện tình cảm cô có chút yếu đuối. Khi tình yêu đột nhiên đi tới, cô liều chết mà nắm chặt lấy, không tiếc hy sinh thân mình, bốn năm hôn nhân lại đã kích nghiêm trọng tới cô, cô ly hôn lúc đang mang thai, còn để lại hậu di chứng rất nghiêm trọng.

Nhà chồng cũ có gia thế hiển hách, tuổi trẻ xuất chúng, chính là người đàn ông cao cấp trong mắt mọi người, kết quả của bữa tiệc lớn trong bốn năm này chính là, cô không có chút hứng thú gì với những thức ăn bình thường nữa.

Do tư xa xỉ trở lại tiết kiệm tằn tiện, nên con đường về thực phẩm chất lượng tạm thời phải nán lại, thỉnh thoảng cô không kiếm chế được lại nhớ lại những kí ức hạnh phúc của bọn họ, nhưng, nghĩ thì nghĩ vậy, món ăn này cho dù có ngon hơn nữa cô cũng không muốn nếm lại lần thứ hai.

La Bách Việt chạy về nhà trẻ, vừa bước vào cửa chính, liền thấy các thầy giáo không có lớp tụ tập tại trong phòng uống trà buổi trưa, khắp phòng đều là mùi thơm của cà phê và đậu đỏ.

“Bánh kem ‘Nini’ ăn ngon thật đấy! Khó trách mỗi ngày đều nhiều người xếp hàng như vậy.”

“‘Nini’ muốn mở rộng buôn bán, từ ‘bách hóa Mai Hoa’ chuyển ra mở cửa hàng riêng, muốn mua thì càng dễ dàng!”

“Mấy người đã đọc báo hôm nay chưa? Chủ tịch của Mai Hoa muốn kết hôn với bà chủ của Nini! Anh ta ly hôn đã năm năm rồi, lúc đó chính miệng mẹ anh ta nói thế, làm cho một đồng phụ nữ phải đau lòng rồi.”

“Nhưng Bách Việt có vẻ không có hứng thú với anh ta? Ngày hôm qua tôi tám chuyện với cô ấy về anh ta, cô ấy lại cười lạnh ba tiếng.”

La Bách Việt ho khan một cái, mấy người phụ nữ đồng thời quay đầu lại, có người kêu cô. “Bách Việt, tới đây ăn bánh kem.”

“Tôi không ăn.” La Bách Việt nghiêm mặt lại. “Mấy người còn có tâm tình ăn điểm tâm? Ông chủ mới sẽ tới ngay bây giờ, ngộ nhờ ông ta muốn đình chỉ chúng ta, dùng nơi này để sử dụng vào việc khác——”

“Ài, không có tệ như vậy đâu! Giám đốc đã bảo đảm công việc của chúng ta vẫn không thay đổi, ông ấy nhất định đã sớm bàn bạc tốt với ông chủ mới.” Mọi người cười hi hi. “Bách Việt, cô quá lo lắng rồi.”

“Là mấy người quá lạc quan rồi. Giám đốc có gọi điện thoại về sao?”

“Không có ——” Đưa bánh kem qua. “Bách Việt, ăn thử một chút đi, rất ngon đấy!”

“Tôi không ăn.” La Bách Việt nhắc lại, chán ghét liếc qua bánh kem một cái, trở lại chỗ ngồi của mình.

Giao Tâm Minh hỏi. “Chị La, ông chủ mới thật sự sẽ không buộc chúng ta mất việc chứ?”

“Hiện tại anh ta là ông chủ, anh ta muốn đóng thì đóng, chúng ta có thể làm gì?”

“Không đơn giản vậy đâu, chị ㄣㄣ (tác giả để kiểu này, chắc ý nói là áp sát người hay sao đó) với anh ta một lúc, anh ta sẽ đầu hàng liền!”

La Bách Việt cười như không cười. “Cô không nhìn thấy tôi toàn là võ trang thôi sao?” Khẽ ưỡn ngực, bộ đồ công sở vừa vặn 100%, hiện ra dáng người có lồi có lõm, cộng thêm đồ trang sức kín đáo mà trang nhã, hoàn toàn bày ra dáng vẻ người phụ nữ ôn nhu.

“Đàn ông rất tán thưởng những phụ nữ kiên cường, phóng khoáng nói với bọn họ, bất cứ chuyện gì cũng đều dễ thương lượng.” Chỉ là đồ công sở này là mua từ năm trước, gần đây cô có tăng cân, nên phần ngực có chút chật.

“Cho nên giám đốc mới có thể an tâm giao lại chuyện cho chị, có chị là ổn rồi!” Tâm Minh cười trộm, lại thở dài. “Ai, để cho chị làm giám đốc là tốt rồi, muốn thích ứng người mới thật phiền phức.”

“Hết cách rồi, tôi không mua nổi cái giá mà ông ta đưa ra——” Tiếng kêu chói tai của điện thoại cắt đứt lời nói của La Bách Việt.

“Bách Việt, giám đốc gọi điện thoại về rồi, tuyển ba!”

La Bách Việt vội vàng cầm ống nghe lên. “Ông đang ở đâu?”

“Tôi...tôi ở Vancouver, trong nhà con tôi.” Trong lòng giám đốc run sợ đáp lại.

“A, đã tự do vui sướng ở bên kia rồi à? Còn nhớ để gọi về nữa à?” La Bách Việt cười lạnh. “Ông sao vậy, bán đồ rồi, lấy được tiền liền bỏ chạy, cũng không thông báo chi tiết cho nhân viên một chút? Ý thức trách nhiệm của ông cũng bị bán mất rồi sao?”

“Đừng, thật xin lỗi..., tôi cũng là có nỗi khổ tâm.” Biết mình đuối lý, ông chủ sáu mươi tuổi khúm núm nói. “Ở bên chỗ mọi người là ba giờ rồi đúng không? Ông chủ mới cũng sắp đến, anh ta là người rất đúng giờ.”

“Sao anh ta lại muốn mua nhà trẻ của chúng ta?” Mọi ra được chút tình báo cũng tốt.

“Cậu ta. Thật ra thì cậu ta không có hứng thú đối với chuyện dạy học.”

“Hả? Vậy anh ta còn mua làm gì?” Đám người cô giáo xôn xao một hồi, tụ tập ở hướng cửa, La Bách Việt liếc mắt nhìn, nhìn thấy một chiếc xe hào nhoáng dừng lại ở văn phòng. Xem ra là người mua đến.

“Cậu ta.Cậu ta.” Đột nhiên bay tới một câu. “Thật ra thì cô biết cậu ta, Bách Việt.”

“Tôi biết anh ta?” La Bách Việt ngạc nhiên lặp lại. “Tôi không nhớ là tôi có quen người nào nhiều tiền như vậy.”

“Cậu ta nói với tôi nếu không hợp tác, cậu ta sẽ làm cho tôi không nhận học sinh được nữa, cũng đừng nghĩ sẽ có thể bán cho người khác.” Dù sao cũng đã thoát thân, dành được toàn bộ yêu sách, ông ta cũng bức với đối phương tại sao lại phải chấp nhất cái nhà trẻ nhỏ này, liên tục hỏi tới, người đàn ông đàm phán với ông mới tiết lộ, ông chủ phía sau màn này đã có một thời gian qua lại với La Bách Việt, nói đến việc này thật ra là ông vô tình bị cuốn vào ân oán của hai người này nha, ai ai.

“Tôi tuyệt đối không có loại bạn bè ác bá như thế! Đây, bây giờ là xã hội pháp trị, anh ta ác liệt như vậy, ông có thể báo cảnh sát, sao lại phải ngoan ngoãn nghe lời!” Chợt, trong đầu cô xẹt qua hình ảnh của người kia. “Có nhiều tiền, thế lực lớn đến mức có thể làm loại chuyện như vậy, tôi có biết một người.” Nhưng anh không phải loại người như thế.

“Chính là người cô đang nghĩ đến.”

Rầm! La Bách Việt chỉ cảm thấy trên đầu như bị sấm đánh. “Không phải là anh ta họ Tô đấy chứ?”

“Bách Việt, tất cả nhờ cô, tôi đã đồng ý với mọi người tìm người mua có thể tiếp nhận nhà trẻ này, thế nhưng người kia dùng đủ mọi cách ép buộc tôi, tôi bắt buộc dĩ mới phải bỏ cô lại cửa. Có vẻ như cậu ta không có ý định tiếp tục để trường hoạt động, cô có quan hệ với cậu ta, chỉ có cô mới có thể ngăn cản cậu ta.”

“Tôi biết rồi.” La Bách Việt đặt ống nghe xuống, lạnh lùng nhìn chiếc xe hào nhoáng qua cửa sổ, cửa xe vừa đúng mở ra, gương mặt mà cô rất quen thuộc xuất hiện.

Thư kí Diệp Hoài Văn xuống xe, nói với người trong xe: “Chúng ta đã đến, chủ tịch.”

Một cái giày da bóng loáng từ trong xe bước ra, mang theo đôi chân dài làm người khác phải sáng mắt, một vị mỹ nam xuất hiện ở trước mắt mọi người. Anh trầm tĩnh tuấn mỹ, trong thần thái có vẻ lạnh nhạt quý khí, âu phục màu xám tro làm hiện ra dáng người cao to khí phách mê người của anh, anh chậm rãi đi tới, bước chân vững vàng ẩn chứa lực, giống như họ nhà mèo, ưu nhã uy nghiêm.

Các thầy cô giáo nhìn ngây người. Vị này không phải là người đàn ông độc thân cao cấp mà lúc nãy họ vừa thảo luận sao, là chủ tịch “Bách hóa Mai Hoa” mà ngay cả mình tỉnh cũng không đẹp bằng một nửa anh ta sao? Là anh ta mua nhà trẻ của bọn họ?

Diệp Hoài Văn đi theo chủ tịch nhiều năm, đã quen việc các phụ nữ trợn mắt há mồm nhìn chủ tịch của anh ta, đưa danh thiếp ra cho nữ giáo viên đứng cạnh cửa. “Xin chào, tôi là thư kí của chủ tịch “Bách hóa Mai Hoa”, xin hỏi tiểu thư La Bách Việt có ở đây không?”

“Xin, xin, xin, xin hỏi, là hai người thu mua trường của chúng tôi sao?” Nữ giáo viên hưng phấn đến cả lăm, nhìn chòng chọc Tô Tế Nhân sau lưng anh ta.

“Đừng vậy ——” Hai chữ vừa ra, trong phòng bạo động, tiếng thét và tiếng hoan hô chói tai vang lên liên miên.

Cứ việc phấn khởi đi, sau đó hai phút báo đảm họ chuẩn bị kêu cha gọi mẹ. Diệp Hoài Văn bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đề cao âm lượng “Xin hỏi tiểu thư La Bách Việt ——”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong những tiếng thét chói tai ồn ào.

“Hai người tới làm gì?” La Bách Việt tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm Tô Tế Nhân.

Quả thật là anh, vẫn là người đàn ông anh tuấn không tí vết, so với trong trí nhớ của cô hình như càng thâm trầm kín kẽ hơn. Cách sáu năm mới gặp mặt, trong lòng cô cảm thụ, khó mà phân biệt được.

Người đàn ông này, cô không muốn nhớ tới nhưng lại không thể nào quên được —— chồng trước của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1 (1.1)

Cho dù đã từng trải qua biến cố, nhưng La Bách Việt vẫn mong đợi có được một gia đình, vẫn ôm mơ ước. Đối với hôn nhân, cô chưa bao giờ từng nghĩ mình sẽ ly hôn như thế, mà cuộc hôn nhân chỉ duy trì vãn vẹn trong bốn năm ngắn ngủi.

Năm thứ ba cao trung, cô kiếm được chân phục vụ làm ca đêm ở một quán đồ nướng. Gần quán đồ nướng có một trường đại học, học sinh ở đó thường hay tới đây dùng cơm, cô có chú ý tới một người thanh niên lịch sự tuấn tú.

Anh tên là Tô Tế Nhân, đọc là Đại Tứ, không giống các bạn học của anh luôn ồn ào cãi nhau, anh luôn yên tĩnh dùng cơm, mỉm cười lắng nghe bọn họ nói chuyện. Cả năm cô đi làm, hạng người gì cũng đều đã gặp, thế nhưng sự điềm tĩnh của anh lại đặc biệt hấp dẫn cô.

Về sau ở trong quán có vài vị khác đã đi làm, một người trong đó cứ quấy rầy vô, muốn có được số điện thoại của cô, cô không thể thất lễ với khách được, cứ đến lúc sắp phải hao tổn tâm trí, anh đều sẽ gọi cô: “Phục vụ.”

Cô nhanh chóng đi tới, anh sẽ chọn mấy món ăn, cô vào nhà bếp gọi món, thuận tiện núp ở trong nhà bếp luôn, cho đến đi nhóm người kia rồi đi. Sau khi tình hình này lặp lại mấy lần, cô hiểu được là anh giúp cô giải vây, liền nói cảm ơn với anh, anh nói: “Tôi chỉ là muốn gọi thức ăn thôi.” Đôi mắt với đôi con ngươi thật dịu dàng chăm chú nhìn cô, có chút xấu hổ, cô thấy được cảm tình của anh dành cho cô, tim đập thình thịch.

Càng ngày anh càng hay thường xuất hiện trong quán, nhìn thấy anh, tâm tình của cô liền trở nên tốt hơn, cũng cẩn thận hơn trong công việc, nhưng cả hai bên đều không tiến một bước để bày tỏ.

Cô vắt óc suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đến một biện pháp cho dù không thành công cũng sẽ không quá lúng túng —— viết vào tờ giấy mời anh đi xem phim, nếu như anh không muốn, mong anh sẽ vứt tờ giấy đi, làm như không nhận được, sau này vẫn sẽ tới quán của bọn họ, không nên bởi vì tờ giấy này mà xảy ra khúc mắc.

Trong bát cơm của quán, ở dưới đáy bát sẽ có một miếng gỗ sứ nhỏ, cô để tờ giấy ở dưới bát cơm, quay đầu lại cầm một tờ khăn giấy, vừa quay đầu lại, một người phục vụ khác đem đĩa burger com. đi rồi, cô không kịp ngăn cản nữa, bát cơm cứ như thế bị đưa đến bàn của dân văn phòng kia.

La Bách Việt sững sờ, muốn đi ra để lấy lại, nhưng người đó đã bắt đầu cầm bát cơm lên để ăn. Cô gấp muốn chết, trơ mắt nhìn mấy người đó ăn cơm, phát hiện tờ giấy ở dưới đáy bát, hần ngang đầu nhìn cô, vẻ mặt rất vui mừng.

Da đầu cô run lên, chui vào nhà bếp đóng cửa lại, từ cửa sau chạy ra, không ngờ người kia đã chặn cô lại ở ngõ hẻm phía sau.

“Vừa lúc hôm nay tôi cũng rảnh rồi, cùng đi xem phim thôi.” Người kia định kéo tay cô.

Cô né tránh, đành hoảng nhận tội.”Thật xin lỗi, tờ giấy đó không phải đưa cho anh.”

“Sao lại không phải? Com là đưa cho tôi mà.”

“Là đưa sai, thật xin lỗi, không liên quan đến anh. . . .”

Người đàn ông không vui.”Dù là đưa sai, dù sao tôi cũng đã nhận được, cùng đi xem phim không được sao?” Hần bắt lấy tay cô, cô sợ hãi đá hần một cước, người đàn ông tức giận, nắm lấy vai cô kéo mạnh, kéo áo xuống, lộ ra một nửa bả vai, cô thét chói tai, hần mới vừa che miệng cô lại, một bóng người từ sau lưng hần xuất hiện, là Tô Tế Nhân.

“Cô ấy từ chối, anh không nên ép buộc cô ấy.” Anh kéo người đàn ông kia ra.

“Không cần mảy nhiều chuyện.” Người đàn ông giờ nắm đấm về phía anh, anh thoáng nghiêng đầu, một đấm này đánh lên cột điện, hần đau đớn, nhấc chân ra đạp, Tô Tế Nhân tránh ra, đánh vào mặt của đối phương, bụp một tiếng rất to.

La Bách Việt bị dọa sợ, sợ hãi hét lên, người đàn ông lao đảo ngã xuống, bò dậy nhếch nhác rồi đi.

“Không sao chứ?” Tô Tế Nhân đỡ cô dậy, lấy áo khoác choàng ở trên người cô, cô phát run, nói không nên lời.

Tờ giấy gây chuyện rớt dưới chân anh, anh nhìn thấy, nhặt lên, cô hoảng sợ nói: “Đừng nhìn!” Xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, cô không còn mặt mũi nào để mời anh nữa.

Anh cầm tờ giấy. “Là của anh sao?”

Cô rung rung gật đầu, anh xoay người mở tờ giấy ra đọc, cô vội vã muốn cướp lại, anh liền giơ tờ giấy lên cô, cô thấp nên không giành được, kéo mạnh áo của anh, anh giơ tờ giấy về phía đèn đường, chăm chú đọc.

“Đã bảo anh đừng nhìn rồi.” Cô nín lấy ống tay áo của anh, gấp gấp đến độ muốn khóc.

“Anh đồng ý.”

Cô sững sốt. “Cái gì?” Nhìn anh thu hồi tờ giấy lại, dịu dàng lau nước mắt cho cô, mỉm cười với cô.

“Anh nói anh đồng ý đi xem phim với em.”

Cô vĩnh viễn nhớ đêm đó anh chạm vào gò má đầm lệ của cô, ngọt ngào ấm áp biết bao.

Tô Tế Nhân chưa bao giờ nghĩ tới, hai chữ tình yêu cuồng nhiệt (theo tiếng trung thì nó có hai chữ nên mình để vậy luôn nhé) này có thể sử dụng trên người anh, từ nhỏ bởi vì thân phận con riêng mà bị giấu cột, anh đã sớm học được cách giấu đi cảm xúc của mình, cô bé mười bảy tuổi hoạt bát nhiệt tình, giống như cốc cà phê nóng ngọt ngào, sưởi ấm tâm hồn hiu quạnh của anh.

Một năm kia anh lên lớp không nhiều lắm, lúc không có lớp liền theo chú đi vào bách hóa luyện tập, buổi tối mới rảnh để hẹn hò với cô, mà cô lại còn bận rộn hơn cả anh. Có một muộn ở căn hộ mà anh thuê, bọn họ nói với nhau về chuyện gia đình, cô nói cha mẹ của cô đã tự sát, cho nên cô đã bắt đầu đi làm từ khi còn nhỏ, lịch sử việc làm muôn màu muôn vẻ của cô làm cho anh sững sờ.

“Buổi sáng em tới trường dọn dẹp lại văn phòng của giáo viên, thời gian nghỉ trưa thì sẽ tới nhà máy để hỗ trợ, sau khi tan học thì rửa xe giúp người khác, đồ rác cho các tòa cao ốc, nướng ngô ở các quán ven đường, những người chủ lúc trước từng thuê em sau đó đều tới tìm em.” Mặt mày cô hớn hờ. “Nếu anh có chí tiến thủ, cơ hội vẫn sẽ xuất hiện đấy!”

Anh nghe mà đau lòng. “Cũng không có người giúp em?”

“Cho em công việc chính là giúp em! Mặc dù tiền bạc có ảnh hưởng rất lớn, nhưng vẫn không bằng những kinh nghiệm có được trong công việc, năm ngoài đi làm ở trường luyện thi, chủ nhiệm lớp cho em dự thính khóa học anh văn, sau đó em làm bài thi của bọn họ được điểm tối đa, Cô giáo khen em rất có thiên phú! Ý định của em là học anh văn cho tốt, về sau sẽ dạy học ở trường luyện thi.”

Cô làm anh nhớ tới người mẹ của mình, họ cũng từng gặp phải nghịch cảnh, cô lại hơn lạc quan mà kiên cường. Nhìn cô hài lòng kể lại, con người lóe sáng, anh không nhìn được mà động lòng, nghiêng người hôn lên khóe miệng đang nở nụ cười đáng yêu. Khuôn mặt cô ửng đỏ, tức giận liếc anh một cái. “Sao lại đánh lên em?”

Sau đó anh nói đến thân thể của anh, nghe anh nói anh là đứa con riêng từng không biết cha mình là ai, về mặt cô vẫn không thay đổi, đến khi anh nói đến việc nhận tổ quy tông, nụ cười của cô dần dần biến mất, yên tĩnh trở lại.

“Em cho là vì người nhà anh làm việc ở Mai Hoa, cho nên lúc không có lớp thường hay đến đó.”

Anh mỉm cười. “Mai Hoa đúng là của nhà anh. Sức khỏe của chú anh không tốt, muốn về hưu sớm một chút, sắp xếp anh em bọn anh vào công ty học tập. Bề ngoài chú anh có vẻ nghiêm túc, thật ra thì rất dễ gần, bọn họ nhất định sẽ thích em.” Thấy cô ngẩn người, hình như không nghe thấy lời của anh. “Bách Việt, sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Editor: Cẩm Tú - ĐDLQĐ

Cô cười gượng. “Không sao. Không ngờ anh không phải là người bình thường, chột có chút. có chút khoảng cách.”

“Anh không bình thường chỗ nào?”

“Ngay cả xe máy anh cũng không có, đi đâu cũng bắt xe buýt, em cho là anh là học sinh nghèo, còn giúp anh góp một khoản tiền, đi đến trung tâm mua sắm mua đồ giảm giá, còn dẫn đi ăn; lq/d anh tới chợ bán sỉ quần áo để kiếm đồ nữa chứ—— a!” Cô ảo não quát to một tiếng, che mặt ngã xuống tấm nệm trên đất.”Sao anh không nói sớm?” Đáng ghét, mắt mặt chết đi được!

Anh cười.”Anh không biết đi xe máy, cho nên bắt xe buýt. Nhờ em tiết kiệm tiền, theo em tới trung tâm mua sắm mua đồ giảm giá, đó là sinh kế (cách sinh nhai) hàng tuần của anh. Anh thích đồ ở chợ quần áo, không phải hôm qua mới hỏi em lúc nào lại đi sao? Bách Việt——” Anh kéo tay của cô, cúi người ôm cô.

“Không nên suy nghĩ quá nhiều, qua lại với em không phải là “bách hóa Mai Hoa” hay gia tộc nhà họ Tô, mà chính là Tô Tế Nhân, trước mặt em anh là chính anh. Anh không thể quyết định sinh ra ở đâu, nhưng ít nhất anh hiểu tình cảm của mình, anh yêu em, coi mờ, kiên cường, tràn đầy tự tin, lần đầu tiên nhìn thấy em, ánh mắt của đi ăn; lq/d anh đã không thể rời khỏi em, cũng không cần nhắc suy xét gì cả mà cứ thế làm thôi, giống như việc em không phải vì anh xuất thân từ nhà họ Tô nên mới yêu anh.”

Anh lại thành khẩn bạch tình cảm như thế, cô rất cảm động, ngây ngốc nhìn anh.”Anh thật sự cảm thấy em không phải là trò cao sao?” Bạn trai tuần mấy ưu tú, gia thế lại tốt, quá không chân thật.

Anh khẽ cười.”Anh lại cảm thấy là anh trò cao, giống như em vậy, ngoại trừ không may trong chuyện gia đình ra thì em chính là một cô gái đáng yêu, còn là cao thủ quản lý tài sản kiêm nữ cường nhân trong công việc nữa chứ, nếu so sánh với em, thì anh quá bình thường rồi.” Anh hôn lên cổ cô. “Anh muốn nhân dịp bất triêu em lại trước khi bị người đàn ông khác phát hiện ra, xin hỏi vị tiểu thư này, em có đồng ý làm cô dâu của anh không?”

“Cũng không phải đơn giản, còn chưa có dự định gì. Đừng hôn, nhột quá.” Cô cười không ngừng, khi bị anh trêu chọc thì phía dưới khẽ giãy dụa, vật mềm mại bất ngờ khiêu khích anh, thân thể anh trở nên cứng đờ, miệng lưỡi khô đắng, nhẹ nhàng lui ra.

“Khuya lắm rồi, em ở lại đây đi.” Dục vọng dữ dội trong đáy mắt anh hóa hết thành nhu tình mềm mại.”Yêu cầu này rất bình thường chứ?”

Hai má cô ửng đỏ, cười như không cười.”Anh dám làm chuyện gì không bình thường, em sẽ không tha cho anh.”

Anh cười không đáp. Đêm đó bọn họ ôm nhau ngủ, thân thể trẻ trung kiềm chế kích động, tâm, nhờ thế mà gần nhau hơn.

Cô là bạn gái thứ hai của anh, mối tình đầu của anh kết thúc rất êm đẹp, đối với cô, lại càng rung động mãnh liệt hơn, khát vọng hai cơ thể được kết hợp, cơn ảo tưởng ngọt ngào hành hạ anh cả đêm. Anh không muốn bởi vì kích động mà mối quan hệ bị thay đổi, đối với cô, anh muốn được lâu dài, anh nói muốn cô trở thành cô dâu của anh, cũng không phải là nhất thời vui mừng, từ lúc này trở đi, trong cuộc đời của anh có cô ở trong đó.

Những ngày này thật ngọt ngào, tất cả đều trôi chảy, tuổi trẻ luôn nghĩ mọi chuyện thật đơn giản, nhận định yêu nhau thì sẽ ở bên cạnh nhau. Nhưng mỗi khi anh nhắc tới chuyện đại sự là kết hôn, La Bách Việt lại nghĩ là nói đùa, coi như gió thoảng qua tai.

Trong nháy mắt, bọn họ đều đã tốt nghiệp, đều từ bỏ việc tiếp tục học lên, lựa chọn đi làm luôn. Tối đến, bọn họ nói tới tương lai, anh lại nhắc tới chuyện kết hôn, La Bách Việt không để tâm lắm, nhưng lúc này anh không có dừng lại, vẫn kiên nhẫn trần thuật ý nghĩ của anh, lúc này cô mới biết anh nghiêm túc.

“Anh muốn sau khi tốt nghiệp xong liền kết hôn sao? Nhưng chúng ta đều có công việc, ban ngày ai bận việc nấy, buổi tối chạm mặt, thỉnh thoảng em lại qua đêm ở chỗ anh, giống như tình trạng nửa ở chung như trước đây vậy, không tốt sao?”

“Không tốt chút nào hết. Anh không muốn người khác chỉ chỉ chỏ chỏ ở sau lưng em.”

Cô nhún vai.”Người khác muốn nói thế nào thì nói, em không quan tâm.”

“Nhưng anh để tâm.” Mẹ anh từng phải chịu đựng những ánh mắt kinh thường của người khác, anh không muốn cô cũng phải chịu uất ức giống như mẹ.

“Nhưng nếu kết hôn, không phải là chúng ta quá trẻ sao?” Cô còn chưa tới hai mươi tuổi mà.

“Không đâu, bạn học của anh có người vừa tốt nghiệp đã liền kết hôn.” Nhìn cô há mồm, anh đã đoán được cô muốn nói gì.”Bọn họ đã sớm có kế hoạch, không phải do có con mới cưới.”

“Ồ, vậy thì thật chúc mừng.” Đôi mắt đẹp chuyển động nhanh như chớp. “Nhưng mà chúng ta còn chưa có kế hoạch gì, cho nên chuyện kết hôn đợi sau này hãy nói thôi. Em mệt rồi, ngủ trước đây.” Nói xong cô cũng ngã xuống giường.

Anh nhìn cô, chậm rãi nói: “Anh biết, em không nghĩ tới chuyện gả cho anh.”

“Không phải!” Cô lập tức ngồi bật dậy.”Ai, anh nhìn xem, anh phải vào ‘Mai Hoa’ rồi, em cũng tìm được công việc trợ lý của giáo sư ở trường luyện thi, muốn dư tiền cho Diệu Diệu lên đại học, sự nghiệp của mỗi người chúng ta cũng vừa mới bắt đầu, nhưng mà đi ăn; lq/d tình cảm của chúng ta luôn luôn rất tốt, nên qua hơn nhiều năm ở cùng nhau, đến lúc đó tự nhiên sẽ. Sẽ.” Khuôn mặt cô càng ngày càng đỏ, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Sẽ cái gì?”

“Sẽ kết hôn, anh là người đàn ông điềm đạm rất biết quan tâm đến người khác, sau hôn nhân chắc cũng sẽ là một người chồng tốt lo được chuyện gia

đình, gả cho anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.Ồi trời!” Cô quần quã hét to một tiếng. “Dù sao em cũng sẽ gả cho anh, đừng nghĩ nhiều quá! Anh muốn nghe những lời này đúng không?”

Tô Tề Nhân bị cô chọc cười.”Em cho là sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ kết hôn, vậy sao bây giờ không đồng ý?”

“Em còn chưa chuẩn bị tinh thần! Chúng ta quá trẻ tuổi, hơn nữa. Em cảm thấy được mẹ anh không thích em.”

Cô từng theo anh về nhà ra mắt trưởng bối, mặc dù thái độ mẹ Tô khá thân thiết, nhưng cô cảm giác đó là khách sáo, đối phương cũng không thật sự thích cô.

“Có sao? Mỗi khi anh nhắc tới em với bà ấy, bà đều khen em rộng rãi hoạt bát, là một cô gái tốt đấy. Hơn nữa, là anh muốn kết hôn với em, cũng không phải là mẹ anh. Chỉ là, em đã không muốn, anh cũng không miễn cưỡng, chỉ cần em nhớ anh sẽ chờ đợi em đi}end\danlq.d gặt đầu đồng ý.” Anh đề cho cô nằm xuống, giúp cô đắp kín chăn, cúi người cho cô một nụ hôn chúc ngủ ngon.

“Còn nữa, anh cũng không cảm thấy kết hôn bây giờ là sớm, chỉ là anh may mắn đã tìm được người mà anh muốn ở cùng cả đời này, may mắn chúng ta gặp nhau đủ sớm, để cho anh có đủ thời gian phấn đấu cho tương lai của chúng ta, để cho em được hạnh phúc.”

La Bách Việt cảm động, hốc mắt trở nên ươn ướt. Anh hại cô động tâm, gần như muốn gặt đầu rồi. “Em hiểu..., dù sao chỉ là chậm mấy năm, em cũng không phải là không muốn gả cho anh.”

Cô rất yêu anh, không thể nghĩ tới việc mất anh. Nhưng người mẹ cao nhả của anh làm cho cô căng thẳng, nhà họ Tô giàu có làm cho cô cảm thấy mình thật nhỏ bé, cô hi vọng có thể có chút thành tựu, làm thành của hồi môn, cho dù biết anh cũng sẽ không để ý đến những thứ này.

Cô dùng phương thức của cô, cố gắng vì tương lai của bọn họ. Cô lại quên mất, hạnh phúc tưởng như vững chắc hóa ra lại yếu ớt như lâu đài cát, chỉ một cơn sóng ngoài ý muốn là có thể bị đánh tan——

Chủ nhật, bọn họ hẹn nhau sẽ tới bến cảng ăn hải sản, nhưng xế chiều hôm nay cô đi làm quá mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi một lát, ngủ quên, khi tỉnh lại đã muộn tới một tiếng so với giờ hẹn của bọn họ.

Cô gọi điện thoại cho hắn, không kết nối được. Cô vội vã chạy tới chỗ anh ở, ở con phố bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng di}end\danlq.d người rầm rĩ nói chuyện, ánh sáng quá dị chiều sáng bầu trời đêm.

Tới đầu hẻm nhà anh, cảnh tượng trước mắt khiến La Bách Việt sợ ngây người. Nhà trọ anh thuê bị bao vây trong biển lửa, khói dày đặc ngất trời, xe cứu hỏa phía xa phun nước dập lửa, đám người vây quanh ngõ kín đến nỗi nước cũng không chảy lọt.

Cô bắt được một người phụ nữ, liền hỏi: “Sao lại cháy vậy ạ?”

Người phụ nữ lắc đầu nói: “Có học sinh trung học chơi pháo hoa ở đây, bén tới đầu máy nên bốc cháy.”

“Bên trong phòng còn người không? Đều cứu ra rồi sao?” Thang được đưa lên cao, đang ở trên nóc nhà cứu người sống sót đi}end\danlq.d cuối cùng xuống, cô liêu chết mở to mắt nhìn, không nhìn ra có phải là anh hay không.

“Mới vừa rồi mới đưa ra được vài người, cháy sạch. Ai, xem ra từ tầng ba trở xuống không cứu được.”

Cô còn chưa nghe xong, chợt đẩy đám người ra chen tới phía trước. Anh ở tầng hai!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 1.3

Editor: Cẩm Tú

Bọn họ hẹn gặp ở nhà anh, sợ cô tới không tìm được, anh nhất định sẽ ở nhà chờ cô. Anh trốn ra được chứ? Không có bị lửa vây lấy chứ?

Cô liêu chết đẩy ra đám người, hình như đã dẫm vào chân của người nào đó, làm đau cánh tay của ai đó, người nào đó tức giận mắng, cô đều không nghe được, cảnh sát duy trì trật tự nhìn thấy cô như điên dại muốn xông về phía trước, đi tới ngăn lại.

“Tiểu thư, nơi này là hiện trường hỏa hoạn, cô không nên đến gần.”

“Bạn trai tôi ở bên trong!” Nhìn thấy nhân viên cứu hỏa mang theo tấm bạt được đắp vải trắng ra khỏi hiện trường vụ hỏa hoạn, cô hồi hộp, không dám

nhìn, lại không nhìn được nhìn vài trắng bao trùm thân thể. Thân hình kia hình như gần giống anh. Không, sắc trời quá tối, cô quá hốt hoảng, nhất định là cô nhìn nhầm rồi.

Cảnh sát chỉ vào xe cứu thương đậu cách đây không xa. "Người trong đám cháy được đưa ra đều ở bên kia, cô đi xem xem bạn trai cô có ở đó hay không?"

"Được, tôi đi sang." Chợt nhìn thấy đôi chân lộ ở bên ngoài tấm vải trắng kia, cô kinh hãi. Đôi chân kia đi đôi dép đã bị hun đen, loáng thoáng nhìn thấy phía trên có hình vẽ cây phong.

Đó là đôi dép cô làm trong tiết học thủ công ở trường, anh không hề cho người khác đi.

Nước mắt xộc thẳng lên hốc mắt, toàn thân cô run lên. "Không sao, anh ấy vẫn ở đây." Trong nháy mắt, trong đầu hiện lên cái ngày đó vào nhiều năm trước, cha mẹ mang theo em gái rời khỏi nhà, nói muốn đi tìm bà ngoại, cô gọi điện thoại cho bà ngoại lại không tìm thấy cha mẹ. Nếu như khi đó cô có cảnh giác, có lẽ là có thể ngăn cản cha mẹ đoán mệnh.

Hiện tại bởi vì sai lầm lớn của cô, nếu như cô không ngủ thiếp đi, nếu như cô tới sớm một chút, có lẽ là anh đã có thể tránh được một kiếp, đều là lỗi của cô. Cô lại mất đi tình cảm chân thành một lần nữa, đều là lỗi của cô!

Cô nức nở, ngực đau nhói, lại không khóc nổi, cánh tay chợt bị người nào đó kéo.

"Bách Việt!" Thật vất vả mới chen qua được bức tường người, Tô Tế Nhân kéo cô vào lòng. "Anh gọi em từ nãy giờ, em không nghe thấy sao?"

Cô ngoái đầu lại nhìn thấy anh, ngơ ngác hỏi. "Tế Nhân?"

"Giáo sư có chuyện tạm thời phải tìm anh, anh có để lại giấy ở nhà, sau đó liền tới trường học. Em đã đi đâu? Anh không gọi điện thoại cho em được."

"Em ngủ thiếp đi, không nghe thấy điện thoại reo." Cô mờ mịt quay đầu lại nhìn tấm cánh. "Em nghĩ là anh ở đó, người đó đi dép của anh."

Anh không đành lòng nhìn tấm cánh một cái. "Vậy chắc là học trưởng, anh ấy tới tìm bạn cùng phòng của anh, bạn cùng phòng đi ra ngoài, anh ấy nói muốn ở lại chờ, không ngờ." Thấy vẻ mặt của cô hoảng hốt, hiển nhiên bị dọa sợ không nhẹ, anh kéo tay của cô áp vào trên gương mặt mình. "Bách Việt, không sao, anh đã ở đây rồi."

Cô ngây ngô nhìn anh, lúc anh nói chuyện đôi môi đụng phải ngón cái của cô, hô hấp của anh làm nóng da thịt của cô, anh vẫn sống sờ sờ ở ngay trước mắt cô. Nước mắt vỡ òa, cô cúi đầu khóc trong ngực anh.

"Em cho là anh đã đi giống như cha mẹ rồi, ngay cả lần cuối cùng cũng không thể gặp được. . . ." Cô khóc không thành tiếng.

"Anh không sao, đừng sợ." Lòng anh thương xót ôm chặt lấy cơ thể đang phát run của cô.

"Em cho là chúng ta sẽ cùng nhau tốt nghiệp, cùng đi ra xã hội, vĩnh viễn đều sẽ ở cùng nhau." Tương lai thật yếu ớt và xa xôi, cái chết cũng rất chân thật, cái duy nhất có thể nắm chắc, không phải chỉ có hiện tại thôi sao?

Hai mắt cô mơ hồ đắm lệ nhìn anh. "Tế Nhân, chúng ta kết hôn đi, em muốn gả cho anh."

Anh sững sờ. "Em chắc chứ?"

Cô ghen ngào gất đầu.

Anh có chút do dự. Cô đang sợ hãi, đây không phải là một quyết định hợp lý sau khi suy nghĩ lại, có lẽ ngày mai cô bình tĩnh lại liền hối hận, nhưng anh quá khát vọng cô trở thành vợ của anh, anh có lòng tin làm cho mỗi ngày sau khi cô kết hôn, đều cảm thấy con kích động rất đáng.

Vì vậy anh kiên định nói: "Được, chúng ta kết hôn."

Hôm sau anh liền nhắc với mẹ tới ý định muốn kết hôn, không ngờ mẹ lại cực lực phản đối.

"Con mới mấy tuổi mà đã muốn kết hôn rồi chứ?" Vương Ly Vân hoài nghi nhìn anh. "Chẳng lẽ người ta mang thai rồi sao?"

"Không có, con và Bách Việt không hề làm gì cả."

"Không có là tốt rồi, tóm lại, mẹ không cho phép con cưới nó!"

"Tại sao? Trước đó con đưa cô ấy tới đây, mẹ còn khen cô ấy muốn làm cô giáo dạy anh văn, rất có chí cầu tiến, không phải sao?"

"Đó là lời xã giao! Sau khi kết hôn phụ nữ nên lấy gia đình làm trọng, cả ngày chạy ra ngoài thì còn ra gì nữa?"

"Cái này có thể thương lượng, thật ra thì con cũng hi vọng cô ấy đừng khổ cực như vậy." Anh có thể chăm sóc chị em bọn họ.

“Huống chi con bé còn không có lấy một chút bối cảnh, con xem thím Đường của con đi, có con gái thương kim nghị viện, là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn tài chính, con bé kia có thể trợ giúp gì cho sự nghiệp của con chứ?”

“Sự nghiệp của con là do con tự tạo ra, Bách Việt chỉ cần ở bên cạnh con là được rồi.”

“Không phải lúc trước chú của con có giới thiệu cho con vài người đó sao? Mỗi người đều đẹp và trang nhã, gia thế lại tốt, con còn trẻ, xem xét nhiều một chút, cứ thoải mái xem xét, không cần quyết định sớm——”

Anh nâng cao giọng, nói: “Mẹ, trừ Bách Việt ra, con không cần ai hết.”

Lúc này Vương Ly Vân mới im lặng, chưa xót nói: “Còn chưa có qua cửa, con đã che chở nó như vậy rồi, lời của mẹ cũng không nghe.”

“Bách Việt là một cô gái tốt, cô ấy rất lạc quan, kiên cường, mẹ cũng sẽ thích cô ấy——”

“Được rồi, muốn kết hôn thì kết hôn đi, con trai lớn, cũng giống như chồng không quản được, dù sao mỗi người đều đến cuối cùng mới có thể nghĩ đến mẹ.” Vương Ly Vân hậm hực nói: “Mẹ chỉ có một điều kiện, sau khi gả tới đây con bé đừng đi làm, nhà họ Tô chúng ta không thiếu con bé một phần tiền lương, con bé chỉ cần làm nội trợ đảm đang là được rồi.”

Tô Tế Nhân đồng ý, nhưng La Bách Việt cũng giống như mẹ, đều không có phản ứng vui sướng như trong dự trù của anh.

“Em không có công việc, thì nuôi Diệu Diệu thế nào? Con bé phải tới bác sĩ, em còn phải tiết kiệm học phí cho nó nữa.”

“Anh sẽ chăm sóc hai người. Trước đó anh đã làm trợ lý của chú anh, cps tiền lương, đã có một khoản để dành, kế tiếp bắt đầu đi lên từ trường bộ phận, có khoản thu nhập cố định, nuôi em vợ không thành vấn đề.” Anh mỉm cười nói: “Về sau đều là người một nhà, chăm sóc con bé cũng đúng, đây là trách nhiệm của người anh rể.”

“Cho nên về sau em chỉ có thể dựa vào anh, làm một vị thiếu phu nhân được nước rút tận tay?” Xác thực, nhà họ Tô giàu có, không cần cô ra cửa đi làm, nhưng có khoản thu vào làm cho cô cảm thấy an tâm, một người vợ giờ tay lấy tiền từ chồng mình, quan hệ như vậy làm cho cô cảm giác mình thấp kém hơn.

“Dựa vào anh có gì không tốt? Anh rất muốn để em dựa vào cả đời.” Anh không có phát hiện sự lo lắng của cô. “Mẹ tôi vừa bắt đầu rất phản đối, anh đã nói với bà, trừ em ra, anh không muốn ai cả, bà đành phải đồng ý.”

“Vi em mà phá hỏng mối quan hệ của hai người, không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, mẹ anh kiên trì như vậy có lẽ là do có chút ghen tị, dù sao từ nhỏ đến lớn anh đều rất nghe bà ấy, lúc này bà nhượng bộ, sau khi cưới chúng ta để ý đến bà nhiều hơn là được.”

Cô đáp một tiếng, lại nghĩ tới—— cuộc hôn nhân này có phải là suy tính của anh? Mẹ của anh không quá thích cô, cô biết quá ít về gia đình anh, trận hỏa hoạn kia làm cho cô quá hốt hoảng, có lẽ bọn họ nên suy nghĩ chậm lại một chút. Cô nghĩ, chợt bị anh ôm trọn vào lòng.

“Em biết điều gì làm anh cảm thấy như đứng ở trên cao nhất không? Không phải buổi lễ tốt nghiệp hay là trang phục học sĩ (học vị thấp nhất, do trường đại học phong khi tốt nghiệp đại học), mà là lấy em về nhà, từ nay về sau chỉ vì em mà cố gắng. Ba anh chưa từng kết thúc trách nhiệm làm cha, anh thề tuyệt đối sẽ không để cho vợ và con của anh gặp phải hoàn cảnh tương tự. Che chở vợ của anh, để cho cô ấy vĩnh viễn vui vẻ, là mơ ước của anh.”

Anh dừng lại, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, có chút thẹn thùng. “Không phải là ước mơ oanh liệt, đúng không?”

Cô lộ vẻ xúc động. “Không, đó là mộng tưởng để cho phụ nữ nguyện ý phó thác cả đời.”

Lời của đập tan một tia thấp thỏm cuối cùng của cô, bọn họ toàn tâm yêu lẫn nhau như vậy, hôn nhân nhất định sẽ mỹ mãn hạnh phúc, là cô băn khoăn quá nhiều rồi.

“Em chỉ có một yêu cầu nho nhỏ.”

“Hả?”

“Hôn lễ có thể đơn giản một chút được không? Hôn lễ của anh nhất định sẽ có nhiều nhân vật thương nhân chính trị nổi tiếng đến, nói không chừng còn có truyền thông phỏng vấn, nhưng còn cái gì em cũng không có.” Phải đối mặt những nhân vật có mặt mũi kia, cô vẫn có chút tự ti.

Anh hiểu được tâm tình của cô. “Được, anh cũng hi vọng khiêm tốn một chút.”

Sau đó, lần nữa ra ngoài mong đợi, yêu cầu đơn giản này lại khiến mẹ giận dữ. Vương Ly Vân không thể chấp nhận được đám cưới của con trai mà lại không phô trương, anh tốn rất nhiều công sức để hòa giải, thật vất vả mới có được phương thức mà cả hai người phụ nữ đều đồng ý.

Kế tiếp là bánh cưới, lễ phục, ngày cưới, danh sách khách mời. Mọi thứ mẹ anh đều có ý kiến, La Bách Việt cũng không phải là con cừu nhỏ biết nghe lời, anh luôn là khuyên cô nhượng nhịn, dù sao mẹ anh cũng là trường bối, trước lễ cưới mẹ chồng nàng dâu đừng có cãi nhau.

Anh không có ý thức được, những đưng chạm nhỏ nhìn có vẻ không quan trọng này, đã gieo xuống mầm mống không hòa hợp giữa hai nữ cường nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.1

Editor: Cẩm Tú

Dưới tình huống Vương Ly Vân miễn cưỡng thỏa hiệp, Tô Tế Nhân đã cưới được cô gái mình yêu.

Hôn lễ khiêm tốn, từ chối phỏng vấn của truyền thông, trừ bạn bè thân thích của nhà họ Tô ra, không ai biết được bộ dáng của cô dâu.

Thế nhưng, yêu cùng hôn nhân là hai việc khác nhau, một là hai người cùng nhau mơ mộng, một là hai người sống qua ngày cùng nhau. Đối với đàn ông mà nói, kết hôn là nhiều người bên gối, còn đối với phụ nữ mà nói, đó là một giai đoạn hoàn toàn khác.

Nhà họ Tô là một Đại Gia Tộc, các gia đình sống rải rác ở các khu nhà cao cấp, cho nên nhà của Tô Tế Nhân có thêm hai miệng ăn nữa cũng không sao, sau khi cưới, La Bách Việt cùng với em gái dọn vào, Tô Tế Nhân đã dành một căn phòng riêng cho La Diệu Tinh.

Hai vợ chồng trở về sau tuần trăng mật còn chưa được mấy ngày, trong bữa sáng, Vương Ly Vân liền chất vấn con dâu.

“Sao cô lại ngủ trễ như thế mới dậy?”

La Bách Việt nghe vậy thì sững sờ, đỏ mặt. “Dạ, bởi vì” Bởi vì thật ra chồng cô không hề nhả nhặn như vẻ bề ngoài, thời học sinh còn kìm nén, sau khi kết hôn đã tháo bỏ toàn bộ lệnh cấm, cực kỳ nhiệt tình, làm cho cô hoài nghi không biết chồng cô có bị đánh tráo không.

Tô Tế Nhân rất bình tĩnh uống nước trái cây. “Mấy ngày nay cô ấy thích tập ảnh, thường xem đến khuya.”

“Muốn xem cũng phải có tiết chế, sáng sớm chồng phải đi làm, thân làm vợ nên tiễn chồng ra cửa, ngủ đến tận bảy, tám giờ mới dậy thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Thật xin lỗi, con sẽ sửa đổi.” La Bách Việt dạ vâng đáp lại.

Tô Tế Nhân đẩy ra đĩa. “Anh đi làm đây. Bách Việt, tới giúp anh đeo cà vạt.”

Anh đi tới cửa trước, nhìn cô vợ mới cưới đi tới, đeo cà vạt giúp anh, con ngูoi của anh chăm chú nhìn cô, vẻ mặt kì lạ, cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh, đâm vào lồng ngực anh một cái, anh cười ra tiếng.

“Là anh sai, hại em ngủ đến tận bảy, tám giờ mới dậy.”

“Anh phải tiết chế chút đi, ngày nào đó không bò xuống giường đi làm được thì làm thế nào?”

“Anh đã kìm nén rồi, là do thể lực của em quá kém, thiếu rèn luyện.” Anh ôm cô, hưởng thụ thân mật trong chốc lát. “Mẹ rất muốn có cháu đích tôn, chúng ta phải cố gắng.”

“Đưa bé cũng không phải nói có là có.” Cô tức giận liếc một cái. “Anh họ vẫn còn gây khó dễ cho anh sao?” Con trai độc nhất của bác cả nhà họ Tô không ra gì, vì vậy ông ấy tận lực bồi dưỡng cháu trai này, đối với chuyện này người anh họ kia cực kỳ ghen tị, nên trong công việc thường cố ý ngáng chân anh.

“Khó tránh khỏi, nhưng anh có thể ứng phó. Em cũng đừng ở nhà suốt, nên dẫn mẹ đi đâu đó đi, đi dạo phố hoặc là uống trà buổi trưa, muốn mua gì thì cứ việc quẹt thẻ.” Hần đưa gừn nói: “Vợ chồng chúng ta phân công hợp tác, anh kiếm tiền, em tiêu tiền.”

“Em chỉ hi vọng ngày ngày anh sẽ về nhà ăn bữa tối.” Những lời nói cung chiêu dung túng của anh làm trái tim cô ấm áp, nhưng mẹ chồng cũng không hề muốn cô chăm sóc. Cô cắn môi. “Tế Nhân, em” Lời đến bên miệng lại rụt về, cô không thích nói xấu sau lưng người khác.

“Tế Nhân! Chai rượu đỏ này anh cầm tới cho bác cả đi!”

Vương Ly Vân đi tới, bọn họ không hẹn mà cùng nhanh chóng tách ra. Khi bọn họ quá thân mật thì bà luôn có vẻ ghen tức, vì vậy bọn họ hẹn ngầm, ở trước mặt bà luôn sắm vai một đôi vợ chồng tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách).

Một góa phụ lệ thuộc quá mức vào con trai, giống như người thứ ba trong cuộc hôn nhân, không thể hòa hợp được với bọn họ. La Bách Việt không thể hiểu được, dù sao bà cũng đã làm vợ, làm con dâu, vì sao không thể toàn tâm toàn ý đón nhận cô?

Vương Ly Vân tươi cười tiễn con trai ra cửa, quay đầu lại đối mặt với con dâu, sắc mặt trầm xuống. “Bữa tiệc tối mai chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Thím Đường đã chọn xong, cũng đã đặt điểm tâm ở khách sạn rồi ạ.”

“Ừ, theo thông lệ thì chúng ta sẽ liên hoan với phái nữ nhà họ Tô, lần này là thím Đường làm, lần sau sẽ đến phiên cô... cô nhìn cho kỹ rồi mà học hỏi.” Vương Ly Vân quan sát bộ quần áo ở nhà gián dị của cô. “Đi mua một vài bộ quần áo và đồ trang sức đi, đừng làm cho người ta nói mẹ chồng tôi keo kiệt, không để cho cô ăn diện, nhưng cũng đừng tiêu quá nhiều tiền, Tể Nhân phải nuôi gia đình rất vất vả.”

Nghe qua là ý tốt, nhưng lại thực chói tai, La Bách Việt nhin cảm giác không vui xuống, đáp lại: “Vâng”

Vương Ly Vân quay người đi lên lầu. “Em gái cô không thể tham gia, cô ta không mang họ Tô, là bởi vì cô nên mới có thể ở nơi này, cô biết có chừng có mực chứ?”

Máu nóng trong người La Bách Việt xông lên, cắn răng nhin xuống. Một cô dâu không có cửa hồi môn, lại còn mang theo một người bệnh vào cửa, có thể chiếm được mấy phần tôn trọng của mẹ chồng chứ? Trước khi kết hôn chồng cô cam kết bảo đảm, trong mắt mẹ chồng tất cả yêu cầu của cô đều là tham lam.

Cô quyết định làm nhiều nói ít, lấy hành động để chứng minh thành ý của cô. Người của nhà họ Tô dần tiếp nhận cô, nhưng cho dù cô đối với mẹ chồng là nói gì nghe nấy, diễn vai người con dâu hoàn mỹ, thì mẹ chồng vẫn không thích cô, luôn tìm mọi cách bắt đ bẻ cô, mối quan tâm duy nhất của bà ấy đối với cô, chính là khi nào thì cô sinh con trai cho nhà họ Tô.

Kết hôn một năm, vốn là người coi mở tự tin thì nay cô lại trở nên bần khoản lưỡng lự, mỗi khi cô tức giận, cô liền tự nói với mình: đây là vì chồng, vì gia đình của bọn họ, mẹ chồng sẽ chấp nhận cô, bọn họ sẽ trở thành người một nhà thân thiết, cô không phản nản với chồng, cô muốn cố gắng cho thật tốt.

Vậy mà vào đêm đó, sự tín niệm của cô sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 2.2

Editor: Cẩm Tú

Đêm đó, Tô Tể Nhân mang theo một hộp quà về nhà. “Đây là nhân sâm bạn anh đưa, em hầm cách thủy rồi làm canh gà cho Diệu Diệu uống đi.”

“Cho mẹ bồi bổ thân thể đi, thời gian trước bà bị cảm, bị bệnh đã lâu rồi.” La Bách Việt đang chải tóc. “Một năm nay anh đã thay đổi nhiều ngành, hiện tại lại muốn tới bộ phận tài vụ, lúc nào thì mới có thể ổn định?”

“Bác cả hi vọng anh có thể quen với tất cả mọi hoạt động của bách hóa, qua lần này còn có thể điều đi tiếp nữa.”

“Anh vất vả quá.” Cô nhẹ nhàng nói, nhìn chồng mình ngồi ở mép giường, xoa gáy, cô tới gần anh, xoa bóp bả vai cho anh. Cô nhìn anh, anh khép hờ mắt, vẻ mặt thả lỏng, thân thể lại vẫn căng thẳng.

“Hết cách rồi, công việc mà.” Anh trầm thấp nói, như có vô số cảm xúc, cũng tựa như bình tĩnh. “Em có còn nhớ lúc anh còn đi học, có một người tên Hoài Văn thường tới tìm anh không?”

“Ừ, anh nói anh ấy cũng là nhân viên của Mai Hoa, là người tiếp phẩm.”

“Bác cả cảm thấy năng lực của cậu ta không tệ, bồi dưỡng cho cậu ta trở thành trợ thủ đắc lực của anh, huấn luyện của cậu ta sắp kết thúc rồi, thời điểm anh chính thức đảm nhận chức vụ, cậu ta sẽ giúp anh.”

“Tốt đấy, hai người cũng là bạn của nhau, về sau bắt tay hợp tác, nhất định sẽ rất thuận lợi.”

Anh càng ngày càng ít tiết lộ về công việc, thỉnh thoảng nói tới, cũng chỉ giống như vậy, nói chút chuyện nhỏ không quan trọng mà thôi.

Cô cảm thấy anh có tâm sự, cô biết anh họ Đường sẽ không để cho anh được thuận lợi, nhưng anh lại không nói gì, giống như cô cũng giấu đi con uất ức của mình không nói với anh. Bọn họ không muốn mang đến phiền não cho đối phương, niềm phong lại một phần, tâm tình cũng xuất hiện vài phần thiếu hụt, trở nên trầm mặc, có chút xa cách.

“Đến lúc đó công việc đã cố định, nên sẽ chẳng phải vội vàng nữa, sẽ có nhiều thời gian ở cùng với em hơn một chút.”

Tuy hứa như thế, nhưng càng ngày càng thêm bận rộn.

Cô đáp nhẹ một tiếng, không lên tiếng nữa, tiếp tục giúp anh xoa bóp bả vai cứng ngắc.

Tô Tề Nhân nhìn vào trong gương. Trong gương, vẻ mặt của cô như đang suy nghĩ gì đó. Cô gầy đi, nụ cười càng ngày càng ít, thường mệt mỏi, nhưng không nói với anh cái gì hết, anh cũng thu hết khó khăn trong công việc vào trong lòng, càng ngày càng ít nói. Thôi còn là học sinh đơn thuần, cảm giác nhiệt tình trong tâm hồn đã bốc hơi khỏi người bọn họ, trong lòng bọn họ vẫn có lẫn nhau, nhưng bản khoán hơn nữa là thực tế.

Trầm mặc trong chốc lát, anh nói: “Có vẻ như em rất ít khi ra ngoài, anh đã xem qua ghi chép thẻ tín dụng, em gần như không mua gì hết, thật ra thì có thể mua thêm một chút đồ ăn dinh dưỡng, để bổ sung cho Diệu Diệu mà.”

“Những thứ cần dùng đều đã có trong nhà hết rồi, chỉ có mấy ngày trước có mua thảm điện cho con bé. Nó cũng không cần bổ sung thêm gì hết, cứ theo lẽ thường hấp thụ dinh dưỡng là đủ rồi.”

Giọng anh mang theo chút dò xét. “Anh chỉ nghĩ là con bé không thể uống nước, thì ra là ngay cả nước trái cây cũng không thể uống sao?”

“Không chỉ là không thể uống nước, nước canh, hoặc là chất lỏng tương tự như nước con bé cũng không uống ——” La Bách Việt bỗng nhiên dừng lại. “Làm sao anh biết Diệu Diệu không uống nước trái cây?”

“. Mẹ gọi điện thoại đến công ty nói với anh, mấy ngày trước bà ép nước trái cây, Diệu Diệu không chịu uống.”

“Ngày đó mẹ bùng cốc nước tôi, em liền giải thích qua Diệu Diệu không thể uống, mẹ có thắc mắc thì tại sao không hỏi em, mà lại đi nói với anh?” Cô hít một hơi. “Anh đột nhiên xem xét ghi chép của thẻ tín dụng, không phải là cũng bởi vì mẹ nói vậy chứ?”

Đi nhiên Tô Tề Nhân sẽ không nhẹ dạ cả tin vào tâm tình oán trách của mẹ, uyển chuyển nói: “Hiện tại trời nóng nực, mua điện thảm có chút kỳ quái, bà ấy chỉ là thuận miệng nhắc tới, không có ý tứ gì khác.”

“Bà ấy thuận miệng nhắc tới, anh liền tra ghi chép?” Hành động tố cáo sau lưng của mẹ chồng khiến La Bách Việt vô cùng tức giận. “Thân thể Diệu Diệu không tốt, cho dù mùa hè thì tay chân cũng lạnh cóng, dùng thảm điện là rất bình thường, nếu như mẹ cho rằng con bé không nên dùng tiền của nhà họ Tô, em sẽ lập tức dọn ra ngoài với con bé!”

“Đừng như vậy, em biết anh đối xử với Diệu Diệu như em gái mà, vì sức khỏe của con bé nên không thể coi là lãng phí.”

“Có phải mẹ thường gọi điện thoại oán trách với anh hay không?”

Tô Tề Nhân đành thừa nhận. “Từ lúc kết hôn liền bắt đầu, gần đây càng ngày càng thường xuyên, bởi vì em chưa bao giờ nói đến chuyện sống chung với mẹ như thế nào, nên anh muốn thừa nhận với em.”

“Bà ấy còn nói cái gì?”

Anh ảo não. Anh chỉ là muốn quan tâm vợ của mình, không ngờ lại làm chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy. “Em chỉ cần biết, không phải mẹ nói gì anh liền tin cái đó, chúng ta là người một nhà.”

“Bà ấy xem em là người nhà hả? Ở buổi tụ họp của gia tộc, mới đầu em không quen với nhóm người bác gái và các thím, không dám nói lời nào, bà ấy nói em không phóng khoáng, em nói chuyện với mọi người, bà ấy lại nói em bầu bĩnh quan hệ. Em nấu ăn thì bà ấy chê khó ăn, không nấu thì bà ấy nói em lười, em mặc quần áo ở nhà thì bà ấy nói khó coi, mua quần áo thì bà ấy nói xa xỉ!” La Bách Việt vừa tức giận lại vừa thất vọng.

“Bà ấy đã cho em thấu hiểu một đạo lý: khi mình ghét một người, thì khi cô ấy nấu cơm, mình sẽ chê hạt cơm sao lại trắng như vậy!”

“Bách Việt, đừng kích động, đây đều là chuyện nhỏ.” Tô Tề Nhân trấn an cô, điện thoại di động lại vang lên, là bác cả gọi tới, anh ôm lấy vợ mình. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé.” Anh xoay người lại nghe điện thoại.

La Bách Việt nản lòng thoái chí. Không sai, đều là chuyện nhỏ, nhưng chuyện nhỏ tích lũy cũng rất đáng thương người, giả như lỗi tai của chồng cô mà mềm đi một chút, nói không chừng tối nay chờ đợi cô chính là một trận cãi nhau âm ỉ! Nhưng, anh dùng lời nói thử dò xét cô, sự tin cậy dành cho cô cũng có dao động.

Cô càng nghĩ càng tức giận, lao xuống tầng tìm mẹ chồng. Vương Ly Vân đang ở phòng khách xem tivi, cô đi thẳng tới, hỏi: “Tại sao mẹ lại gọi điện cho Tề Nhân để than phiền?”

Vương Ly Vân Tâm chợt dạ, ngẩng đầu nói: “Tôi muốn nói chuyện với con tôi, còn cần xin phép với cô sao?”

“Ngày nào chúng ta cũng gặp nhau, mẹ có ý kiến với con, có thể lập tức uốn nắn con.”

“Ba mẹ cô không dạy phép tắc cho cô, tôi cũng không có nghĩa vụ phải dạy!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 2.3

Editor: Cẩm Tú

Những lời này đã làm nhục cha mẹ đã qua đời của cô, La Bách Việt giận đến mặt trắng bệch. “Bà làm mẹ chồng mà nói như thế, chẳng lẽ đây chính là phép tắc của nhà họ Tô sao?!”

Vương Ly Vân giận dữ. “Thái độ gì đây? Đây là giọng điệu để nói chuyện với trường bối sao?”

“Nếu mang thân phận trường bối ra áp đập, thì cũng cần phải hành động giống trường bối, thì mới đáng để người khác tôn kính!”

Lúc Tô Tế Nhân chạy đến vừa đúng lúc nghe thấy, sắc mặt trầm xuống. “Bách Việt, sao em lại nói chuyện với mẹ như thế? Nói xin lỗi bà đi.”

La Bách Việt kinh ngạc. “Tại sao em lại phải xin lỗi? Là bà ấy chửi mắng ba mẹ em trước!”

“Ở nhà này, tuyệt đối không được vô lễ với trường bối.” Anh cao giọng nói: “Nói xin lỗi, ngay lập tức!”

Sai là mẹ chồng, tại sao cô lại phải xin lỗi? Cô tức giận trợn trừng mắt nhìn chồng, mẹ chồng đang cười lạnh, đột nhiên quay đầu chạy ra khỏi phòng khách.

Tô Tế Nhân sừng sốt một chút, liền đuổi theo.

“Bách Việt!” Anh gọi cô, cô không để ý tới, anh liền nắm chặt tay cô ở trước phòng ngủ.

“Từ nhỏ em đã được giáo dục như vậy đây, cho dù trường bối vô lý như thế nào, cũng không thể không kính trọng trường bối, hôm nay nếu đối lại là cha mẹ anh đối với em như vậy, em cũng sẽ không có câu oán hận nào, anh hiểu không?”

“Đáng tiếc ba mẹ em đã chết! Cho nên hôm nay em liền bị vũ nhục sao?” Cô phẫn uất.

Nhìn vành mắt đỏ hoe của cô, anh đau lòng, giọng điệu trở nên nhu hòa hơn. “Em và mẹ không hòa thuận, tại sao không nói với anh?”

“Em cho là có thể dựa vào chính mình dành được sự tán thành của bà ấy, bây giờ em mới biết em sai lầm rồi, bà ấy khinh thường em, chưa bao giờ xem em là con dâu.” Tất cả đều là cô nhiệt tình, mẹ chồng hoàn toàn không cảm kích, về mặt khinh miệt đó làm cho cô tuyệt vọng. Họ vĩnh viễn không thể hòa thuận ở chung.” Chúng ta không thể dọn ra ngoài ở sao?”

Anh khó xử. “Mẹ hi vọng sau khi anh kết hôn sẽ ở chung với mẹ, hơn nữa bà ấy chỉ có một đứa con trai là anh, anh có nghĩa vụ ở bên cạnh để chăm sóc bà.”

“Cho nên anh không thể làm gì khác hơn là hy sinh em, để cho em tiếp tục bị bà ấy ghét bỏ.”

“Anh tuyệt đối sẽ không hy sinh em.” Anh trịnh trọng cầm lấy đôi tay của cô. “Đối với anh, em và mẹ đều rất quan trọng, anh sẽ khai thông mẹ, coi như là vì anh, em hãy nhẫn nhịn.”

“Nếu như bà ấy cố tình gây sự, anh có thể nói ngay trước mặt bà ấy được không?”

Anh cứng họng. “Mẹ là trường bối, anh chỉ có thể khuyên bà ấy.”

Anh nói luân lý, cô lại chỉ nghe thấy đạo lý, hoàn toàn không dung hòa.

Cô nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay anh. “Vậy tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý cho tốt, tình hình như tối hôm nay không phải là lần cuối cùng.”

Cô không cần sắm vai con dâu thuận theo ý bà ấy nữa, đối với người mẹ chồng được voi đòi tiền này, phương pháp duy nhất là để cho bà ấy biết —— cô cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Hình tượng gia đình vui vẻ hòa thuận bị xé tan, từ đó nhà họ Tô không còn yên ổn.

Như La Bách Việt đoán, Vương Ly Vân nghe không nghe theo lời khuyên giải của con trai, chỉ cần con dâu có ý kiến, bà ấy nhất định sẽ nghĩ là con dâu đang khiêu chiến quyền uy của bà, tiến tới cãi vã, mỗi lần cãi nhau một trận với con dâu, đánh liền gọi điện thoại oán trách với con trai.

“Cô ta thật là quá đáng! Mẹ tổ chức tiệc sinh nhật năm mươi tuổi, cô ta lại đặt một bàn thức ăn 8000 rẻ tiền!”

“Mẹ.” Tô Tế Nhân nhìn bảng báo cáo trên bàn, mi tâm nhăn lại thật sâu. “Năm phút sau con phải đi họp.”

“Hoãn đi! Công ty đều là người một nhà, hoãn buổi họp có khó khăn gì? Hóa ra ngay cả mẹ mình chịu uất ức con cũng không muốn nghe?”

Anh ôn tồn khuyên. “Mẹ, chúng ta đã nói qua rất nhiều lần, cá tính của Bách Việt tương đối nóng nảy, thật ra thì không có ác ý, mẹ lớn tuổi, ở nhà hưởng phúc là được rồi, mọi chuyện đều giao cho cô ấy làm——”

“Cho cô ta làm kết quả chính là thọ yển của mẹ lại là một bàn thức ăn có 8000! Cô ta cố ý làm cho mẹ mất thể diện trước mặt thân thích! Cô ta có con làm chỗ dựa, hoàn toàn không đặt mẹ ở trong mắt, mẹ muốn có cháu đích tôn, kết hôn hai năm cũng không có tin tức gì!”

“Chuyện này bọn con cũng đã nói qua, chuyện đứa con không thể miễn cưỡng, con cũng không đề ý là sinh con trai hay con gái——”

“Nhưng mẹ đề ý! Mẹ biết, con sợ vợ con khó xử, hoàn toàn không đề ý đến ta nghĩ như thế nào!” Đầu bên kia nghẹn ngào.

“Lúc đầu nếu như con không phải là con trai duy nhất của ba con, bác cả cũng sẽ không thăm che chở chúng ta, sớm đã bị bác gái bức đến sống không nổi nữa. Bọn họ coi trọng tổ tiên, mẹ muốn cháu trai không phải là vì con sao, con ấy, có vợ rồi là không cần mẹ nữa, nói hiểu thuận gì đó đều là làm cho người ngoài nhìn, đều không nghe lời của ta.”

Tô Tế Nhân yên lặng nghe dạy dỗ, tâm phiền ý loạn. Chuối đôi thoại như vậy gần như ngày nào cũng có, mẹ anh cự tuyệt khai thông, cầu nhàu kết luận nhất định là anh và vợ anh không đúng, mà khi anh nói chuyện với vợ, thì cũng có được phản ứng không mấy tốt.

“1,5 vạn bà ấy chê lãng phí, 8000 lại chê quá rẻ, rốt cuộc muốn em như thế nào?” Ngực khí của La Bách Việt Việt trở nên gay gắt.

“Em nghe theo lời mẹ là được rồi.” Tô Tế Nhân nhìn cô, sống lưng cô ưỡn thẳng, sắc mặt lạnh lẽo, giọng nói cứng ngạnh giống như đang thảo luận phải đánh ngã kẻ địch. Anh rất mệt mỏi, công việc nặng nề làm cho anh hao tổn tinh thần, cuộc chiến giữa hai người phụ nữ làm cho anh mệt mỏi.

“Em có lần nào không nghe theo lời bà ấy sao? Nghe theo bà ấy, bà ấy còn than phiền với anh, sau đó anh lại tới tìm em để khai thông, không dứt.”

“Không bằng chúng ta diễn trò, anh làm bộ giáo huấn em cho mẹ nhìn, có lẽ bà ấy sẽ không như vậy nữa——”

“Em không muốn.” Cô quả quyết cự tuyệt. “Em không làm gì sai, cố tình gây sự chính là bà ấy, người cần phải giáo huấn là bà ấy.”

Anh không nhịn được cao giọng lên. “Anh có thể giáo huấn như thế nào đây? Bà ấy là mẹ anh!”

Về mặt cô lạnh xuống. “Anh không thể động tới bà ấy, sẽ phải lấy em ra để khai đao sao?”

“Ý anh không phải thế, anh.” Anh mệt mỏi che trán, trên cổ giống như có đôi tay vô hình đang bóp chặt, cuộc hôn nhân này làm anh hít thở không thông, nhưng anh không buông tha. “Em không thể thông cảm cho lập trường của anh sao?”

“Anh có bao nhiêu thông cảm đối với em?”

“Bách Việt, em có cần phải ôm chặt lý lẽ của em không buông như vậy sao?”

“Thì sao, làm cho anh rất chán ghét sao?” Giọng nói của cô trở nên lạnh lẽo. “Em biết làm thế nào để giải quyết được phiền não của anh. Chúng ta ly hôn, anh cưới một người phụ nữ mà mẹ anh hài lòng, cam đoan về sau anh sẽ được thanh tĩnh.”

Đây là lần chiến tranh lạnh đầu tiên sau hai năm kết hôn của bọn họ, sau đó anh lại mở lời xin lỗi trước, cuộc tranh cãi kết thúc, nhưng kể từ đó ý niệm ly hôn ăn sâu bén rễ ở trong lòng cô. Anh là người đàn ông tốt, có trách nhiệm, coi trọng gia đình, nhưng người mẹ ngang ngược lại làm cho mọi chuyện trở thành cục diện bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Gọn Miếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 2.4

Editor: Cẩm Tú

Ở trong mắt cô, anh vẫn ở dưới cái bóng mờ mờ của mẹ chồng, trở nên xa lạ, đã không là người đơn thuần yêu cô sâu đậm như lúc trước nữa rồi, cô vẫn yêu anh sao? Quá nhiều khập khiễng, che khuất tình yêu, cô lại không xác định được rằng mình vẫn yêu hay là không yêu anh nữa.

Rồi sau đó, cuộc cãi vã giữa mẹ chồng nàng dâu lại càng nghiêm trọng hơn, Vương Ly Vân cắn chặt lấy chuyện bọn họ chưa có con trai không tha, La Bách Việt hoàn toàn không đề ý đến bà ấy, ngược lại Vương Ly Vân lại ép con trai, Tô Tế Nhân bị làm phiền đến không chịu nổi, thương lượng với vợ.

“Chúng ta kết hôn đã nhiều năm, cũng nên có một đứa bé.” Thấy vợ lạnh lùng không đáp lời, anh dịu dàng nói: “Con trai hay con gái anh đều thích, có lẽ nếu chúng ta có một đứa con, không khí giữa em và mẹ sẽ khá hơn một chút.”

“Bà ấy muốn cháu đích tôn, ngộ nhờ em sinh con gái, bà ấy nhất định sẽ ép buộc em tiếp tục sinh.”

“Sẽ không, sinh con là chuyện của vợ chồng chúng ta, chúng ta quyết định là được rồi.” Anh uyển chuyển nói: “Chúng ta vẫn chưa có con, mẹ có chút bất mãn cũng là bình thường.”

“Bà ấy hoài nghi em không thể sinh đúng không? Tháng trước em vừa mới làm kiểm tra sức khỏe, tất cả đều bình thường.”

Anh thở ra một hơi.” Vậy cũng tốt, chúng ta.”

“Em không muốn.” Cô cứng rắn.”Đứa bé của em không phải lấy ra làm công cụ báo cáo kết quả với trường bối.”

Anh bắt đầu đi. “Anh đã chuẩn bị xong tâm lý làm cha, cũng không có chương ngại tâm lý. Anh đã từng nói, ban đầu anh kiên trì muốn cưới em, mẹ rất không vui mừng, chúng ta nên nghe theo bà ấy một chút.”

“Nếu như uất ức như vậy, anh có thể không cưới.”

Cổ họng anh như bị nghẹn lại, giọng nói căng thẳng. “Bách Việt, anh biết em không dễ chịu, anh đã hết sức đền bù, em lại nói như vậy, làm anh rất đau lòng.” Cô tức giận giống như chỉ trích anh tại sao không cố gắng vì bọn họ, tức giận đâm anh bị thương.

“Anh vẫn chưa rõ sao? Anh gắng sức hay không không phải là trọng điểm, trọng điểm là bà ấy chán ghét em, hôm nay giải quyết chuyện đứa con, tương lai bà ấy vẫn sẽ có lý do khác để âm ỉ, nước xa sẽ không kết thúc. Em mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục nữa.”

Ánh mắt cô trở nên yếu ớt. “Có lẽ chúng ta còn quá trẻ, kết hôn quá kích động, không đủ thành thục để xử lý những vấn đề trong hôn nhân, em không phải là một người vợ tốt, có lẽ em không phải là người mà anh mong đợi, có lẽ chúng ta. Tách ra thì tốt hơn.”

Nước mắt xông ra, cô cắn môi nhịn được. Chính miệng nói ra muốn rời khỏi anh, khó khăn hơn so với tưởng tượng của cô.

Anh thần thờ hồi lâu.

“Hãy coi như đây là ý muốn của em.” Đè nén cảm xúc trong giọng nói, cô mang vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cõi lòng lặng lẽ tan nát.

Cô lắc đầu.”Đừng nói, ahhh... Chúng ta ly hôn thôi.”

“Anh không muốn!” Anh kiên quyết cự tuyệt. “Em là vợ của anh, anh cam kết sau này sẽ chăm sóc em cả đời, anh không ly hôn ——”

“Nhưng mà em không vui về gì! Cả đời anh phải khóa em ở bên người, để cho cả ngày em gây gổ với mẹ anh, oán trách anh, cho đến khi chúng ta suy nhược tinh thần sao?” Cô mệt mỏi nói nhỏ: “Nếu như anh còn có chút yêu em, hãy bỏ qua em”

Nếu như vẫn yêu nhau, tại sao không thể cùng nhau giải quyết vấn đề? “Em không yêu anh sao?”

Cô như bị cái gì đó đâm trúng, rụt người lại. “Câu hỏi của anh thật sự rất ích kỉ, Tề Nhân.”

Anh nói muốn suy tính, tạm thời trốn tránh lựa chọn gay gắt này. Không sai, kẹp ở giữa bọn họ chính anh cũng rất mệt mỏi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới ly hôn, khát vọng làm cho cô hạnh phúc chưa bao giờ thay đổi, từ khi nào mà phân yêu này lại thành con ác mộng của cô, làm anh mờ mịt luống cuống.

Mấy ngày sau, Vương Ly Vân trúng gió nhập viện, nửa thân thể tê liệt, bác sĩ bảo đảm sẽ phục hồi như cũ, bà ấy lại hoảng sợ phải giống như Ngày Tết Thế, vừa khóc vừa gào, đuổi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, không cho người ta đến gần. Anh bắt đầu đi, xin vợ đi chăm sóc mẹ.

Mẹ vừa thấy cô liền thác loạn mất to, kinh động tới bác sĩ y tá, anh và mọi người vội vàng trấn an mẹ, quay đầu lại nhìn vợ thì lại khác hẳn với thái độ giương thương mứa kiếm hằng ngày, cô lại yên lặng không nói, người ngoài kinh ngạc nhìn cô, cô cũng không biện bạch gì, mặc cho mẹ chồng tức giận mắng.

Anh biết cô vì mẹ anh bị bệnh nên không kích thích bà, vì anh mà nhẫn nại! Trong nháy mắt anh đã lĩnh ngộ, vì sao cô nói anh ích kỉ, anh kỳ vọng cô bởi vì yêu anh mà nhẫn nại, lấy tình yêu ra để nhẫn nhịn, anh đã vơ vét sự bao dung của cô, lại chưa từng thật sự thông cảm cho nỗi khổ của cô.

Cuối cùng anh cũng đồng ý ly hôn. Anh để cho cô nhà cửa, cho cô xe, cho cô một số lớn tiền, cho cô tất cả mọi thứ anh có thể cho, không dám than vãn dù chỉ một chữ.

Anh yêu cô, hi vọng cô vui vẻ, nhưng nếu niềm vui của cô là rời khỏi anh, anh nên thành toàn.

La Bách Việt từ chối tất cả bồi thường. Cô hiểu, cho dù anh mở miệng giữ lại, cô cũng sẽ không ở lại, nhưng anh không hề bày tỏ, lại làm cô tức giận. Tình yêu của bọn họ có phải đã sớm lụi tàn rồi không? Anh chỉ làm theo trách nhiệm của người chồng, chăm sóc vợ mình, là ai treo danh hiệu Tô phu nhân cũng không quan trọng.

Không ngờ đêm trước khi ly hôn, cô lại phát hiện mình mang thai.

Cô đến bệnh viện kiểm tra, xác nhận mình đã mang thai hai tháng. Đúng là có bao nhiêu chiêm chọc! Cô kiên trì không chịu sinh con, vào lúc cuối cùng lại có thai ngoài ý muốn. Cô do dự hồi lâu, quyết định sau cùng là thương lượng với anh, gọi điện thoại cho anh.

“Bách Việt?” Tô Tế Nhân đang ở trong phòng làm việc, rốt cuộc mẹ cũng chịu tiếp nhận chăm sóc của bệnh viện, mỗi ngày trước khi đi làm anh đều chăm sóc mẹ, sau khi kết thúc công việc cũng đến bệnh viện đợi đến nửa đêm, mấy ngày nay anh mệt nhọc quá độ, có chút hoảng hốt.

“Anh tìm được một phòng trọ nhỏ, em có muốn qua xem một chút không?”

“Không, bây giờ em ở đây cũng rất tốt.” Cô lo sợ lo lắng, nên mở miệng thế nào đây? Anh sẽ có phản ứng gì?

“Em thật sự không cần xe sao? Có xe tương đối dễ dàng, có thể đưa Diệu Diệu đi gặp bác sĩ ——”

“Tế Nhân,“ Cô lấy hết dũng khí, một hơi nói ra. “Em mang thai.”

Anh sửng sốt, cầm điện thoại, trên bàn là tài liệu còn chưa xem xong, điện thoại nội bộ lóe sáng đang chờ anh nghe điện thoại, máy in ơng ơng vận hành, trên màn hình máy tính là những món ăn dành cho bệnh nhân trúng gió. Quá nhiều chuyện nhét vào làm đầu óc anh rối một nùi, vô ý thức bật thốt lên: “La con trai hay con gái?”

La Bách Việt như bị dội một gáo nước lạnh, trái tim trở nên lạnh lẽo.

“Anh chỉ muốn hỏi cái này?”

Chậm nửa nhịp, anh mới giật mình ý thức được mình vừa hỏi cái gì.”Anh —— Bách Việt, mấy ngày gần đây anh quá mệt mỏi, anh không có ý ——”

“Anh mệt quá thì nên nghỉ ngơi đi, sáng ngày mốt phải gấp luật sư để ký tên, anh đừng quên.” Cô cứng rần giao phó.”Cũng quyết định muốn ly hôn rồi, không cần vì một đứa bé mà thay đổi, đứa nhỏ này là của tôi, là nam hay nữ cũng không liên quan gì đến nhà họ Tô.”

“Bách Việt, anh ——”

Ọe, cô cố gắng kìm nén lo lắng trong giọng nói, khẽ run rẩy.”Cảm ơn anh, đã đẩy cho tôi thanh tịnh ——”

Sắp chia tay, cô mới giật mình vì cảm giác quyến luyến đối với anh, muốn biết liệu anh có lưu luyến giống như cô hay không, muốn biết rằng mấy năm hôn nhân của bọn họ không phải là đồ bỏ đi, mà anh chỉ nói một câu đã đánh cô rớt xuống đáy vực sâu, cô hận mình, lại vẫn yêu người đàn ông chỉ quan tâm cô có thể sinh con được hay không thôi!

Cô cố nuốt nước mắt vào trong, cắn răng, vĩnh biệt, Tô Tế Nhân, sau khi làm xong thủ tục ly hôn, đời này cô không muốn gặp lại anh nữa!

Các bn hãy nhấn thanks để ủng hộ mình nhé, thấy truyện có vẻ ít người đọc quá

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngón Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 3.1

Editor: Cẩm Tú

Như La Bách Việt mong muốn, người đàn ông này biến mất khỏi cuộc sống của cô sáu năm, hôm nay anh lại xuất hiện trước mắt cô, mang theo thân phận mới mà cô không thể tiếp nhận nổi —— ông chủ của cô.

Bên ngoài, ánh mặt trời rực sáng, giống như lửa giận bùng cháy ở trong đáy mắt cô.

Tô Tế Nhân không nói gì, che giấu nỗi thất vọng trong con ngươi thâm trầm. Bởi vì cô không muốn có bất kỳ liên quan gì tới anh, anh và cô giữ một khoảng cách, kìm nén nỗi nhớ nhung, anh cho là thời gian sáu năm đã đủ để giảm bớt những điều không vui, anh cho là cô còn có chút tình cảm đối với anh, nhưng hiển nhiên là anh quá lạc quan rồi.

Diệp Hoài Văn mỉm cười nói: “Phu nhân, đã lâu không gặp.”

Phu nhân? Trong thoáng chốc mọi người yên lặng như tờ, vài chục ánh mắt sáng như đèn pha nhìn chăm chăm La Bách Việt, lóe lên vô số dấu chấm hỏi. Bách Việt chưa từng đề cập đến người chồng trước của mình, mắt thấy bầu không khí kì lạ giữa cô ấy và Tô Tế Nhân, chẳng lẽ. Chẳng lẽ.

“Tôi không phải là phu nhân gì hết.” La Bách Việt lạnh lùng nói với Tô Tế Nhân. “Xin hỏi chủ tịch Tô, ngài muốn mua nhà trẻ nhỏ này của chúng tôi để

làm gì?”

Diệp Hoài Văn giải thích. “Các vị đều đọc báo hôm nay rồi chứ? Cửa hàng bánh ngọt NiNi muốn mở quán, sau khi tham khảo qua rất nhiều địa điểm, chúng tôi đã chọn trúng nơi này, giám đốc Hoàng đã bán tòa nhà và quyền kinh doanh cho chúng tôi rồi, về sau nơi này chính cửa hiệu của NiNi.”

Các cô giáo sững sờ. “Mấy người muốn phá bỏ nhà trẻ ư? Vậy công việc của chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

“Không phải phá bỏ, mà là thiết kế lại.” Diệp Hoài Văn mỉm cười. “Nghe nói tình trạng của trường cũng không tốt lắm, cứ như vậy, thì các vị đi tìm một công việc khác cũng không phải là tệ lắm, không phải sao?”

Không tệ cái con khỉ! Các cô giáo kinh ngạc, giọng nói trầm thấp êm tai này đã lập tức đánh họ rớt xuống vực sâu u ám.

“Các vị có thời gian là hai ngày để dọn dẹp, sáng ngày mốt, tôi sẽ dẫn kiến trúc sư tới đây để xem qua địa điểm, chuẩn bị thiết kế lại.” Tô Tế Nhân vẫn cứ nhìn chăm chăm vào La Bách Việt. “Về các vấn đề liên quan khác, thư lý Diệp sẽ xử lý sau. Hiện tại tôi là ông chủ, xin các vị phối hợp.”

Một giây trước, cảm thấy anh đẹp trai đến không người nào có thể sánh được, hiện tại chỉ cảm thấy anh xấu xa đến mức không ai có thể địch nổi!

“Không thể nào!” La Bách Việt lập tức phản đối. “Khóa trình (chương trình học) của chúng tôi còn đang tiến hành, không thể nói dừng liền dừng!”

Tô Tế Nhân nói: “Thông báo cho phụ huynh của các em học sinh, hủy bỏ khóa trình, về phần trả lại học phí, tôi sẽ trả.”

“Vậy những giáo viên như chúng tôi thì sao? Đột nhiên muốn đuổi việc chúng tôi, chúng tôi không hề chuẩn bị gì hết!”

“Phúc lợi sau khi thôi việc sẽ có, nếu như các vị nguyện ý, tôi có thể an bài cho các vị đến làm việc ở Mai Hoa.”

“Chúng tôi theo ngành giáo dục, nếu chuyển sang nghề khác sẽ khó thích ứng——”

“Vậy thì phải xem nỗ lực của mọi người. Cuộc sống không thể nào thuận buồm xuôi gió, đến thời điểm cần phải chuyển đổi đường đua, chẳng lẽ muốn người khác giúp mọi người an bài mọi chuyện thuận lợi? Không có đạo lý này đâu.” Tô Tế Nhân liếc nhìn mọi người, ánh mắt lạnh nhạt sắc bén tự có uy thế, các cô giáo hoàn toàn không dám phản bác.

Đáy mắt La Bách Việt bập bùng lửa giận. “Ngài Tô là vì muốn lấy lòng bà chủ của NiNi, nên mới gấp gáp muốn đuổi người sao?”

Thần sắc của Tô Tế Nhân trở nên cao thâm khó lường. “Đây là chuyện riêng của tôi, không cần giải thích với người ngoài.”

Người ngoài? Anh nói cô là người ngoài! La Bách Việt tức điên lên, cắn răng nói: “Ngài Tô, chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện.” Cô quay đầu, ngang nhiên đi thẳng vào phòng làm việc, Tô Tế Nhân trầm mặc đi theo.

Cửa phòng làm việc vừa đóng một cái, La Bách Việt liền chất vấn. “Giám đốc của bọn tôi nói anh uy hiếp ông ấy, nếu không bán nơi này cho anh, anh sẽ gây cản trở việc thu nhận học sinh, chuyện này có đúng không?”

Sắc mặt Tô Tế Nhân trầm xuống. Ông già kia, đã lấy tiền bịt miệng rồi đi, thế nhưng vẫn lăm lăm. “Anh chỉ thông qua ý định của Hoài Văn mua nơi này thôi, về việc cậu ta xử lý như thế nào thì anh không rõ lắm.”

“Anh nhằm vào tôi sao? Vì muốn đối phó với tôi, mà không tiếc làm cho mấy chục người phải vứt bỏ công việc của mình?”

Tô Tế Nhân ngồi xuống. Tất nhiên là anh vì cô mà đến, đợi sáu năm mới có được cơ hội tuyệt hảo này, có thể thuận nước đẩy thuyền đến gần cô, nhưng đương nhiên anh sẽ không thừa nhận.

“Tại sao anh lại phải gây khó dễ cho em?”

“Bởi vì tôi không cho anh gặp con gái.” Lý do này đã đủ. La Bách Việt cảnh cáo. “Không cho phép anh cướp đi Lam, con bé là của tôi!”

“Em không cho phép anh gặp con gái, anh đã đồng ý rồi, sẽ tuân thủ. Vì vậy nên hôm nay anh lấy thân phận chủ tịch của Mai Hoa để tới đây, em nghĩ em nên lấy thân phận người thay mặt giám đốc, hay là thân phận vợ trước của anh để nói chuyện?”

Nhìn cô tức giận bùng bùng, hai gò má đỏ lên, anh lại có chút hoảng hốt.

Sáu năm trước lúc hai vợ chồng chia tay, cô giống như hoa nước, một môi tiêu tụy, bây giờ cô lại kiều diễm tỏa sáng, giống như tìm được nơi thích hợp để bén rễ, nở rộ rực rỡ. Anh cho cô mái nhà ấm, hẳn là đã phá hủy nhà giam của cô phải không?

La Bách Việt tỉnh táo lại, nhủ mi tâm lại, thờ dài nói. “Được, bản việc thôi. Phải làm sao anh mới chịu bỏ qua cho chúng tôi? Không bằng anh bán lại cho tôi đi! Được không?” Đôi tay cô đặt trên bàn, thiết tha nghiêng người nhìn anh chăm chú, không hề hay biết này tư thế này đã làm cho cơ thể của cô càng đầy đặn hơn. “Anh ra giá đi!”

“... Không bán.” Tô Tế Nhân dừng lại một lúc, sau đó mới rút ánh mắt ra khỏi đường cong mê người của cô. “Nghe nói em đã có ý muốn mua lại, nhưng giám đốc Hoàng ra cái giá em không gánh nổi, chắc hẳn bây giờ cũng không được.”

“Không thể hạ giá sao?” Dầu gì cũng từng là vợ chồng, có thể hạ giá xuống chứ?”

Đáp lại cô là im lặng. La Bách Việt âm thầm cắn răng, rất tốt, tên đàn ông xấu xa vô tình này!

“Vây ít nhất thì cũng cho chúng tôi thêm vài ngày nữa đi, trong hai ngày thì gấp rút quá.”

“Chỉ có thể thêm một ngày nữa.” Anh cố ý kích thích cô.

“Nhưng còn phải liên lạc với phụ huynh, còn có các chuyện vặt khác, ba ngày cũng làm không xong——”

“Tiến trình bên này đã định, kéo dài thêm một phút, tổn thất hơn một phần.”

La Bách Việt nén giận, mặt dày yêu cầu. “Xem như tôi là vợ trước của anh, cho thêm mấy ngày nữa được không?”

“Không được.”

“Trong mắt anh chỉ thấy tiền thôi sao?” Cuối cùng cô cũng bùng nổ. “Tội phạm tử hình ít nhất còn có bữa cơm cuối cùng, anh đột nhiên đuổi giết người tận nơi như thế, một chút tình cảm cũng không có, sao có thể như vậy được!”

“Tình cảm sao? Không để cho cha gặp mặt con gái ruột của mình, thì có tình cảm sao?”

“AnhGhi hận việc tôi không cho anh gặp con?” La Bách Việt chột lĩnh ngộ, trừng mắt nhìn anh. “Trước khi ly hôn, tôi phát hiện mình mang thai, anh đã trả lời tôi thế nào?”

Tô Tế Nhân bình tĩnh nhìn cô chăm chú. “Em không thể vì một câu nói vô tâm, liền phán anh tội tử hình.”

“Được, coi như anh nhất thời nói sai, nhưng sau khi biết tôi sinh con gái, anh cũng không quan tâm, không phải sao?”

“Là em không cho phép anh gặp con bé.”

“Anh lại đẩy trách nhiệm tôi trên đầu tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Editor: Cẩm Tú - DDLQĐ

Tại sao việc anh phối hợp với yêu cầu của cô, kết quả đều là lỗi của anh? Tô Tế Nhân cực kỳ bất đắc dĩ.

Cô ly hôn trước mang thai, nếu anh thật sự muốn tranh giành đứa bé, không phải là không có phần thắng, chi điện;da'nl/qd là không đành lòng cướp đi nghị lực tinh thần của cô, tình nguyện tất cả đều thuận theo ý của cô, bây giờ mỗi một điều lại trở thành lý do để cô công kích anh.

“Dù sao, tôi sẽ không cho anh gặp con gái, nơi này cũng sẽ không trao cho anh.” La Bách Việt cười lạnh. “Chúng ta đã ly hôn, chủ tịch Tô, dù anh có tiền thế nào đi chăng nữa, có thể từ Ngọc Sơn đến eo biển Đài Loan, thì cũng không quản được tôi!”

“Mặc kệ em có nguyện ý hay không, anh đã là ông chủ của nơi này, có quyền xử trí cả nơi này.” Sự bài xích của cô đã chọc giận anh. “Anh thay đổi chủ ý rồi, chỉ cho mọi người một ngày, sáng ngày mốt anh dẫn người đến, nơi này chỉ cần lưu lại một mảnh giấy vụn, thì mọi người ngay cả vợ cũng không cần đi nữa.”

“Anh là thổ phỉ sao! Cường đạo!”

“Xin em hãy chú ý giọng điệu nói chuyện với ông chủ!”

Cô gái nhỏ mới vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy chính là cảnh tượng tràn ngập thuốc súng này.

“Mẹ?”

“Lam?” La Bách Việt cả kinh, chạy như bay đến bên cạnh con gái. “Tại sao lại tới đây? Không phải là nhà trẻ tổ chức chuyến đi thực tế sao?”

“Có bạn học bị bệnh sởi, nên cô giáo nói tạm thời giải tán.” La Lam năm tuổi có giọng nói thanh thủy mềm mại, lông mi dài mắt to, màu da tuyết trắng, mái tóc dài tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cô bé nhìn thấy Tô Tế Nhân, con người thông tuệ có chút kì lạ, cái miệng nhỏ nhắn mím lại.

Tô Tế Nhân có vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại kích động không thôi. Lần đầu thấy con gái ở khoảng cách gần như vậy, dung mạo của con bé giống mẹ nó, còn vẻ mặt lạnh nhạt cẩn thận lại giống anh.

“Lam, bây giờ mẹ đang vội, cùng ——” La Bách Việt ngừng tạm.”Cùng ông chú này nói chuyện, con đi tìm dì trước đi, tối nay chúng ta cùng nhau về nhà.” Cô vội vàng đẩy con gái ra khỏi phòng làm việc.

Ông chú này? Tô Tế Nhân nhíu mày. “Em không cho con bé biết anh là cha của nó?”

La Bách Việt châm chọc: “Có cần thiết không? Con bé là “đứa con gái” mà anh không cần mà!”

Cằm dưới của Tô Tế Nhân co rút, cực kỳ không vui. “Bách Việt, em không cảm thấy em làm như vậy là quá tuyệt tình rồi sao?”

“So với câu nói muốn đoạn tuyệt đường sống của chúng tôi của anh, tôi còn coi là khách khí đấy——”

“Phục” Âm thanh nhỏ đột ngột ngắt lời cô. La Bách Việt cảm thấy cảm giác thít chặt trước ngực đột nhiên được nói điện;da'n/qd lỏng, ngạc nhiên cúi đầu —— bộ đồ công sở không chịu nổi cảm xúc kích động cùng động tác của cô, nút áo bung ra, lộ ra làn da trắng như tuyết, còn có đường viền hoa của áo lót.

Xấu hổ muốn chết, cô che tay trước ngực. “Tôi xử lý chuyện này một chút đã——” Thật may là, hôm nay không có mang “Cái dây chuyền kia”.

Cô quay lưng đi lục tung khắp nơi, trong phòng làm việc không có áo khoác để che, chỉ có hộp kim chỉ. Chẳng lẽ phải khâu cúc ngay trước mặt anh ư?

Không ngờ đề nghị của anh càng kinh khủng hơn.

“Anh khâu giúp em” Anh nhặt nút áo lên, đi tới.

La Bách Việt vội vàng quay ngược lại.”Không cần, tôi tự làm được.” Lại bị anh đẩy xuống ngồi trên bàn làm việc.

“Em quên là mỗi lần em cầm kim, đều đâm làm cho tay chảy đầy máu sao?” Anh bắt đầu khâu kim.

“Chảy chút máu có sao đâu.” Quần bó hơi ngắn, cô cuống quýt đè thấp làn váy, đến lúc này, vạt áo trước ngực càng mở rộng ra, cô còn chưa kịp che lại, anh đã cầm nút áo trở về chỗ cũ, bàn tay cách làn da trước ngực cô chỉ một xentimet.

Người cô cứng lại, không dám cử động, biết bây giờ tầm mắt anh đang rơi vào ngực cô, cô lui về phía sau không được, ưỡn ngực càng không xong, gương mặt ửng đỏ, từng tế bào cũng đều trở nên nhạy cảm.

Sau đó, anh nói ra ba chữ đã tiêu diệt hết cảm giác rung động của cô. “Em mập ra.”

“. Anh không biết là phụ nữ rất nhạy cảm với chữ “Mập” này sao?” A, đúng là muốn cầm ống đựng bút ném anh mà.

“Anh biết chứ, nhưng anh lại thích em mập một chút.” So với lúc li hôn thì cô đầy đặn hơn nhiều, áo lót màu tím đậm viền tơ tôn lên đường cong nữ tính của cô, làm ánh mắt anh trở nên lơ mơ. “Cái này rất đẹp.”

“Đúng vậy a. Chỉ có đồ cũ thôi, nút áo có thể thay được.” Cô cho là anh đang nói đến đồ công sở.

Nhưng anh lại đang nói đến cánh đẹp bên trong. Anh khẽ mỉm cười. “Khâu xong điện;da'n/qd rồi.” Anh giúp cô cài nút áo lại, thuận tay sửa sang lại cổ áo, đụng phải gáy của cô, cô không tự chủ được, thân thể mềm mại suýt nữa đụng vào lồng ngực anh.

“A.” Cô muốn lui về phía sau, thế nhưng anh lại không tha, bàn tay trượt đến sau lưng cô, vây cô ở trong ngực anh. Trong nháy mắt nhịp tim cô đập mạnh, lồng ngực của anh vẫn rộng như trong trí nhớ, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái lẫn vào mùi nước hoa thanh nhã, làm cô say mê. Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng, khẽ mỉm môi vuốt nhẹ chóp mũi của cô, làm cô hồi tưởng lại tư vị ngọt ngào lúc anh hôn cô, ý loạn tình mê.

“Bách Việt, chúng ta thật sự không có khả năng sao?” Anh hỏi, giọng nói trầm thấp tràn đầy mỉa mai hoặc sự ảm đạm đôi môi của cô, hai má cô ửng lệ bóng loáng, hương thơm mềm mại của phái nữ hấp dẫn anh. Vào giờ khắc này, bóng ma ly hôn như thể đã biến mất, chỉ còn lại sự rung động mãnh liệt quen thuộc giữa hai bọn họ, anh muốn hôn cô, thân thể bởi vì khát vọng mà nóng lên.

La Bách Việt nhắm mắt lại, vào giờ khắc này cô động lòng, gần như muốn gât đầu, cô vẫn có cảm giác với anh, nhưng nhớ tới tình hình sáu năm trước, tâm lại lạnh xuống. Cô không hề do dự. “Không thể nào.” Cô khe khẽ đẩy anh ra.

“Mẹ anh không thích tôi, huống chi bà ấy đã giúp anh xem xét được đối tượng tốt rồi, hôm nay anh còn đặc biệt tới giúp người ta xem quán, anh còn nhớ chứ?” Cô đã xem qua tờ báo viết về bà chủ của NiNi, trong hình là một người phụ nữ thanh tú, đầy đủ các phẩm chất âm áp lương thiện, cung kính, biết nhường nhịn, 100% là loại hình mẹ Tô mong muốn.

“Chỉ có mẹ anh nhiệt tình thôi, anh cùng đối phương chỉ là bạn bè.” Anh không muốn giải thích trước mặt mọi người, lại càng không mong cô hiểu lầm.

Cô chưa xót mà nói: “Mẹ anh thật sự muốn anh cưới, người con có hiếu như anh cũng không từ chối được đâu.”

Tô Tế Nhân có chút tức giận. “Em đã quên, ban đầu vì kết hôn với em, anh đã nói gì với bà chứ?”

“Tất nhiên là chưa.” La Bách Việt nhỏ giọng nói: “Nhưng tôi cũng nhớ, lúc tôi nói muốn ly hôn thì anh không hề muốn níu giữ, một chút cũng không có.”

“Bách Việt, anh không muốn cãi nhau.” Anh bắt đầu dĩ nhiên. Cô chỉ nhớ được những lỗi sai của anh thôi sao?

“Tôi chỉ muốn nói một câu thôi.” Ánh mắt cô bỗng nổi lên nét dịu dàng khó có được. “Anh là một người đàn ông tốt, anh thương mẹ anh, hiếu thuận với mẹ anh, mẹ anh rất vất vả mới nuôi lớn anh, cho nên mọi chuyện anh đều nghe theo bà ấy, những thứ này tôi đều hiểu, nhưng tôi không phải là con dâu lý tưởng của bà ấy, vì vậy kết quả của chúng ta chính là ly dị.”

Cô giễu cợt cười một tiếng. “Lúc người ta muốn mai mối cho một đôi nam nữ, đều sẽ giới thiệu người đàn ông này có gia thế tốt, có cơ sở kinh tế, là một người con có hiếu, bây giờ tôi mới hiểu được, đứa con bất hiếu tất nhiên là không tốt, còn đứa con có hiếu lại bởi vì quá hiếu thuận, nên đánh hy sinh vợ mình ở trong phần hiếu thuận này.”

Sắc mặt của Tô Tế Nhân trở nên xanh mét. “Đây chính là cảm tưởng của em đối với bốn năm hôn nhân của chúng ta? Vì sao lúc ly hôn lại không nói?”

“Bởi vì lúc ấy tôi còn không hiểu, trải qua mấy năm này, tôi đã thông suốt. Ngài Tô, anh rất hoàn mỹ, nhưng anh không phải là người mà tôi muốn.”

La Bách Việt trượt xuống khỏi bàn làm việc, ngẩng đầu đối mặt với anh. “Được rồi, ôn chuyện kết thúc, nói chuyện chính sự đi! Hiệp nghị của anh và giám đốc Hoàng, nhân viên chúng tôi đều không biết chuyện, anh ép buộc chúng tôi chuyển đi, thật không có đạo lý.”

Tô Tế Nhân đè lửa giận xuống. Anh có quá nhiều lời muốn nói, nhưng bây giờ không phải lúc.

“Được, cho mọi người ở lại chỗ này cũng được, muốn cho kẻ kinh doanh nguyên ý tiếp tục, sẽ phải để cho anh ta thấy được lợi nhuận. Em hãy tập hợp hết tất cả các sổ điện, địa chỉ, sổ sách thu chi, lúc đó chúng ta sẽ lại bàn về chuyện nên làm gì, cho em thời gian mười ngày, coi như là quà sinh nhật anh tặng cho em đi!”

Anh đưa mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ, Bách Việt.”

Thì ra là, anh còn nhớ rõ hôm nay là sinh nhật cô.

Cô đứng thẳng bất động trong chốc lát, mới mở miệng, giọng nói trầm thấp không mang theo cảm xúc. “Vậy thì cảm ơn anh đã nhường tay, ngài Tô.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 3.3

Editor: Cẩm Tú

Cứ như vậy, nhà trẻ dành được mười ngày hòa hoãn, tạm thời có thể thở một hơi được rồi.

Hoàng hôn, La Bách Việt cùng con gái về nhà, nói với em gái về chuyện ngày hôm nay, còn có quà tặng sinh nhật làm cô tức chết kia, La Diệu Tinh cười to, trầm trồ khen ngợi.

“Anh rể rất đẹp trai! Món quà sinh nhật này thật quá mức tượng tượng mà!”

“Anh chị ly hôn rồi, đừng gọi anh ta là anh rể nữa.” La Bách Việt rất buồn bực. “Anh ta thật ác độc, muốn anh ta kéo dài thêm tầm vài ngày, vừa bắt đầu anh ta còn cự tuyệt.”

“Nhưng sau một trận bị chị chém gọt thì đã mềm hóa rồi còn gì, xem ra anh ấy vẫn còn tình cũ với chị!” La Diệu Tinh cười hi hi. “Không bằng chị lấy sắc dụ anh ấy, lừa gạt anh ấy đưa nhà trẻ cho chị.”

“Làm ơn, đây là chuyện chính sự, phải dùng phương pháp chính đáng để giải quyết.” La Bách Việt rất chính nghĩa, dùng phẩm chất riêng của phái nữ để can thiệp đã là chùng mực lớn nhất của cô, thái độ của anh đã dao động, cô chỉ có thể phỏng đoán, việc anh thỏa hiệp có liên quan tới cái nút áo kia.

“Anh ta muốn làm việc công, chị liền giúp anh ta giải quyết việc công, anh ta muốn chị chứng minh ‘Canh Mềm’ có giá trị tồn tại, chị liền chứng minh cho anh ta xem!”

“Nhưng chị vẫn yêu anh ấy, không phải sao?”

Cô không phủ nhận. “Đừng nói nữa.”

“Lam thì sao? Con bé nhìn thấy cha ruột, có phản ứng gì?”

“Chị chưa nói với con bé.” Thấy con gái thay xong đồ đi ra ngoài, trên tay cầm cái ví đựng tiền lẻ không biết ở đâu ra, La Bách Việt ngăn ra. “Ví tiền ở đâu ra?” La Lam nói: “Hôm nay cô giáo dẫn bọn con đi công viên, ở công viên con gặp một bà lão, mắt kiếng của bà ấy rớt, con nhặt giúp bà ấy, bà ấy tặng cho con.”

“Không phải mẹ đã dạy con không được nhận đồ của người lạ sao?” La Bách Việt lấy ví tiền kiểm tra, xác định bên trong không có vật phẩm khả nghi mới an tâm.

“Nhưng nó rất đẹp mắt, mẹ cũng sưu tập ví tiền, con muốn mang về đưa cho mẹ.”

Ánh mắt của La Bách Việt trở nên mềm mại hơn. “Mẹ cần ví tiền thì mẹ sẽ tự đi mua, con hãy cẩn thận với người lạ. Hiện tại người xấu rất nhiều, Lam.” Cô ngồi chồm hổm xuống, mặt đối mặt với con gái. “Con biết người hôm nay tới nhà trẻ là ai không?”

La Lam gật đầu. “Là cha ạ.” Mẹ từng cho mình xem qua hình của cha.

“Có cảm giác gì?” Trước kia, khi con gái hỏi tại sao mình không có cha thì cô không có giấu diếm, đều kể cho con bé hết. Cô không biết đứa con gái thông minh sớm này của mình có thể hiểu được bao nhiêu, nhưng sau này không thấy con bé hỏi gì về cha nữa.

Đôi mắt to đen nhánh chớp chớp, La Lam rất nghiêm túc suy tư mấy giây: “. Cha rất đẹp trai.”

La Diệu Tĩnh cười to. La Bách Việt mỉm cười. “Còn gì nữa không?”

“Giọng nói của cha rất êm tai, nhưng ông ấy muốn đuổi các cô giáo đi, con không thích.” Khi người lớn thảo luận chuyện này thì cô ở trong góc ngồi vẽ, đều nghe thấy cả, chân mày mảnh khảnh nhu lên. “Con cũng không thích ông ấy ác với mẹ như vậy.”

“Ông ấy ác độc thì kệ ông ấy, mẹ không sợ.” La Bách Việt yêu thương ôm lấy con gái, hôn nhẹ lên má con. “Con đừng lo lắng, chuyện này mẹ sẽ xử lý tốt, sẽ không để cho các dì thất nghiệp.”

Cô bé suy tư một chút, lại hỏi: “Mẹ là bởi vì cha đẹp trai, nên mới gả cho cha sao?”

La Diệu Tĩnh lại lớn cười, La Bách Việt véo em gái một cái. “Dĩ nhiên không phải.” Cô bất an hỏi: “Lam, con có muốn ở chung với cha không?”

Đôi mắt xinh đẹp của La Lam lóe sáng. “Con đã có mẹ với dì Diệu Diệu, ba người ở chung cũng rất tốt!”

“Vậy là được rồi! Ba người phụ nữ sống với nhau rất tốt.” La Diệu Tĩnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của La Lam “Đi, chúng ta đi chải đầu, hôm nay là sinh nhật mẹ, dì Diệu Diệu sẽ giúp con chải đầu còn đẹp hơn cả công chúa!”

La Bách Việt cười, đưa mắt nhìn em gái cùng con gái đi vào phòng, bờ môi cười yếu ớt biến mất, mắt đi thân thể ấm áp của con gái, có cảm giác tịch mịch.

Cô khẽ thở dài, trở về phòng ngủ của mình. Trên bàn trang điểm, dây chuyền cô quên mang theo lẳng lẳng nằm ở đó, xâu vào dây chuyền là nhẫn cưới của cô. Cô đeo dây chuyền lên, bờ ngực trống rỗng mới cảm thấy an ổn.

Đoạn thời gian lúc vừa mới li hôn, cô có thai, còn muốn tìm công việc, có lần nhận việc còn phải lưu lạc nơi đầu đường, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới bán nhẫn cưới lấy tiền. Cô xâu nó vào dây chuyền, dây chuyền lỏng nhẫn cưới đeo ở trước ngực, kim cương lỏng lẻo giống như tình cảm cô động kết tinh lại, giống như có anh bầu bạn vậy.

Là bởi vì rất yêu anh, mới gả cho anh, bọn họ đều có cá tính kiên cường, giống như góc bánh răng có sức sống, bởi vì yêu nhau mà khám hợp thành vòng tròn hoàn chỉnh. Bọn họ chống đỡ lấy lẫn nhau, lại cùng đi chống đỡ người yêu, mơ ước đơn thuần tốt đẹp như vậy lại tan vỡ, cô không có lòng tin để xây lên nữa.

Cô hiểu được khi cô tuyên cáo với anh, giữa bọn họ đã không còn khả năng, thật ra thì vẫn không bỏ được phần tình cảm này, trông ngóng một tình yêu vô vọng, cô cũng rất mâu thuẫn.

Tò Tê Nhân kết thúc xã giao, mười giờ về đến nhà, nhìn thấy mẹ và mẹ Đàm ngồi ở phòng khách nhiệt liệt thảo luận, trên khay trà bày ra tài liệu, Đàm Nhã Hân kẹp ở giữa hai người mẹ, gần như không nói được gì.

“Mẹ Đàm, chào buổi tối.” Anh lễ phép nói, cũng gật đầu với Đàm Nhã Hân.

Đàm Nhã Hân chính là bà chủ của “Nini”, anh bắt đầu hợp tác với cô tầm nửa năm trước, anh muốn mở rộng nghiệp vụ, đã tìm ra được tiềm năng hợp tác kinh doanh trong các phố ẩm thực, tài nghệ của Đàm Nhã Hân rất khá, cũng rất có ý tưởng đối với kinh doanh, chỉ có bản tính là hay e dè, dễ dàng bị người mẹ cường thế chi phối, nên có người yêu cũng không dám nói.

Vương Ly Vân ngoắc tay với con trai. “Tê Nhân, chúng ta đang giúp Nhã Hân nghĩ phong cách bố trí cho cửa hàng bánh ngọt, con cũng tới xem một chút đi!” Vóc người bà nhỏ nhắn, mái tóc màu muối tiêu được búi lên, có vẻ cao quý đoan trang, nếp mắt cười làm cho bà giống như một người phụ nữ

duyên dáng. Bà rất vừa ý Đàm Nhã Hân, nghĩ hết biện pháp muốn kết đôi con bé và con trai.

Tô Tế Nhân lạnh nhạt nói: “Việc bố trí giao cho kiến trúc sư là được rồi, bọn họ tương đối chuyên nghiệp.”

Mẹ Đàm cười nói: “Nhã Hân nhà chúng ta có thể mở cửa hàng ở bên ngoài, đều là do cháu giúp đỡ, chỉ là con bé tương đối nhát gan, cháu có thể đưa ra một ý kiến, con bé sẽ yên tâm hơn.” Vừa nói vừa nháy mắt với con gái, muốn cô thừa cơ nói gần khoảng cách của hai người hơn, Đàm Nhã Hân rất lúng túng, cúi đầu xuống bàn trà.

Tô Tế Nhân lười phải đáp lại, nhìn về phía mẹ. “Mẹ, con có việc muốn nói với mẹ.”

Anh đi tới phòng khách sát vách, chờ mẹ đi vào, nói: “Hôm nay mẹ uống thuốc chưa?”

“Đĩ nhiên là uống rồi, có Nhã Hân đi theo mẹ, tâm tình mẹ tốt lên hẳn, ăn đủ bữa.” Vương Ly Vân giật giầy nhí tử. “Nhã Hân là một cô gái tốt, chừng nào thì con cưới người ta? Đừng quên nhanh sinh con trai ——”

Tô Tế Nhân lắc đầu. “Địa điểm dự định mở cửa hàng bánh ngọt, chính là nơi làm việc của Bách Việt.”

“Thật sao?” Vương Ly Vân bĩu môi. “Dù sao chúng ta cũng đã mua lại, đuổi cô ta đi là được.”

“Mẹ, mẹ không thích cô ấy sao?”

“Mẹ chưa bao giờ thấy thuận mắt với cô ta cả! Tài năng, chức vụ, học vấn, hoàn toàn không xứng với con, trước mặt thích luôn khần trương, nói chuyện cũng không được, không có phong phạm của tiểu thư khuê các, con xem Nhã Hân đi, dịu dàng tao nhã ——”

“Đó là bởi vì cô ấy có áp lực khi ở đây.” Anh nhẹ giọng nói, nhớ tới buổi chiều đối đầu với cô, bộ dáng cô tự tin, khác với bộ dạng trước khi ly hôn tới cỡ nào.

Vương Ly Vân phẫn nộ nói: “Mẹ tạo áp lực cho cô ta lúc nào? Ở nhà chúng ta cô ta muốn cái gì cũng đều có, mẹ chỉ muốn cô ta chăm sóc con cho tốt, sinh đứa con trai, hai chuyện đơn giản như vậy mà cô ta cũng không làm được, bày sắc mặt hung dữ ra, ăn hiếp mẹ.” Nhìn con trai đi ra ngoài, bà kêu lên: “Tế Nhân, mẹ không cho phép con dây dưa không rõ với cô ta!”

“Nếu như truyền thông trở lại phỏng vấn mẹ... mẹ đừng nhiều lời với bọn họ, con cùng Nhã Hân chỉ là bạn bè mà thôi.” Tô Tế Nhân không quay đầu, tự mình lên lầu.

Cha của anh giấu giếm thân phận đã kết hôn lui tới với mẹ, sinh ra anh, vợ cả của cha anh biết chồng lăng nhăng ở ngoài, không cho phép chồng mình lấy tiền nuôi anh, mẹ không dám tranh, ở trong nhà ăn nhỏ làm đầu bếp, khô cực kiếm tiền chống đỡ cuộc sống của hai người.

Năm ấy anh mười tuổi, vợ của cha qua đời, ông cưới mẹ của anh, ba năm sau liền qua đời. Mẹ bởi vì chưa cưới đã mang thai, thường bị người bàn tán ở sau lưng, từ đầu đến cuối đều cảm thấy thân phận mình thấp kém, cho đến lúc anh dậy thì, dưới sự ủng hộ tiếp quản sự nghiệp của bác cả, mẹ mới thành lập lòng tin, dám nâng đầu lên cười nói với chị em nhà.

Thân là con trai độc nhất, hình như trời sinh nên gánh chịu một nửa chức vụ của cha. Mẹ là phụ nữ truyền thống, mọi việc đều lấy đàn ông làm chủ, không có chồng trong cuộc sống, đương nhiên anh trở thành đối tượng mà mẹ ý lại, một năm hôn nhân cuối cùng của anh, bà trúng gió bị bệnh, sauk hi lành bệnh càng giống như đứa con nít, dính anh càng chặt hơn.

Anh cũng không làm trái ý mẹ, gắp gờ La Bách Việt, đây là lần đầu tiên anh muốn vì chính mình mà bắt lấy.

Anh vào trong phòng tắm tắm rửa. Anh nhắm mắt lại, nước nóng chảy xuống từ đầu tới chân, nước ấm thoải mái, thân thể của anh lại căng thẳng vô cùng, dạ dày mơ hồ có chút đau đớn.

Anh mặc áo choàng tắm vào thong thả đi ra khỏi phòng tắm, đèn trên tường phản ra ánh sáng yếu ớt, máy điều hòa yên tĩnh vận hành, anh đi chân trần trên thảm lông dày, yên tĩnh không tiếng động, anh đang ở trong nhà, nhưng trong nhà này lại yên tĩnh giống như không có ai ở đây.

Anh lấy ly, rót rượu. Anh có thói quen trước khi ngủ sẽ uống một ly rượu để có thể ngủ được, tối nay, đôi tay rót rượu trở nên đờ đẫn.

Lúc mới vừa kết hôn, anh đang bắt đầu tiến vào sự nghiệp của nhà họ Tô, loay hoay trời đất mù mịt, lúc về đến nhà thì đã khuya, khoảng thời gian ngắn trước lúc ngủ, là khoảng thời gian hiếm có mà bọn họ gặp nhau, vợ luôn kể khổ với anh, cô ấy và mẹ không hợp nhau, anh chỉ biết trấn an cô, bỏ lỡ thời cơ hoàng kim để giải quyết vấn đề.

Anh cho rằng việc hai người không hợp chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng bản chất kiên cường của phụ nữ không ngừng lượn vòng, thật sự là anh nên sớm cảnh giác.

Lúc ký tên ly hôn thì anh biểu hiện thật bình tĩnh, vẫn làm công việc, lúc đến về nhà đã là nửa đêm, lại mất ngủ. Anh uống nửa bình rượu, mơ mơ màng màng mà sững sờ đối với vị trí của cô bốn năm nay, chợt lĩnh ngộ, mỗi đêm anh có thể an tâm ngủ, là bởi vì có cô ở đây, anh cho là chạy nước rút sự nghiệp, bảo đảm áo cơm cho người nhà, chính là một phương thức yêu của đàn ông đối với người nhà, nhưng anh lại bỏ quên gia đình là sự nghiệp của cuộc sống, cũng cần kinh doanh.

Anh vẫn cố gắng làm việc, hơn hai ngàn ngày không có cô, dùng hơn hai ngàn ly rượu đè nén nỗi nhớ nhưng, mà không cách nào đoạn tuyệt tình cảm, để

trong đáy lòng lên men, cho đến hôm nay, có cơ hội thay đổi.

Người phụ nữ ngoan cố mà anh yêu sâu đậm, nên làm sao để có thể thắng được lòng của cô đây?

Các b nhấn thanks cho mình vs nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 4.1

Editor: Cẩm Tú

Hôm sau đi làm, La Bách Việt liền nghiên cứu sổ sách cùng các đồng nghiệp, sau mười lăm phút, đã có kết luận.

“Chúng ta vẫn có thể thu được lợi nhuận! Mặc dù là không nhiều. Ngài Tô muốn thu lợi bao nhiêu?”

“Anh ta chưa nói.” La Bách Việt cau mày. “Nghe khẩu khí của anh ta, có vẻ chúng ta phải kiếm được nhiều hơn NiNi, anh ta mới không bắt trường chúng ta đóng cửa.”

Minh Minh lú lười. “NiNi chẳng những mở cửa hàng chính mà còn mở thêm cả chi nhánh, nếu chúng ta có tài lực đó, thì còn phải ngồi ở đây mà phiền não hay sao?”

Mọi người ồn ào lộn xộn thảo luận. “Chúng ta hãy tăng lớp tuyển sinh, là có thể kiếm thêm tiền.”

“Không thể nào, mọi khóa học đã được sắp xếp kín cả rồi, hơn nữa nếu có mở thêm 100 lớp, cũng không thể theo kịp Nini.”

“Cho nên anh ta sẽ không nhượng bộ, chỉ là có ý ném cái vấn đề khó khăn này để làm cho chúng ta phiền não sao!”

“Tôi sẽ thảo luận lại với anh ta.” La Bách Việt rất đau lòng, chồng trước nhắm vào cô, lại liên lụy đến các đồng nghiệp vô tội, cô có trách nhiệm gánh vác chuyện này. “Đừng quá bi quan, tình huống tệ nhất là chúng ta chuyển đi, tôi sẽ không để cho anh ta giải tán ‘Canh Mâm’.” Chợt thấy tất cả mọi người nhìn mình chằm chằm, cô kinh ngạc. “Sao vậy?”

Mọi người tôi nhìn cô...cô nhìn tôi, một cô giáo lớn tuổi nhất mở miệng. “Bách Việt, ngài Tô chính là chồng trước của cô phải không?”

Nếu bị đoán được, La Bách Việt cũng liền thừa nhận. “Con gái của chúng tôi ra đời ngay sau khi ly hôn, vì bảo vệ Tiểu Lam, tôi chưa bao giờ nói với người khác nó là người của nhà họ Tô.” Ban đầu tổ chức hôn lễ khiêm tốn, không có người nào biết được diện mạo của cô dâu, làm cho cuộc sống sau khi ly hôn của cô rất yên bình.

“Vậy là tốt rồi! Hai người ngay cả con cũng có rồi, anh ta cũng không thể không nể tình, kiên quyết gây khó dễ cho cô!”

“Nếu thật sự sợ tôi khó xử, anh ta cũng sẽ không tự mình tới cửa đuổi người. Thành thật mà nói, lúc mới bắt đầu tôi đã lấy thân phận vợ trước để nói chuyện với anh ta, cũng chỉ đổi lấy được mười ngày này.” Giọng của La Bách Việt trở nên lạnh lẽo. “Cho nên xin mọi người phải thiết thực một chút, đây chính là mặt tiền để mở cửa hàng, nếu có ai đó từ bi cho tôi mượn tiền để vượt qua được cửa ải khó khăn này, càng nhiều càng tốt, đừng mong tưởng hảo huyền ngài Tô sẽ mở lòng từ bi.”

Các giáo viên im lặng. Con tức của La đại mỹ nữ rất mạnh nha, hiển nhiên đề tài chồng trước là địa lôi của cô, cô bé trợ lý ngây thơ còn có tình chưa phát hiện, còn khoa trương đập lên một cước.

“Chị La, nếu ngài Tô muốn tái hôn với chị, thì vị hôn phu mới của ngài ấy sẽ gây khó dễ cho chị, chị có cảm thấy đau lòng không?”

Vù, một cơn gió lạnh thổi qua, bầu không khí trở nên yên tĩnh gượng gạo, mọi người đều nhìn cô bé trợ lý bằng ánh mắt khiển trách, cô bé trợ lý ù ù cạc cạc. Cô có ý tốt quan tâm mà, sao mọi người lại khinh khỉnh nhìn cô như thế?

“Không, tôi không có cảm giác gì hết.” La Bách Việt nhếch miệng, cười ôn nhu. “Nếu không phải là ngày hôm qua anh ta tới đây, tôi còn sắp quên mất anh ta trông thế nào rồi. Anh ta muốn tái hôn mấy trăm lần, muốn kết hôn với hà mã, cưới con voi, cưới cá nóc hay cưới yêu ma quỷ quái gì đó, tôi cũng không quan tâm, thật đấy, một chút cảm giác cũng không có.”

“A.” Cô bé trợ lý lần đầu được mở mang kiến thức về biểu tình vừa điềm đạm vừa hung dữ, cuối cùng cũng biết mình đã hỏi một vấn đề ngu ngốc, vội vàng sờ mũi một cái.

La Bách Việt vỗ vỗ tay. “Được rồi, sắp tới thời gian lên lớp rồi, ai có lớp thì đi nhanh đi, không có lớp thì tiếp tục ở đây thảo luận.”

Con trai chợt nhắc tới vợ trước, khiến Vương Ly Vân cảm thấy rất không ổn, buổi tối hôm sau phải thuyết phục con trai bỏ xuống chuyện công sự, mời mẹ con nhà họ Đàm tới nhà hàng ăn cơm, Tô Tề Nhân nhân tiện kéo Diệp Hoài Văn cùng tham dự.

Bầu không khí rất lạnh, nữ chính đứng ngồi không yên, nam chính thì mang bộ dáng không quan tâm, hai bà mẹ không thể làm gì khác hơn là cố gắng hâm nóng không khí.

“Nhã Hân, món cá sốt cà chua này ngon lắm đây.” Vương Ly Vân ân cần.

Mùi thơm của đồ ăn quá nồng, khiến Đàm Nhã Hân có chút buồn nôn. “Cám ơn mẹ Tô, cháu tự lấy là được rồi.”

Diệp Hoài Văn đột nhiên nói: “Nhã Hân không quen ăn đồ ăn có hương vị quá nặng.”

“Ôi trời, thế sao lại không nói sớm? Bác chọn nhà hàng món cay Tứ Xuyên, mỗi món ăn đều đậm vị.”

“Không sao, thỉnh thoảng nếm thử không tội ạ.” Đàm Nhã Hân mỉm cười. “Mẹ Tô đừng ăn quá nhiều, thân thể bác không khỏe, nên ăn thanh đạm một chút.”

Vương Ly Vân rất cảm động. “Cháu thật thân thiết, giống như con gái của bác ấy, một mình bác ở nhà rất nhàm chán, cháu có thể đến thăm ta mỗi ngày là tốt rồi.”

Tô Tề Nhân yên lặng dùng cơm, dạ dày có chút đau, mẹ mình đang bày Hồng Môn Yến*, càng làm cho anh ăn không ngon.

* Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Diệp Hoài Văn cười nói: “Lần đầu tiên cháu gặp mặt Nhã Hân, đã cảm thấy cô ấy là một cô gái tốt bụng dịu dàng khả ái, đáng được thương yêu.”

Đàm Nhã Hân đỏ mặt, mẹ Đàm cười nói: “Tô phu nhân, hiếm có cơ hội hai nhà chúng ta ở chung một chỗ, cũng là duyên phận, có đối tượng tốt, bà phải lưu ý giúp con bé đấy! Ly dị rồi cũng không sao, chỉ cần thương yêu con bé là đủ rồi.” Bà lên nhìn Tô Tề Nhân. Nói trắng ra như vậy rồi, sao anh vẫn Bất Động Như Sơn vậy?

Diệp Hoài Văn nói: “Chỉ có điều cũng nên nghe ý kiến của Nhã Hân, quan trọng nhất là cô ấy có thích hay không.”

Vương Ly Vân lườm anh ta một cái. “Hoài Văn, hôm nay cậu nói hơi nhiều rồi đấy.” Vai phụ thì chen miệng vào làm gì? Bà ra ám hiệu với con trai. “Thật sao, đàn ông tốt khó tìm. Tề Nhân, Nhã Hân không thêm đề ý đến chuyện con đã ly dị, con nghe chưa?”

Tô Tề Nhân uống trà, lạnh nhạt nói: “Hoài Văn chính là một người đàn ông tốt.”

“Cậu ta không phải trọng điểm.” Đó, con trai không vội, bà làm mẹ lại cấp bách muốn chết đây rồi, Vương Ly Vân dứt khoát nói rõ. “Con chưa từng suy nghĩ tới việc tái hôn?”

“Không có.” Tô Tề Nhân áy náy nhìn thư kí một cái, người sau đáp lại bằng một nụ cười khổ. “Con cho là mẹ hi vọng con tiếp tục độc thân.”

“Có người mẹ nào sẽ hi vọng con mình cô đơn chứ? Mẹ nghĩ là cuộc hôn nhân sai lầm trước đó đã làm cho con mệt chết rồi, cho nên cho con thời gian để hồi phục tâm tình, tất nhiên mẹ hi vọng con có thể tìm lại được đối tượng tốt.”

“Con chưa bao giờ thấy cuộc hôn nhân ấy là một sai lầm.” Bất luận anh có khai thông với mẹ như thế nào, cũng không có cách nào để thay đổi thành kiến đã bén rễ kiên cố của bà dành cho Bách Việt, nên bây giờ anh không muốn uống công nói nữa.

Anh lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ, thì nhìn thấy một đôi nam nữ đi qua vỉa hè ở đối diện, người đàn ông có dáng người cường tráng, người phụ nữ dắt theo một cô bé —— chính là La Bách Việt và con gái anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 4.2

Editor: Cẩm Tú

Cô đi nhanh, nói chuyện với người đàn ông xa lạ kia, vẻ mặt của người đàn ông nghiêm túc, cô nở nụ cười, hình như sự đối phương tức giận, có phải đang gặp phải phiền toái hay không?

Vương Ly Vân nói tiếp: “Kết thúc bằng cách ly hôn, không sai lầm thì là thế nào? Cho nên lúc này hãy nghe mẹ, đối tượng mẹ giúp con lựa chọn cẩn thận tuyệt đối không sai.”

Đó là con dâu mà mẹ muốn, không phải là người vợ mà con yêu. Anh không muốn nói như thế với mẹ. “Con đi trước, mọi người cứ từ từ dùng bữa, ăn xong Hoài vẫn sẽ đưa mọi người về.”

“Té Nhân!” Vương Ly Vân tức giận gọi con trai lại, nhưng anh cũng không quay đầu lại.

Bà tức giận nói không ra lời. Bình thường đối với bữa tiệc như vậy con trai còn có thể có chút ứng phó, nhưng sau khi gặp lại vợ trước, rõ ràng là rất lo lắng, chẳng lẽ nó muốn nói lại tình xưa?

Mẹ Đàm trấn an bà. “Đừng tức giận, đừng tức giận, người trẻ tuổi có suy nghĩ của riêng mình, nên cho nó một chút thời gian.” Bà lấy lui làm tiền. “Có lẽ Nhã Hân nhà tôi không có duyên với nó, tôi nghĩ chuyện này coi như xong.”

“Biết nhau lâu như vậy rồi mà còn tính là không có duyên sao? Dù sao con dâu tôi công nhận chỉ có một mình Nhã Hân, nó đừng có nghĩ tới việc cưới người khác!” Bà không cho phép người phụ nữ kia lại bước chân vào cửa nhà họ Tô thêm một lần nữa!

Đàm Nhã Hân kéo kéo vạt áo của mẹ, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ và mẹ Tô đừng tác hợp cho con với anh Tô nữa, bọn con hoàn toàn không có tình cảm với nhau, hơn nữa con.” Cô mới liếc nhìn Diệp Hoài Văn, mu bàn tay lập tức bị mẹ nhéo một cái.

“Con bé ngốc!” Mẹ Đàm nhỏ giọng mắng: “Con muốn cả đời này phải làm bánh mì sao? Thừa dịp bây giờ người ta đang chú ý tới sự nghiệp nhỏ của con, nhanh nắm lấy cơ hội mà gả đi đi! Tình cảm ư? Tình cảm có thể làm cơm ăn sao? Mẹ đang giúp con tìm phiếu cơm dài hạn, làm quý phu nhân hơn là cầm bán bánh mì gấp mấy trăm lần!”

Đàm Nhã Hân bắt đầu đi, lén dò xét Diệp Hoài Văn, anh ta nhảy mắt với cô mấy cái, cười khổ, vẻ mặt đồng tình mang theo tự giễu. Cô âm thầm thở dài, từ nhỏ đã thuận theo mẹ, bây giờ vì mình mà muốn tự quyết định gì đó, thì lại không nói nên lời——

“Bách Việt, em phải đi tìm nhà, tại sao không cho anh biết, lại chạy đi tìm người khác?” Lý Triền Vi nghiêm mặt hỏi. (nhắc lại cho bạn nào ko nhớ, đây chính là ông chú ở đoạn mở đầu đấy)

La Bách Việt nói quanh co. “Tôi nghe nói là bên kia có mặt tiền muốn cho thuê, thì đi qua xem một chút, vừa lúc người môi giới ở đó, liền thuận tiện nhờ anh ta, không phải cố ý không đề cho anh đảm nhiệm cuộc làm ăn này.”

Thật xui xẻo, cô đang tận lực chọn tòa nhà khác, muốn giúp “Canh Mềm” tìm được nơi đặt chân, sau khi đón con gái tan diện' d/ an' qd học xong liền qua xem, không ngờ Lý Triền Vi cũng ở gần đó, bị bắt ngay tại trận.

Cô véo nhẹ lòng bàn tay con gái, La Lam thông minh phối hợp bước nhanh hơn, Lý Triền Vi vẫn theo sát.

“Nhà trẻ chuyển đi, em cũng không nói với anh, xem anh như người ngoài sao? Chuyện hôm qua anh nói với em, em thật sự không cân nhắc sao?”

“A, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên làm bạn bè thì tốt hơn.”

Lý Triền Vi bước lên ngăn cản bước đi của cô. “Anh có điểm nào làm em thấy gai mắt?”

La Bách Việt kéo con gái ra phía sau, thái độ rất khách khí. “Không có, anh rất tốt, từ đầu đến chân đều rất tốt, nhưng mà tôi không thích, cũng không có cảm giác gì với anh cả, vậy thôi.”

“Chúng ta đều có tuổi rồi, không nên đặt tình yêu nam nữ vào vị trí đầu tiên nữa, nên thực tế hơn ——”

“Tại sao có tuổi thì không thể hưởng thụ tình yêu?” Đầu lông mày La Bách Việt giật giật. Hắn giám cả gan nói cô già?!

“Muốn điên cuồng, lúc tuổi còn trẻ đã điên đủ rồi, bây giờ chúng ta tìm đối tượng phải cân nhắc nhiều nhân tố thực tế hơn, ví dụ như tình trạng kinh tế ổn định, tính tình có hợp hay không, là có thể bầu bạn sống chung lâu dài rồi.” Lý Triền Vi cứ liến thoắng như đúng rồi. “Nói không khách khí một chút, em đã ly dị rồi lại còn có con, tốt nhất không nên quá soi mói.”

Phụt, dây thần kinh của La Bách Việt đứt một cái, mỉm cười lễ phép biến thành cười lạnh sắc bén. “Ý của anh là điều kiện của tôi kém, chỉ có thể chấp nhận hàng thứ cấp (second-hand), ví như anh sao?”

Về mặt Lý Triền Vi liền biến sắc. “Bách Việt, lời này của em rất khó nghe!”

“Anh tùy tiện phê bình tôi thì không khó nghe sao? Ngài Lý, tôi cho anh biết, tôi, không, có, khả, năng, kết, giao, với, anh! Tôi không mượn anh vát và quan tâm, tôi coi giá trị hay không cũng không tới phiên anh bình luận, nói không khách khí một chút, anh cứ ôm tâm tình chín bỏ làm mười như vậy, tuyệt đối không thể nào tìm được người bầu bạn lâu dài, bởi vì anh không tin tưởng giá trị của mình, đối phương cũng sẽ không coi trọng anh!”

Chợt, sau lưng một giọng nói nam cất đứt lời cô.

“La tiểu thư, em từ chối cuộc hẹn ăn tối với anh, thì ra là có hẹn với vị này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 4.3

Editor: Cẩm Tú

La Bách Việt quay đầu lại, nhìn thấy Tô Tế Nhân đứng sau lưng, anh đi giày Tây, vẫn là bộ dạng hoàn mỹ die'n/d]anl[q.d không tỳ vết như cũ, lễ độ nhìn Lý Triển Vi, phong thái nhẹ nhàng, khiến cảnh đêm hoa mỹ của thành phố cũng trở nên mờ nhạt.

Sắc mặt Lý Triển Vi xám xịt. Người này không phải là chủ tịch “Mai hoa” sao? Khó trách La Bách Việt gai mắt với hắn, chỉ cần một sợi lông mi của người này cũng hơn cả người hắn rồi! Hắn nhếch nhác quay đầu rồi đi.

La Bách Việt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tế Nhân. “Tôi có thể tự xử lý.” Anh có ý tốt giải vây, nhưng cô không cảm kích.

“Ừ, là anh xen vào việc của người khác, em không phải cần để ý.” Tô Tế Nhân lạnh nhạt nói, nhìn con gái. Cô bé vẫn dựa vào bên người mẹ, thấy ánh mắt của anh nhìn tới, cô bé xoay đầu đi.

“Tại sao anh lại ở đây? Là đặc biệt tới tìm tôi để nói chuyện về Canh Mầm sao?”

“Vừa đúng lúc anh có ăn tối ở gần đây thôi, nhưng bây giờ em nói cũng được.”

“Không, tôi tan việc rồi, hãy đợi đến ngày mai, tôi muốn đưa con gái về nhà.”

“Xe của anh ở gần đây thôi, để anh tiễn hai người về!”

“Không cần.” Cô kéo con gái quay đầu rồi đi, phát hiện anh đi theo mình ở phía sau. “Anh đi theo làm gì?”

“Cùng đi bộ buổi tối với hai người.”

Cô mỉm cười. “Tùy anh.” Cô kéo tay con gái, tiếp tục đi.

Anh nhìn mẹ con cô, tay nắm tay, cùng nhau đi xuyên qua cảnh đêm rực rỡ của thành thị, họ tán thưởng các tủ kính bày hàng, quan sát quang cảnh thành phố, họ chính là phong cảnh đẹp nhất, không khí bên người bọn họ đặc biệt ngọt ngào. Anh đi theo họ, để cho dấu chân của anh đi qua dấu chân của hai người, tưởng tượng bọn họ là người một nhà, đang muốn cùng nhau về nhà, có cảm giác hạnh phúc dễ chịu ảm áp, tựa như là vui vẻ, nhưng thực tế thì, trong căn nhà kia, không có vị trí của anh, vì thế anh cảm thấy mất mát sâu sắc.

“Chủ tịch Tô không có chỗ khác có thể đi sao?” Anh không thấy phiền à? La Bách Việt thấp thỏm không yên.

“Không có.” Tâm tình của Tô Tế Nhân có chút tệ. “Vốn là rất buồn bực chuyện bữa tiệc, nhưng anh trốn ra được.”

Xem ra anh vẫn chưa có ý định rời đi, không bằng nắm chặt thời gian nói chuyện chính sự. La Bách Việt dừng ở trước gian hàng bán trái cây, ý bảo con gái tránh đi. “Mở cửa hàng không phải chuyện nhỏ, các anh nhất định có vấn đề, Canh Mầm không phải là địa điểm duy nhất chứ?”

“Thật ra là không.”

Cô cắn răng. “Nói đi, muốn anh bỏ qua cho chúng tôi, phải bỏ ra cái giá gì? Nhưng nói trước, tôi sẽ không giao Lam cho anh.”

Anh bắt đầu dĩ. “Em thật sự cho rằng anh sẽ máu lạnh như vậy, bắt các em phải mất đi công việc ư?”

“Thái độ ngày hôm qua của anh rất cường thế, thoát nhìn rất muốn đuổi tận giết tuyệt chúng tôi.”

Anh im lặng. “Xin lỗi, hôm qua anh có chút kích động. Chỉ là, nếu như hôm nay là người khác mua nhà trẻ của bọn em, người đó muốn các em phải đưa ra một khoản tiền mới chịu buông tha, thì em phải làm thế nào?”

“Vẫn cứ lo liệu thôi.” Cô bĩu môi. “Tôi không phải là chưa từng trải qua tình hình tồi tệ hơn thế này.”

“Nếu em chịu nhận tiền nuôi dưỡng, sẽ thoải mái hơn nhiều.” Năm đó, cô kiên trì không cần tiền nuôi dưỡng, anh kiên trì muốn chu cấp cho cô, mở một tài khoản, hàng tháng cứ chuyển tiền vào đó, nhưng cô chưa từng nhận dù chỉ một đồng.

“Tôi đã nói rồi, tôi không cần, tôi có thể tự nuôi sống mình.” Cô cười lạnh. “Tôi không thiếu tiền của nhà họ Tô mấy người——”

“Bách Việt, anh thật sự không muốn cãi nhau.” Anh thở dài. “Bình tĩnh suy nghĩ một chút đi, bắt đầu từ khi đồng ý ly hôn, có chuyện nào ta không chiều theo ý của em? Anh thành tâm muốn bồi thường cho em và con gái. Chúng ta chỉ ly hôn, cũng không phải có thâm thù đại hận, đừng căm thù anh như vậy, được không?”

La Bách Việt cắn môi, cảm giác mình là có chút quá mức.

“Được rồi, vậy ít nhất anh đừng coi chúng tôi là mẹ góa con côi đáng thương, chúng tôi sống rất tốt.”

“Anh không có, mới vừa rồi nghe em nằng chừ người với tốc độ một phút 500 chữ, anh tin tưởng em cực kì khỏe mạnh.”

Cô phì cười. “Tính tôi vốn như vậy, anh cũng không phải là không biết.”

“Vậy, về sau chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt được không?” Lòng anh tràn đầy mong đợi. “Em mang cả con gái theo nữa, chúng ta ăn chung một bữa cơm, ít nhất hãy để cho anh làm điều gì đó đúng với trách nhiệm của người cha.”

“Tôi chưa từng cảm anh và Lam gặp mặt!” Thấy vẻ mặt anh phản đối, cô đỗi lời nói. “Tôi không cho phép anh gặp con bé, nhưng con bé cũng không muốn gặp anh.”

“Tại sao?” Anh kinh ngạc nhìn con gái, nhìn thấy con bé đi về phía sau cửa gian hàng bán trái cây.

“Tôi không biết, tôi đã hỏi con bé có muốn gặp anh không, con bé nói không muốn.” La Bách Việt cũng thấy con bé đi vào góc tối. “Lam, con đi đâu thế?”

“Có mèo.” La Lam dừng chân ở một góc thùng chứa đầy giấy, cẩn thận nghe, quả nhiên có tiếng mèo kêu.

Sắc mặt La Bách Việt biến hóa. “Không có, con nghe lầm rồi.”

“Có mà.” La Lam rất chắc chắn, kéo thùng giấy ra tìm kiếm, quả nhiên phát hiện một mèo đen nhỏ ở dưới đáy thùng, mắt cô bé sáng lên. “Mẹ, con muốn nuôi——”

“Không được.” La Bách Việt gạt bỏ ý định, bắt đầu nhức đầu. “Đây là mèo hoang, không khỏe mạnh, có bệnh truyền nhiễm.”

“Con sẽ đưa nó tới bác sỹ thú y, cho nó chích thuốc!”

“Động vật nhỏ gặp bác sỹ rất tốn tiền.”

“Con có tiền tiêu vặt để dành!” La Lam vội la lên: “Mẹ, mẹ đã đồng ý cho con nuôi mèo rồi nhé!”

“Mẹ đã từng đồng ý, nhưng năm ngoái mèo của bà nội Lâm chết, con khóc cả một tuần lễ, mẹ không muốn chứng kiến con như thế nữa.” Con mèo kia lớn lên cùng với con gái, lúc già rồi chết đi thì con gái khóc cả ngày, cô không muốn con gái đau lòng như vậy nữa. “Đừng nuôi mèo, mẹ sẽ mua đôi giày trượt băng con muốn cho con.”

La Lam rất kiên trì. “Con muốn nuôi mèo, con không muốn giày trượt băng!”

Tô Tế Nhân đứng ngoài quan sát. Anh hồ hững quan sát cảnh cô bé thiết tha với con mèo, người mẹ lại lo lắng cô bé dành quá nhiều tình cảm, anh không nhìn được mở miệng. “Anh nuôi cho!”

Hai mẹ con đồng thời ngạc nhiên nhìn anh, La Bách Việt nói: “Anh chưa từng nuôi động vật nhỏ, thì nuôi mèo thế nào?”

“Chỉ là con mèo, sẽ không quá khó khăn.” Anh mỉm cười với con gái, con bé có vẻ kinh ngạc, con người sáng ngời như quả hạnh nghi ngờ nhìn anh.

La Bách Việt nghĩ anh muốn lấy lòng con gái, cười lạnh. “Anh có thật sự biets nuôi mèo ra sao không đấy?”

Vì vậy ba người mang mèo con đến chỗ bác sỹ thú y. Bác sỹ thú y kiểm tra con mèo. “Ước chừng một tháng tuổi, không có tật bệnh gì, phải khử trùng, tiêm chủng một lần.”

Tô Tế Nhân hỏi: “Có thể tắm cho nó không?” Mèo con có vẻ không được sạch sẽ, đám lông lộn xộn không đều nhau, giống như một con nhím biển, anh có thể chịu được xấu xí, nhưng không thể chịu được bẩn.

“Còn quá nhỏ, tắm sẽ cảm. Nếu đưa cho nó thức ăn gia súc, nó sẽ không ăn, phải dùng sữa bột chuyên dụng của mèo, dùng ống tiêm cho nó ăn.”

“Phải tự tay cho nó ăn?” Tô Tế Nhân cảm thấy có chút khó giải quyết, nhìn bác sỹ thú y làm mẫu cách dùng ống tiêm cho ăn, mèo con một giây trước còn giãy giụa muốn chạy trốn lập tức hút mạnh ống tiêm, tương ăn. Ừm, không có bình luận.

Anh nheo mắt nhìn con gái, sắc mặt con bé nặng nề nhìn chằm chằm mèo con, vẫn không để ý tới anh.

“Còn phải chuẩn bị một chậu cát cho nó đi vệ sinh, nó sẽ tự mình dùng, nếu như không có bài tiết, dùng cây bông vải kích thích bốn phía hậu môn của nó, chọc nhẹ nhàng là được rồi.”

Tô Tế Nhân chỉ cảm thấy bên trán xuất hiện mây đen. “Chuyện này.” Nghe là lạ.

La Bách Việt lạnh lạnh nói: “Đừng lo lắng, mèo con không hiểu gì cả, sẽ không kiện anh tội quấy rối tình dục đâu. Ngộ nhờ nó kiện anh... anh có thể mời luật sư, đảm bảo nó ngay cả sữa cũng không được uống.”

Tô Tế Nhân trừng mắt với cô, cô có vẻ hả hê. Anh nói với bác sĩ thú y: “Còn có cái gì phải chú ý nữa?”

La Bách Việt chen miệng: “Phải chú ý giữ cho ấm, mèo đến nhà mới sẽ thấy sợ, có thể cả đêm sẽ kêu meo meo.”

“Anh rất ít ngủ, không sợ âm ỉ.”

“Chất bài tiết của mèo rất thối.” Người đàn ông sạch sẽ này tuyệt đối không chịu nổi!

“Chú ý thông gió sẽ không vấn đề.”

“Nhất định anh sẽ rất nhanh chán, ném nó cho Diệp Hoài văn chăm sóc!”

“Anh sẽ tự tay chăm sóc nó, từ sáng đến tối.”

“Không thể nào, anh hoàn toàn không có kiên nhẫn!”

Ha ha, đôi tuần nam mỹ nữ này rất biết đầu võ mồm đó. Bác sĩ thú y thức thối, tiếp tục kiểm tra con mèo.

Cô muốn khai chuyện với anh đúng không? Tô Tế Nhân lạnh nhạt nói: “So với một người lần đầu tiên gặp mặt ông chủ, liền mắng anh ta là thổ phi, thì tiểu thư xinh đẹp cường đạo, anh nghĩ anh rất có kiên nhẫn.”

“Tôi.” La Bách Việt cứng họng, hung hăng trừng anh, phát hiện vẻ mặt của anh rất nghiêm túc. “An thật sự muốn nuôi nó? Tại sao?” Muốn lấy lòng con gái, thì tặng quà không phải bớt phiền hơn sao?

“Anh muốn được trải nghiệm cảm giác nuôi lớn một sinh mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngón Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 4.4

Editor: Cẩm Tú -

Cô ngơ ngẩn, nhìn anh, trong mắt anh có tiếc nuối vì đã bỏ qua quá trình lớn lên của con gái, còn có khát vọng mãnh liệt, khát vọng cuộc đời của bọn họ sẽ gắn bó lại một lần nữa, bị ánh mắt tràn ngập tình ý như vậy nhìn chăm chăm, cô khẽ run rẩy, không kim được mà nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái.

Tô Tế Nhân nhìn con gái. “Con cũng không tin là cha thật sự có thể chăm sóc cho mèo con hay sao?”

La Lam liếc nhìn mẹ, thấy vẻ mặt mẹ có vẻ phức tạp, cô bé không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa vẻ tò mò đối với anh.

Anh ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng vào con gái. “Cha đảm bảo sẽ nuôi nó khỏe mạnh, lúc con muốn chơi với nó, có thể tới tìm cha.” Anh đưa ra danh thiếp. “Đây là nơi cha làm việc.”

La Lam chân chờ nhìn mẹ một cái, bàn tay nhỏ bé mềm mại nhận lấy danh thiếp.

Sáng sớm hôm sau, bách hóa “Mai hoa” chưa mở cửa buôn bán, Tô Tế Nhân theo thói quen nhiều năm, tám giờ rưỡi bước vào cửa chính của bách hóa, nhân viên đứng dọc đường chào hỏi với anh.

“Chào buổi sáng, chủ tịch!” Mọi người rút cằm, chủ tịch tài hoa anh tuấn của bọn họ, mang theo một cái lồng đựng mèo, bên trong là vật thể màu đen không rõ hình dáng phát ra âm thanh meo meo—— anh mang mèo tới nơi làm việc?

“Chào buổi sáng.” Thần thái của Tô Tế Nhân vẫn thong dong, cao quý không tỳ vết như có ánh sáng, dẫn đến con vật nhỏ đang nằm trong lồng cũng

lấp lánh theo, giả trị con người bắt phàm, các nhân viên dùng ánh mắt kính nể đưa mắt nhìn anh vào thang máy, bàn luận âm ỉ.

“Chúng ta chuẩn bị mở quầy bán thú cưng rồi hả? Nên chủ tịch mới mang mèo tới để nghiên cứu.”

Tô Tế Nhân đi vào phòng làm việc ngồi vào chỗ của mình, một phút sau, Diệp Hoài Văn Tiến đến báo cáo lịch trình của hôm nay.

“Chủ tịch, chín giờ sáng hôm nay có cuộc họp!” Hà! Nhìn thấy chủ tịch đặt một con mèo màu đen lên bàn. “Mèo ở đâu ra?” Xấu quá à.

“Tôi hôm qua nhặt được.” Mèo con sợ hãi hít thở phì phò, Tô Tế Nhân trấn an nó. “Đừng sợ.”

“Sao đột nhiên lại nhặt mèo về nuôi?” Nếu thật sự muốn nuôi cũng nên tìm con nào có giấy chứng nhận chứ, đường đường là chủ tịch trang nghiêm lại đi nuôi con mèo xấu xí thế, giống như mỹ nữ cài hoa loa kèn, đúng là chà đạp khí chất!

“Đây là mèo của con gái tôi.”

Ồ, hiểu rồi. “Mèo nhỏ như vậy, chăm sóc khó khăn không?”

“Cũng may, việc cho nó bú sữa tương đối phiền toái, luyện tập một đêm, cuối cùng cũng nắm được bí quyết rồi.”

Diệp Hoài Văn sững sờ. “Ngài cho nó bú sữa?” Nhìn chủ tịch đổ sữa từ bình thủy tinh vào cốc, lấy ống kim tiêm ra hút sữa vào đó, ngón cái cùng ngón trỏ bàn tay trái nắm vào sau gáy mèo con, làm cho mèo con nằm trong lòng bàn tay anh.

“Buổi sáng đi vội quá, chưa kịp cho nó ăn, nó rất tham ăn, nếu không được ăn thì bao tử sẽ kêu lên không ngừng. Thật may là nó sẽ tự biết đi vệ sinh, giảm cho tôi không ít phiền toái.”

Ông kim lại gần, mèo con lập tức nhào qua bú, hai chân trước quơ quơ, ống tay áo của Tô Tế Nhân trở nên thâm thẫm không nở nhìn, anh lo lắng, thường thức tướng ăn của mèo con, không nhận được liền nghĩ tới con gái mình, có phải cũng đã từng vội vàng đòi bú sữa như vậy không?

Chắc chắn sẽ không, con gái của anh là tiểu công chúa đoan trang. Anh phái người âm thầm đi theo mẹ con họ, bên ngoài con bé luôn dịu dàng nhu hòa, lén lút, con bé sẽ làm nũng với mẹ như thế nào? Vợ trước của anh chiều chuộng con gái như thế nào? Họ có từng nói tới anh? Tất cả anh đều không thể biết được, chỉ có thể tưởng tượng, càng tưởng tượng, càng cảm thấy trống rỗng tịch mịch ——

Đột nhiên bên cạnh “Phụt” một tiếng, Tô Tế Nhân ngẩng đầu, nhìn thấy thư ký của mình đang rất vất vả để nén cười.

“A, chủ tịch, không phải là tôi cười ngài đâu, chỉ là không nghĩ tới việc ngài lại. Có tình yêu như thế.” Chủ tịch thường ngày luôn nghiêm túc, lại đang cho một con mèo nhỏ nằm trên bàn bú sữa, còn mang về mặt tràn ngập tình thương của người cha, quả thật quá kinh điển mà!

Tô Tế Nhân trừng mắt nhìn cậu ta. “Đã liên lạc với ngài Long chưa?”

Diệp Hoài Văn lập tức nghiêm túc trở lại. “Đã liên lạc rồi, ông ta nói chúng ta qua xem lúc nào cũng được.”

“Sáng hôm nay không có việc gì, cậu và Nhã Hân đưa kiến trúc sư qua đó đi, điều giao cho mấy người quyết định.”

“Có cần tôi mang con mèo này theo không?” Dù sao cũng làm việc thiện với vợ trước của chủ tịch, dùng thời gian quý báu để làm vú em cho con mèo, quá lãng phí.

“Tôi tự làm là được rồi.” Vừa mới dứt lời, điện thoại reo lên, một tay Tô Tế Nhân ôm lấy mèo con đã ăn no, một tay nghe điện thoại. “A lô?”

“Ngài Tô thật là bận rộn quá, sớm như vậy đã tới phòng làm việc rồi.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng của La Bách Việt.

Anh nhìn Diệp Hoài Văn rời phòng làm việc. “Em cũng không kém, sớm như vậy đã tới chặn đường anh rồi.”

“Hết cách rồi, bây giờ anh là thớt gỗ, tôi là thịt cá, không thể làm gì khác hơn là tích cực tìm kiếm đường sống. Tối hôm qua anh có đề cập tới chuyện lập hồ sơ, không nói đùa chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Vậy có nghĩa là anh sẽ không bắt chúng tôi giải tán đâu, đúng chứ?” La Bách Việt thở ra một hơi, không quá tình nguyện nói: “Về sau anh chính là ông chủ của chúng tôi, trước tiên phải nói cho anh về ý định kinh doanh——”

“Anh rất vội, không rảnh.” Bụp, mèo con nắm lấy ống tay áo của anh, kéo ra một sợi chỉ dài.

“Vội cái gì?”

“Chăm sóc con mèo nhặt được ngày hôm qua.”

La Bách Việt hít sâu một cái, kèm chế kích động muốn chạy như bay đến Mai Hoa để bóp chết chồng trước. “Một con mèo so kè sinh nhai của mấy chục người có quan trọng không?”

“Đây là chuyện anh đã đồng ý với con gái, dĩ nhiên là quan trọng. Anh đã cam kết Canh Mầm sẽ duy trì nguyên trạng, thì sẽ không nuốt lời, em không phải cần phải lo lắng.” Anh ngừng lại. “Bách Việt, anh thấy em rất kiên cường, cũng rất có trách nhiệm, là người phụ nữ niệm tình xưa, lại còn có tích cách của chị cả, Canh Mầm không phải là vấn đề của một mình em, nhưng chuyện gì em cũng muốn ôm đồm, sẽ làm em mệt chết đấy.”

“Không đâu, tôi làm bằng sắt đá mà.” Lỗ tai cô nóng lên. Nói cô nhớ tình xưa, giống như đang ám chỉ cái gì đó?

“Tóm lại, anh rất vội, hôm khác bàn lại thôi.”

“Hôm khác là hôm nào?”

“Ít nhất là phải vài ngày sau, hai ngày nay tương đối bận rộn. Bách Việt.” Giọng anh trầm thấp, dịu dàng làm người khác say mê.

“Mặc dù là vì công sự, em có thể chủ động gọi điện thoại, anh sẽ rất vui mừng.”

Cúp luôn điện thoại, La Bách Việt cảm ổng nghe, lỗ tai nóng bừng, trái tim cũng phát sốt. Anh nói cô nhớ tình xưa, Anh nói anh vui khi cô gọi điện thoại, có phải anh còn có mong đợi đối với bọn họ, hay chỉ là do cô nghĩ quá nhiều? Còn có tình cảm ở đây, liền dễ dàng bị lay động, cô suy nghĩ lung tung, lo được lo mất.

Người đàn ông này, vẫn có bản lĩnh trêu chọc tâm tình của cô, cô thật sự muốn để cho anh tiến vào cuộc sống của mình thêm một lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Chông Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 5.1

Edit: Cẩm Tú

Ba ngày liên tiếp, Vương Ly Vân đều nghe thấy có tiếng mèo kêu ở nhà, cho là mèo hoang ở bên ngoài, cho đến khi bác sỹ thú y gọi điện thoại tới nhà, mới biết là con trai đưa mèo về nhà, nên lập tức gọi điện thoại đến văn phòng để tra hỏi.

“Sao con lại đưa mèo hoang về nhà?”

Tô Tế Nhân vừa mới họp xong.”Đây là mèo của con gái con, con đã đồng ý chăm sóc giúp nó rồi.”

“Con gái con? Là đứa bé mà vợ trước con sinh ra hả?” Vương Ly Vân đã từng nghe con trai nói, trước khi ly hôn con dâu đã sinh hạ một bé gái, chỉ là lúc đó bà lại bị trúng gió phải điều dưỡng thân thể, hơn nữa bà lại chán ghét đứa con dâu này, nên bà cũng không muốn hỏi. “Ngay cả con cũng gặp rồi, chẳng lẽ thật sự muốn họp lại với cô ta sao?”

“Nó là con gái của con, con phải có trách nhiệm.”

“Con đã trả tiền nuôi dưỡng, không phải là đã làm hết trách nhiệm rồi hả?”

“Đó cũng là phương thức mà cha đã đối đãi với chúng ta năm đó, chỉ là qua loa.” Anh kìm nén xúc động. “Nếu như mẹ con Bách Việt đồng ý, con hi vọng về sau sẽ được gặp bọn họ theo định kỳ.”

Vương Ly Vân giậm chân. “Không được!”

“Mẹ hi vọng con cũng sẽ giống như cha, vứt bỏ vợ con không để ý tới bọn họ sao?”

“Mẹ không cho phép con cưới người phụ nữ kia!”

“Chỉ là gặp mặt thôi. Mẹ, tại sao mẹ lại chán ghét Bách Việt như vậy?” Anh muốn tìm ra điểm mấu chốt.

“Mẹ.” Vương Ly Vân hậm hực nói: “Mẹ không vừa mắt với cô ta.”

“Dù sao cũng nên có một nguyên nhân chứ? Mặc dù Bách Việt có chút nóng nảy, nhưng cô ấy cũng có rất nhiều ưu điểm, cô ấy rất lạc quan, rất thông minh, cũng có chút dịu dàng, không hề kém hơn Nhã Hân——”

“Dĩ nhiên trong mắt con thì cô ta cái gì cũng tốt! Mẹ đã nuôi lớn con... đến khi con cưới vợ về nhà, tâm tư cũng lệch hướng rồi, đúng sai cũng không phân biệt được, cô ta không vâng lời mẹ không phải là con không nhìn thấy, còn hỏi mẹ sao không thích cô ta!”

Lại nữa rồi, hoàn toàn không thể nào khai thông nổi. Tô Tế Nhân hết cách. “Con còn phải đi gặp khách hàng, có chuyện gì về nhà nói.”

“Đợi chút, Tê Nhân!” Tut tut tut, con trai đã cúp điện thoại. Vương Ly Vân vô cùng tức giận, hét lên với quần gia: “Bảo tài xế chuẩn bị xe!”

Vương Ly Vân bùng nổ, hất tất cả mọi thứ xuống, nhưng vẫn nuốt không trôi cơn tức. Bà ngồi trên xe, đi ngang qua công viên nhỏ tình cờ phát hiện được mấy ngày trước, bà liền đuổi tài xế về nhà, một mình đi vào công viên, ngồi ở dưới gốc cây, ngăn người nhìn lá sen mọc dưới ao.

Không biết qua bao lâu, bà mơ hồ nghe thấy tiếng ồn, nhà trẻ Ngũ Tảo ở bên cạnh đã tan học. Bà đứng lên, nhìn thấy ở cửa nhà trẻ đối diện có một bầy trẻ con chạy ra, bố mẹ chúng lái xe tới đón, cộng thêm xe đưa mấy đứa trẻ về nhà, làm cho trước cửa nhà trẻ ồn ào không dứt.

Cảnh tượng âm ỉ này làm cho Vương Ly Vân mạnh mẽ hơn, bà ra khỏi công viên, băng qua đường cái, lách qua người những phụ huynh đang đón con và những đứa trẻ, đang muốn đi tới cửa hàng tiện lợi ở bên đường để mua một chai nước suối, thì có một giọng nói của bé gái vang lên.

“Bà ơi, cháu trả lại ví tiền cho bà.”

Vương Ly Vân quay đầu, nhìn thấy cô bé đã từng giúp mình nhặt mất kính bị rơi đang đứng ở trước cửa nhà trẻ. “Sao lại trả cho bà?”

“Mẹ cháu nói không được nhận đồ của người lạ.” La Lam đưa bốp đựng tiền lẻ cho bà.

“Không nhận thì thôi, còn sợ bà già này bắt cóc cháu sao?”

Bé gái nhìn bà, đột nhiên nói: “Tâm tình của bà không được tốt sao ạ?”

Vương Ly Vân liếc xéo khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiện kia. “Cháu nhìn ra được tâm tình của bà không tốt?” Cảm giác đứa nhỏ này có chút quen, lại không nhớ nổi là giống ai.

“Bởi vì bà không cười.” Lần trước gặp bà ấy, cũng là về mặt mặt hứng.

“Tâm tình của bà dĩ nhiên là không tốt rồi!” Vương Ly Vân ôm hận không ngừng trách cứ. “Con bà cứng rắn muốn cưới một đứa con dâu mà bà ghét, ly hôn còn nhớ mãi không quên, bây giờ hai người đó lại liên lạc rồi, hừ, nó nói tốt giúp vợ trước, muốn bà chấp nhận cô ta, nuôi con trai có ích lợi gì chứ, kết hôn thì trở thành cái máy sinh thôi!”

Nói đến đoạn đó bà thấy sống mũi mình cay cay, thấy đôi mắt trong veo của cô bé nhìn mình. “Ai, sao bà lại nói cho cháu nghe những thứ này chứ, cháu có nghe cũng không hiểu.”

La Lam nghiêng đầu, suy nghĩ một chút. “Bà à, cháu học lớp việt quất ở nhà trẻ bên kia, người bạn tốt nhất của cháu là Hương Hoa, mẹ Hương Hoa mang thai, Hương Hoa nói mẹ không thích bạn ấy, cho nên phải sinh nhiều hơn một con, bạn ấy thật sự rất đau lòng. Nhưng sau này bạn ấy lại không khó chịu nữa, bà biết tại sao không?”

“Làm sao bà biết được?”

“Mẹ Hương Hoa nói, bà ấy vẫn rất yêu Hương Hoa. Hương Hoa đã dần chấp nhận được rồi. Cho dù về sau con trai bà có kết hôn, thì bà vẫn là mẹ của chú ấy, chú ấy vẫn rất yêu thương bà mà!”

“Cháu cho bà là đứa trẻ hay sao mà phải tranh giành tình cảm?” Vương Ly Vân lắc đầu. Trẻ con vẫn là trẻ con, ý tưởng cũng quá trẻ con.

“Mẹ cháu đã nói, khi con gặp phải người trong lòng của mình, lòng của con sẽ sinh ra thêm tình yêu, yêu thương người đó, mỗi một phần yêu đều là bình đẳng.”

“Cho nên?”

“Con trai của bà chắc hẳn là rất thương bà, nên mới nói với bà, giống như mẹ của Hương Hoa ấy. Con dâu của bà nhất định cũng sẽ yêu thương bà, bởi vì bà là mẹ của người mà đi ấy yêu mà, bọn họ cũng sẽ yêu bà, bà không phải cần phải sợ!”

Con người trong suốt của cô bé tựa như gương sáng, phân tích thấu đáo tâm sự của bà, an ủi tinh tế như thế. Vương Ly Vân có chút ngại ngùng, nhưng vẫn mạnh mẽ. “Nói hươu nói vượn, chuyện của người lớn cháu biết cái gì?”

“Cháu cảm thấy tình cảnh của bà rất giống Hương Hoa, nếu như mà cháu nói không đúng, thì bà không được tức giận đó.”

Một cô bé khác đã chạy tới kéo La Lam đi, muốn chơi nhảy dây với con bé, La Lam cười ngọt ngào với Vương Ly Vân. “Bà ơi, hẹn gặp lại!”

Vương Ly Vân muốn gọi con bé lại, nhưng không biết tên của nó, chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng dáng nho nhỏ tiến vào nhà trẻ.

Cháu gái của bà, chắc cũng tầm tuổi này phải không? Không biết có thông minh lanh lợi bằng nửa đứa nhỏ này không. Bà thờ dài, tiếp tục đi tới cửa hàng tiện lợi.

Thường ngày sau khi tan học La Lam hay đón xe của trường về, nhưng mới vừa rồi trước khi ra về, cô giáo nhận được điện thoại của dì Diệu Diệu, nói đi có việc ở gần đó, thuận đường đến đón nó. Nó chơi nhảy dây với bạn được một lúc thì La Diệu Tĩnh đến, hai người ngồi chung xe buýt về nhà.

Lên xe ngồi vào chỗ của mình, La Diệu Tình hỏi: “Buổi sáng nghe mẹ cháu nói, mấy ngày trước hai người nhất được một con mèo con, đã bị cha cháu mang về nuôi rồi sao?”

La Lam gật đầu một cái. La Diệu Tình cau mày nói: “Đi nhớ là anh ta không có hứng thú với động vật mà, ở phương diện chăm sóc nhất định là tay mới, để cho anh ta chăm sóc mèo con yếu ớt, có chút nguy hiểm.”

“Nhưng mẹ không để cho cháu nuôi.”

“Cháu rất lo lắng cho tình trạng của mèo con phải không?”

La Lam gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

“Đi đoán ba cháu sẽ mang chú mèo tới phòng làm việc, chắc bây giờ con mèo đang ở bách hóa Mai Hoa. Cháu có muốn đi xem nó thế nào rồi không?” Theo hiểu biết của cô đối với anh rể, việc mà anh ấy đã đồng ý thì chắc chắn sẽ làm được.

“Nhưng, mẹ sẽ tức giận.”

“Nhất định rồi, nhưng ba cháu không biết nuôi mèo, ngộ nhờ trong quá trình nuôi dưỡng mèo con mà gây ra sai lầm thì hỏng bét, cháu có thể tới nhìn một chút, dạy ba cháu nuôi thế nào mới đúng.” La Diệu Tình giục giây. Mỗi lần con bé nhắc tới cha, luôn đứng cùng một trận tuyến với mẹ, có vẻ không quan tâm, nhưng cô nhìn ra được, đứa nhỏ này tò mò về ba của nó.” Xe buýt sẽ đi qua Mai hoa, cháu thuận đường thì qua xem một chút đi.”

La Lam dao động. “Nhưng.”

“Đừng nói cho chị ấy biết là được rồi! Chị ấy sẽ không biết đâu.” La Diệu Tình giảo hoạt nói: “Chỉ là, nếu như bị mẹ cháu biết, dĩ tuyệt không thừa nhận là đi đi với cháu đâu, tất cả mọi hậu quả cháu đều phải tự mình gánh chịu.”

Thật ra thì, đây là mục đích chính mà hôm nay cô đặc biệt tới đón cháu gái. Cô có dự cảm, đứa nhỏ này sẽ giải mấu chốt cục diện bế tắc của hai vợ chồng bọn họ.

Cô bé suy nghĩ mấy giây, nghiêm túc nói: “Cháu muốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 5.2

Edit: Cẩm Tú -

Bách hóa Mai Hoa đầu tư vào giới văn hóa, mua lại nhà xưởng của khu công nghiệp bỏ hoang, tính toán cải biến lại thành nơi để trưng bày triển lãm nghệ thuật, vì đang tìm người, muốn cử hành một chuỗi triển lãm nghệ thuật, Tô Tế Nhân đích thân xem qua từng tác phẩm của các nghệ thuật gia để mời tham gia triển lãm, anh thảo luận với Diệp Hoài Văn.

“Tôi muốn muốn mời vị nữ nhiếp ảnh gia này, Khang.”

“Cô ấy vừa mới về nước làm triển lãm, chúng ta muốn mời cô ấy, thì không phải khả năng trùng lặp là rất cao hay sao?”

“Chúng ta cần truyền thông tập trung lại, có thể mời được người nổi tiếng đã mở triển lãm là tốt nhất.”

“Vậy tôi sẽ nói với bộ phận PR, bảo bọn họ liên lạc với mấy vị trên danh sách này.” Diệp Hoài Văn đáp, lại hỏi: “Việc đặt tên cho trung tâm nghệ thuật, phu nhân còn chưa biết sao?”

“Tôi vẫn giữ bí mật với cô ấy, đợi đến ngày lễ khởi công rồi mới nói.”

“Phu nhân nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Có lẽ vậy...!” Anh không hề ôm kỳ vọng gì, chỉ là muốn làm chuyện này.

Diệp Hoài Văn vừa rời khỏi phòng làm việc, điện thoại liền vang lên, Tô Tế Nhân vừa tra lịch trình, vừa nghe điện thoại.

“.Con muốn gặp con gái, hãy đi đi.” Trong điện thoại, giọng nói của Vương Ly Văn nghe già nua hơn rất nhiều.

“Mẹ?” Tô Tế Nhân kinh ngạc.

“Là con của con, dù gì cũng là người của nhà họ Tô, con muốn gặp mặt mẹ con họ mẹ cũng không phản đối, nhưng mẹ vẫn không chấp nhận để cho cô ta trở thành con dâu của nhà họ Tô đâu.” Nói xong, bà liền cúp điện thoại.

Tô Tế Nhân lo lắng. Xảy ra chuyện gì, lại khiến thái độ của mẹ đột nhiên thay đổi?

Ngay sau đó điện thoại lại vang lên, giờ lại là giọng nói sợ hãi của nhân viên lễ tân.

“Chủ tịch, có một cô bé cầm danh thiếp của ngài, tự xưng là con gái của ngài.”

Tô Tế Nhân rung mình. “Để cho nó lên đi.”

Ba phút sau, cửa thang máy mở ra, trong thang máy là một cô bé dễ thương, khiến Tô Tế Nhân không thể tin được, quả thật là con gái của anh tới tìm anh.

“Một mình con tới thôi sao?”

La Lam ghi nhớ lời dặn dò của dì, gật đầu một cái. “Chú đã nói cháu có thể đến xem mèo.”

“Dĩ nhiên. Con mèo ở trong phòng làm việc.”

Hai cha con tiến vào phòng làm việc. Trải qua ba ngày, mèo con dần đã quen thuộc với hoàn cảnh, đang chơi đùa trên ghế sofa, kéo miếng da trâu trên ghế salon ra, cực kỳ thích thú.

La Lam dừng bước bên cạnh bàn làm việc.” Chú chuẩn bị món đồ chơi cho mèo chơi, nó sẽ không phá hư ghế salon nữa.”

“Bác sỹ thú y có nói qua, cha thì không sao cả, móng của nó còn mảnh, không phá hư được cái gì.”

“Nó có ngoan ngoãn bú sữa không ạ?”

“Có, sức ăn của nó rất lớn.” Con gái của anh không có điên cuồng vui mừng như dự đoán của anh, xông lên phía trước ôm rồi hôn mèo, mà thái độ làm như đang quan sát cái gì, quan sát mèo, quan sát xung quanh, cũng quan sát anh.

La Lam nhìn cha, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn láng như Bạch ngọc không lộ vẻ gì. “Chú thích mèo sao?”

“Trước kia không đặc biệt thích.” Anh thừa nhận. “Là vì con nên mới nuôi, nuôi mấy ngày nay, cảm thấy mèo rất đáng yêu. Con. Biết ta là cha con?” Hồi câu này thì anh khẽ phát run, rất hồi hộp.

Nó gật đầu. “Cháu đã hỏi mẹ, mẹ nói chú với mẹ ly hôn. Chú không cần cháu.”

Tô Tế Nhân nhướn mày. “Cha nói không cần con lúc nào?”

“Mẹ nói, trước khi ly hôn, mẹ nói cho chú biết mẹ mang thai, chú hỏi mẹ đó là con trai hay con gái.”

“Đây chẳng qua là nhất thời thuận miệng, cha không nói là không cần con gái.” Anh âm thầm tức giận, cô lại truyền bá quan niệm này cho con gái.

“Mẹ nói, bà nội của cháu nhất định phải bằng cháu, mẹ không sinh con trai, bà ấy cũng không vui mừng. Tại sao bà nội không cần con gái? Con gái thì có cái gì không tốt?”

Tô Tế Nhân nhất thời cứng họng.”Đó là cách nghĩ của người già, cha không.”

“Nếu như mẹ nghe lời bà nói, chỉ cần sinh con, thì bây giờ cháu đã không ở đây.” La Lam nhìn thẳng vào mắt anh.”Tại sao con trai lại tốt hơn? Tại sao chú không cần cháu?”

Một câu hỏi ngây thơ, ép hỏi làm cho anh chật vật không chịu nổi, anh chợt hiểu ra, con gái của anh không phải tới chơi với mèo, mà là tới để giám thị anh, con bé không tin một người cha không cần con gái, sẽ đối xử tử tế động vật!

Đứa nhỏ này, bởi vì vấn đề giữa người lớn với nhau, đã bị tổn thương một cách tàn khốc, lúc con bé biết được những chuyện này thì mới mấy tuổi? Tâm hồn non nớt có bao nhiêu chấn động? Thái độ của con bé đối với anh đã lạnh nhạt đến mức nào, bị tổn thương sâu đến nhường nào, trong đôi mắt sáng sủa kia ẩn chứa bóng ma, làm anh vừa đau lòng lại xấu hổ.

“Lam. Cha có thể gọi con như thế không?” Anh khàn khàn nói: “Con rất thông minh, mới có thể hiểu rõ, có lúc chúng ta không thể hành động tùy ý, phải làm một số chuyện không muốn làm.”

“Là bà nội ép chú sao? Nếu như chú không muốn, tại sao không nói với bà ấy?”

Tô Tế Nhân cười khổ.”Bởi vì bà ấy không nghe cha nói.”

“Mẹ sẽ lắng nghe cháu nói, cũng sẽ kể chuyện cho cháu nghe, để cho cháu tự quyết định.”

“Mẹ cha chỉ biết ra lệnh cho cha phải làm gì, nhưng điều này không đại biểu cho việc bà ấy không phải một người mẹ tốt, bà ấy thay cha quyết định chuyện phải làm thế nào, là bởi vì bà ấy cho là như vậy là tốt nhất đối với cha. Mẹ cha đều đã làm die[odan]q.d mọi chuyện tốt nhất cho con mình rồi, chuyện này sai lầm lớn nhất là ở cha...cha đã không khai thông được bà ấy, hại mẹ con xảy ra va chạm trực tiếp với bà ấy, thậm chí liên lụy tới con. Thật xin lỗi, là lỗi của cha.”

Cô bé rất kinh ngạc, không ngờ tới anh sẽ thân nhiên nói xin lỗi, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều. “Chú không nói ra ý nghĩ của mình với bà nội sao?”

“Cha đã thử qua, đại khái là do cha không có tài ăn nói, bà ấy không hề nghe vào dù chỉ một lần.” Nói đến thật đáng buồn, anh có thể đình đặc mà nói với nhân viên và khách hàng, lại khó có thể khai thông với mẹ mình. “Dù có thế nào, bà ấy cũng là mẹ của cha.”

Cô bé gật đầu, giống như rất đồng cảm.”Có lúc mẹ không nghe cháu nói, nhất định bảo ta phải làm thế này thế kia, mặc dù cháu có mất hứng, nhưng vẫn sẽ nghe lời, bởi vì đó là mẹ cháu!”

Tô Tế Nhân mỉm cười.”Xem ra mẹ con đã dạy bảo con rất tốt, con rất hiểu chuyện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Lam đỏ ửng lên, xấu hổ, lúng ta lúng túng nói không ra lời.

Tô Tế Nhân nhìn con, lòng tràn đầy cảm xúc. Thần kỳ dường nào, xương máu của anh, tính mạng của anh như được kéo dài, mấy năm trước còn chưa có bé gái đáng yêu tri kỉ như thế, trong lòng ngực của anh tràn đầy cảm xúc, hoàn toàn khác với tình cảm nồng nhiệt đối với vợ trước, nó tinh khiết ngọt ngào, giống như ôm lấy một ngôi sao sáng ấm áp.

“Con có muốn ở lại chơi với mèo con không? Thuận tiện theo cha đi uống trà chiều, còn có thể dạy cha làm thế nào để khai thông mẹ của mình.” Dứa nhỏ này gần như hoàn toàn xa lạ với anh, anh muốn nắm chặt cơ hội, bồi dưỡng tình cảm cha con.

Đối với này đề nghị này La Lam rất động lòng. “Nhưng, cháu không thể về nhà quá muộn, mẹ không biết là cháu tới tìm chú.” Cô bé dự định tới một lúc rồi rời đi, mẹ cũng sẽ không biết nó tới gặp cha, cũng sẽ không hại di Diệu Diệu bị mắng.

“Như vậy đi, tầm nửa giờ là được, sau đó cha sẽ lái xe đưa con trở về, con chỉ cần nói con đến nhà bạn làm bài tập về nhà, cô ấy sẽ tin thôi.”

Chỉ muộn nửa giờ, mẹ sẽ không phát hiện chứ?

Ý niệm muốn ở cùng với cha lớn hơn cả nỗi băn khoăn, cô bé do dự mấy giây, liền gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 5.3

Edit: Cẩm Tú - DDLQĐ

Cùng lúc đó, La Bách Việt bận rộn ở Canh Mầm, vừa có phụ huynh học sinh gọi điện thoại tới hỏi thăm về chương trình dạy học, cô tốn nửa giờ giải thích, mới vừa cúp điện thoại, uống chén nước, mới nói chuyện phiếm vài câu, tiếng chuông lại vang.

Cô uống hết nước, cầm ống nghe lên. “A lô?”

Là Tô Tế Nhân. “Tiểu Lam ở chỗ anh.”

La Bách Việt ngẩn ngơ. “Tế Nhân? Sao con bé lại ở chỗ anh?”

“Con bé tới Mai Hoa tìm anh.”

“Con bé tìm anh làm gì?” Sau khi tan học con bé phải ngồi xe của trường để về nhà, sao lại tới tìm cha nó?

“Con bé đến thăm con mèo.” Tô Tế Nhân đi tới bên cửa sổ, hạ thấp giọng nói.

“Anh mang mèo tới phòng làm việc?”

“Anh đã đồng ý sẽ chăm sóc nó, đương nhiên phải mang theo bên người rồi. Lam sợ em tức giận, anh đã đồng ý sẽ không nói cho em biết con bé ở đây, lại sợ bọn em lo lắng cho nó, nên nói trước một tiếng, sau khi con bé về nhà đừng trách mắng con bé, được không?”

Giọng nói của anh lúc cầu xin giúp con gái, tràn đầy dịu dàng, giống như chặn miệng cô lại, từ chối cảm xúc buồn bực của cô. “. Ủ.” Cô đồng ý, cúp điện thoại, cảm xúc phức tạp.

Con gái giấu giếm cô, cô rất không vui, nó nói không quan tâm tới cha, vậy mà lại chủ động đi tìm anh, khát vọng được gặp con gái của anh đã được đáp ứng, lần đầu tiên gặp mặt con gái, anh sẽ như thế nào? Trò chuyện những gì?

Minh Minh nghe thấy cô kêu tên của chồng trước, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Lam ở chỗ cha nó?”

“Ừ.” Sẽ không phải là chồng trước cô cứng rắn mang con bé đi, lại nói là con gái tới cửa tìm mình chứ? Tên cuồng công việc kia lại mang mèo tới phòng làm việc, nghe cũng rất có cái gì đó không đúng!

La Bách Việt bỗng nhiên đứng dậy. “Minh Minh, chị phải ra ngoài đây.”

La Bách Việt chỉ mất mười phút đã chạy tới bách hóa Mai Hoa. Ở cửa tầng một cô gặp được Diệp Hoài Văn, liền đi tới hỏi anh ta: “Con gái của tôi đâu?”

“Tiểu thư? Cô bé ở chỗ này sao?”

Cô lười phải giải thích. “Chủ tịch của anh đâu? Đưa tôi lên gặp anh ta.”

Diệp Hoài Văn đưa cô vào thang máy chuyên dụng, đi thẳng lên tầng trên cùng, khi tới bên ngoài cửa phòng làm việc của chủ tịch, cửa khẽ hé mở, cô nghe thấy tiếng cười của con gái.

Cô ghé mắt nhìn vào trong qua khe cửa, trên chiếc ghế salon màu đậm, người đàn ông và bé gái mỗi người ngồi một đầu, con mèo đứng bên cạnh bàn trà, phá bé gái bọc sách, trong không khí, mùi hương ngọt ngào của Hồng trà cùng âm thanh du dương nhẹ nhàng của bản nhạc, làm cho căn phòng như chìm vào men say.

Con gái của cô đang nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, vẻ mặt phong phú, tựa như thường ngày khi báo cáo lại mọi chuyện ở nhà trẻ với cô. Chồng trước mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng chuyên chú, thỉnh thoảng sợ hãi than, giống như những chuyện vụn vặt trong thế giới của bé gái, thật sự làm anh cảm động, giống như người mẹ không hề chán ngán, mà yêu thích từng câu từng chữ con gái nói, đó đều là âm nhạc đẹp nhất thế gian.

La Lam vừa quay đầu, phát hiện người ngoài cửa, kinh ngạc nói: “Mẹ?”

Tô Tế Nhân ngẩng đầu theo, nhìn thấy La Bách Việt đẩy cửa ra, mặt không thay đổi đi tới, anh không bắt ngờ, khẽ mỉm cười. “Cùng nói chuyện phiếm chứ?”

La Bách Việt lạnh lùng nói: “Tôi tới đưa con gái về.”

Cô bé có chút kinh hoàng.”Mẹ, con.”

“Về nhà rồi nói.” Cô nhặt bọc sách của con gái lên, cau mày. “Đầu là dấu chân mèo, phải giặt sạch rồi.” Nói xong, cô nhìn con gái. “Tại sao con lại ở đây?”

Tô Tế Nhân nói: “Con bé lo lắng cho mèo con, nên tới xem một chút.” Thấy con gái không biết làm sao, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con, ánh mắt tựa như nói: đừng sợ, cha sẽ giải thích với mẹ giúp con. Cô gái nhỏ trấn định lại, sợ hãi nhìn mẹ.

“Cho nên?” Đối với một đứa bé không ôm kỳ vọng với cha mà nói, động tác giữa con gái và anh có vẻ quá thân mật. Bọn họ mới ở cạnh nhau bao lâu, anh đã thu phục được tâm của con gái rồi, làm La Bách Việt không biết nói gì.

Mà anh, cô từng ảo tưởng qua, nếu bọn họ không có ly hôn, anh sẽ là một người cha như thế nào? Có thể chứ, ánh mắt ngưỡng mộ của con gái, thái độ dịu dàng trầm ổn của anh, là tượng tượng tốt đẹp của cô. Lựa chọn rời xa cha là nỗi đau vĩnh viễn của cô, mà cô đã nhìn thấy người đàn ông không làm cô thất vọng, đáng tiếc bọn họ không thể nắm tay nhau đi tới cuối cùng, con gái của cô giống như cô, không thể có được gia đình hoàn chỉnh.

Cô vì con gái mà thương tâm, vì người đàn ông này mà phiền muộn, anh vừa là người yêu cũng là người thân của cô, đồng thời đảm nhận hai loại thân phận làm cô quẩn luyến, chớ trách cô không quên anh được. Một cảm giác cô đơn chua xót, làm tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

“Tôi nay em có rảnh không? Chúng ta ăn chung bữa cơm.” Tô Tế Nhân nhìn cô chăm chú. Thái độ của cô rõ ràng đã mềm hoá rồi, giống như là bàng hoàng, không biết đối mặt như thế nào với cục diện này, anh hiểu tình huống này như đánh thẳng vào cô, anh và con gái trò chuyện rất vui vẻ, hy vọng có thể kéo dài không khí này, cũng dựa vào việc này mà cải thiện quan hệ của bọn họ.

“Chúng ta tạm thời đình chiến, quên mất chuyện không vui đi, giống như một cặp cha mẹ cùng với con mình ra ngoài ăn cơm, được không?”

Cảm xúc của La Bách Việt trở nên rối tung, liếc thấy vẻ mặt mong đợi của con gái, cô mềm lòng, gật đầu.”Được rồi. Trước tiên tôi đưa Lam về nhà đã, bây giờ, anh tới đón chúng tôi.”

Hai mẹ con lặng lẽ về đến nhà. Vừa vào cửa nhà, La Diệu Tình lập tức phát hiện bầu không khí giữa chị và cháu gái có gì đó không đúng, biết rõ còn hỏi: “Làm sao thế?”

La Bách Việt kể lại chuyện con gái đi tìm chồng trước, La Diệu Tình giả bộ kinh ngạc. “Lam Lam, một mình cháu ngồi xe buýt đến bách hóa Mai Hoa, còn nói với nhân viên là muốn tìm cha sao? Thật là lợi hại!”

“Em tập trung sai chỗ rồi.” La Bách Việt xoa xoa mi tâm. “Lam, con muốn đi xem mèo, chỉ cần nói một tiếng, mẹ sẽ không ngăn cản con. Hết giờ học không thấy bóng dáng con đâu cả, mẹ sẽ lo lắng, con biết không?”

La Lam cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

La Diệu Tình hoà giải. “Được rồi, chuyện nhỏ mà thôi, Lam Lam có chừng có mực, hơn nữa anh rể rất tốt, Lam Lam đã có một buổi chiều thú vị phải không?”

Vấn đề nằm ở chỗ này. La Bách Việt nhìn con gái. “Con gần như chưa bao giờ hỏi về cha, thậm chí sau lần gặp mặt mấy ngày trước, con cũng không có hứng thú cho lắm, mẹ cho là con không muốn gặp cha, nhưng khi nhìn thấy con và cha con ở chung, thì mẹ lại nghĩ—— thật ra thì con rất muốn ở bên cạnh cha, phải không?”

Tâm tình của cô trên đường trở về đã bình phục không ít, cẩn thận suy nghĩ sự tình lại lần nữa, lúc ban đầu con gái không hiểu rõ cha mình, cũng lấy được tin tức của cha mình từ người khác, nếu như con bé đang suy nghĩ đến việc chấp nhận tiếp nhận cha nó, cô sẽ không ngăn cản. Coi như dù không cùng ở dưới một mái nhà, cô cũng hi vọng con gái có thể có được tình thương của cha.

Con gái chần chờ không đáp, cô dịu dàng nói: “Lam, mẹ không có tức giận, chỉ là quá kinh ngạc, mẹ muốn nghe ý nghĩ thực sự của con, nói cho mẹ biết, có phải con muốn ở cùng với cha không?” La Lam rất chậm rất chậm, gật đầu. “Tại sao không nói với mẹ?”

“Bởi vì. Mẹ sẽ khó chịu.”

La Bách Việt ngạc nhiên. “Mẹ khó chịu sao?”

“Lần đầu tiên con hỏi chuyện về cha, mẹ tốn hết mấy giờ nói toàn bộ mọi chuyện cho con biết, có đến vài lần, mẹ sắp khóc, nhưng cũng nhịn được. Con hiểu biết rõ nếu nhắc tới cha, sẽ làm cho mẹ rất đau lòng.” Giọng nói của con bé càng ngày càng nhẹ. “Nếu như mẹ khó chịu, con tình nguyện không có cha.”

La Bách Việt khiếp sợ. “Khi đó con còn nhỏ.”

Con gái hết sức nhạy cảm tình tế, làm cho cô vừa đau khổ lại vừa thương yêu, cô chợt phát hiện mình có phần nhiều tàn nhẫn, cô cho là nói thật là chuyện tốt, nhưng lại không bận tâm đến chuyện con gái còn tám bé có thể chịu đựng được hay không, cô thẳng thắn như vậy chắc hẳn đã làm con gái bị đá kích.

Cô thừa nhận với con gái. “Đúng, thời điểm vừa mới li hôn, nhắc tới cha con làm cho mẹ rất khó chịu, nhưng mà về sau có con, cộng thêm mấy năm này cảm giác đã hòa tan, mẹ đã có thể thành thực mà đối diện với chuyện này. Nếu như con có thể tự nhiên gặp mặt cha con, thì không cần để ý đến chuyện mẹ và ông ấy đã li dị, mẹ lại càng an tâm hơn. Mẹ chỉ có một vấn đề.”

La Lam nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng mới thả lỏng.

“Con yêu cha hay yêu mẹ hơn?”

“Chị!” Nghe thấy câu này làm cho La Diệu Tình phun cả trà.

La Lam nở nụ cười, lớn tiếng nói: “Con thích mẹ nhất!” La Bách Việt rất hài lòng.

“Được, con đi thay quần áo đi, bây giờ cha sẽ đến đón chúng ta.” Nhìn thấy khung cảnh cười nói hòa hợp khi đó làm cô chấn động không nhỏ, hiện tại đã ăn Định Tâm Hoàn vào, con gái vẫn thân với cô hơn, ha!

“Chị, chị đúng là ngây thơ.” La Diệu Tình nhìn cháu gái vui vẻ chạy về phòng, lắc đầu một cái.

“Ngây thơ chỗ nào? Khó cực mang thai là chị, nuôi lớn con bé cũng là chị, tên đó mới một buổi chiều đã muốn bắt cóc con bé, không có cửa đâu!” La Bách Việt hừ một tiếng, trở lại phòng của mình, mở tủ quần áo ra, chọn lựa quần áo.

La Diệu Tình vào theo. “Chị thật sự muốn đưa Tiểu Lam đi ăn tối cùng với anh rể?”

“Nếu không thì sao? Còn nữa, chị đã nói mấy trăm lần, đừng gọi anh ta là anh rể nữa, em cứ như vậy sẽ làm cho người ta tưởng là chị đã kết hôn, hại chị không tìm được đối tượng.”

“Bởi vì em cảm thấy sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ trở về làm anh rể của em, cũng không muốn thay đổi cách gọi.”

La Bách Việt liếc xéo em gái. “Có ý tứ gì?”

“Chị hỏi chính mình đi, khi ly hôn anh ấy chị rất đau lòng, tại sao chị lại đau lòng? Không phải là bởi vì hận anh ấy, mà bởi vì vẫn yêu anh ấy như cũ, nhưng lại không thể không rời khỏi anh ấy.”

Ở trong chiếc gương to La Bách Việt nhìn thấy vẻ mặt của mình trở nên cứng ngắt. “Khi ly hôn chị có bao nhiêu tức giận, em không phải là không nhìn thấy đúng không?”

“Em thấy chứ, chị rất tức giận, giận anh ấy không có xử lý tốt hơn vấn đề mẹ chồng nàng dâu, giận anh ấy buông tha quá nhanh, hơn nữa là giận chính mình vẫn còn thích anh ấy ——”

“Em dài dòng quá đấy!” La Bách Việt mất đi tính nhẫn nại. “Nhanh kiếm một người bạn trai đi! Có yêu hay không chị tự biết, em ngừng phân tích loạn đi!”

“Không cần, nói yêu thương mệt quá. Tối nay em muốn ở nhà bạn, không trở về đâu, sau bữa tối lãng mạn dưới nền chị và anh rể muốn làm gì xin cứ tự nhiên, nhớ đồ Tiểu Lam ngủ là được rồi ——” Viu, gối đầu bay tới, La Diệu Tĩnh cười chạy ra khỏi phòng, ngay sau đó lại chạy tới phòng ngủ của cháu gái.

“Lam Lam, cháu có muốn ba và mẹ ở chung không?”

La Lam đang chải đầu, nghe vậy mắt liền sáng lên, hiển nhiên là tràn đầy mong đợi.

“Dì dạy cho cháu một chiêu. Mấy ngày trước xem phim truyền hình, nam nữ chính có thân mật, cháu nhớ chứ? Sớm muộn gì cha cháu cũng sẽ gặp lại mẹ cháu, cháu phải tạo nhiều cơ hội cho bọn họ ở chung một chỗ, nhìn thấy bọn họ sắp thân mật thì mau tránh ra. Số lần càng nhiều, tốc độ giữa bọn họ sẽ nhanh hơn.”

“Làm sao để biết cha mẹ sắp thân mật ạ?” Nghe thật là khó phán đoán đó!

La Diệu Tĩnh thần bí nói: “Đến lúc đó rồi cháu sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 6

Bây giờ tối, La Bách Việt cùng con gái đi ra khỏi nhà, Tô Tế Nhân đã chờ ở bên ngoài. Hai mẹ con lên xe của anh, anh hỏi: “Muốn đi đâu ăn đây?”

La Bách Việt nhún vai, La Lam lắc đầu, cả hai không có ý kiến gì, anh nói: “Vậy thì do anh quyết định đi.”

Mười lăm phút sau, bọn họ tới nơi, La Bách Việt nhìn chằm chằm quán ăn quen thuộc, nghe người đàn ông bên cạnh giải thích. “Đối với chúng ta mà nói nơi này có ý nghĩa rất đặc biệt, mỗi lần anh nhớ em đều sẽ muốn tới nơi này.”

Anh lại chọn quán đồ nướng cũ, nơi bọn họ lần đầu gặp nhau, từ trước khi kết hôn đến sau khi kết hôn cũng có tới vài lần, ngày kỷ niệm kết hôn cũng cần phải đến, lần cuối cùng cô dùng cơm ở nơi này là sau khi ký tên ly hôn, bữa cơm gặp mặt đầu tiên sau khi ly hôn lại là ở chỗ này, cô thật sự rất xúc động, cảm giác được vận mệnh thật là kì diệu!

Cô thì thầm một câu: “Anh không ngán à.”

Anh chỉ cười, dừng xe xong, ba người bước vào trong tiệm. La Bách Việt hỏi: “Anh có ý định gì với Canh Mầm?”

Tô Tế Nhân bắt đầu nói: “Tối nay không thể không nói chuyện công sự sao?”

“Tôi muốn sớm giải quyết được chuyện này.” Cô không cần không khí của bữa cơm này quá thân mật, nói chuyện công sự đủ làm mất vui rồi. “Tôi rất cảm tạ anh đồng ý duy trì nguyên trạng, anh không có ý định kinh doanh hay kế hoạch cải tạo, chúng tôi tuyệt đối phối hợp, chỉ là anh phải hiểu rõ, chúng tôi chỉ là một nhà trẻ nhỏ, không thể nào dành được lợi nhuận cao giống như NiNi.”

“Anh biết rõ.” Cũng là thời điểm nên thu tay lại rồi. “NiNi đã tìm được địa điểm khác để mở cửa hàng rồi, đối với chuyện dạy học anh hoàn toàn không hiểu gì hết, cho nên giao toàn quyền quản lý Canh Mầm cho em đây, sau này em chính là chủ của Canh Mầm, chỉ cần mỗi tháng báo cáo tài vụ cho anh là được rồi.”

“Cứ như vậy thôi sao?” La Bách Việt kinh ngạc. “Anh có thể hủy bỏ được thật hả? Nhân viên sẽ không có ý kiến sao?”

“NiNi vốn là chủ ý của anh, do anh toàn quyền phụ trách, anh muốn thế nào cũng được.”

Cô dần dần lĩnh ngộ. “Cho nên anh lại định ra kỳ hạn, còn nói muốn nhìn thấy lợi nhuận, hại tôi phiền não đến bạc cả tóc, tất cả đều là giả ngây giả dại sao?”

“Xin lỗi, anh có điểm hơi quá, chỉ là mấy năm này em không phải chịu gặp anh, vừa nhận được điện thoại của anh liền cúp máy, anh thật sự không nghĩ ra

biện pháp khác.” Anh cười nhạt một tiếng. “Chỉ cần có thể có được sự chú ý của em, thủ đoạn gì anh đều không quan tâm.”

Lòng cô khẽ rung động, lại lờm anh một cái. Quan hệ của bọn họ đang biến hóa một cách kì lạ, cô có nguyện ý vì con gái mà thỏa hiệp với anh không, mục đích của anh là hai mẹ con bọn họ, bài xích của cô đối với anh dần dần được nói lỏng, nhưng không xác định được bọn họ có thể khôi phục lại được tới mức độ nào.

Tô Tế Nhân gọi thức ăn xong, nói với con gái: “Cha quen mẹ con ở đây, khi đó cha còn là học sinh, mẹ con là phục vụ.” Con gái vẫn không có gọi anh một tiếng cha, anh không vội, anh rất có kiên nhẫn.

Cô gái nhỏ tò mò. “Mẹ từng dẫn cháu tới đây, nhưng mẹ chưa nói tới chuyện đó.”

“Vậy sao? Mẹ con không nói, lần hẹn hò đầu tiên của cha mẹ, là do mẹ con chủ động hẹn cha? Mẹ viết một tờ giấy, để ở dưới bát cơm, không ngờ cơm lại bị đưa cho một tên khách thường xuyên quấy rối mẹ——”

“Chờ một chút!” La Bách Việt lên tiếng. “Đó không tính là hẹn hò, khi đó chúng ta còn chưa có qua lại!”

“Đối với anh mà nói thì đó là hẹn hò. Lần đầu tiên tới đây anh liền chú ý tới em, nhưng đối mặt với một cô gái vừa thông minh xinh đẹp, phản ứng nhanh nhẹn, anh không dám bày tỏ cái gì, sợ thất bại lại bị em cười nhạo.”

“Lúc anh đánh người, tôi không nhìn ra là anh lại sợ đấy!”

“Dĩ nhiên, cô gái anh vừa thấy đã yêu gấp phải nguy hiểm, tất nhiên là cần phải liều mạng vì cô ấy rồi.”

La Lam nghe được cái hiểu cái không. “Cái gì gọi là vừa thấy đã yêu?”

Anh mỉm cười. “Chính là yêu đối phương từ cái nhìn đầu tiên.”

Nói vậy, anh chưa từng nói với cô về điều này! Hai má của La Bách Việt phồng hồng, uống vài ngụm trà để giả bộ trấn định.

Tô Tế Nhân nói tiếp: “Sau khi kết hôn, cha mẹ vẫn thường tới đây, ngày kỷ niệm kết hôn cũng cần phải đến, sau này khi tách ra, cha vẫn thường xuyên tới nơi này, cho dù chỉ có một mình.”

“Sao anh lại có thể đến một mình?” La Bách Việt bĩu môi. “Trên báo, nhiều thực nữ yêu điệu đi chung với anh như thế, chẳng lẽ tất cả đều là tin đồn vô căn cứ hay sao.”

“Em đã biết đó là những tin đồn vô căn cứ, thì dĩ nhiên đều không phải là thật.”

“Không thể nào, đàn ông có tiền sẽ không an phận, lấy điều kiện của anh mà nói, đừng nói bao hai người, cho dù có bao hai trăm người, bọn họ cũng sẽ xếp hàng tranh giành.” Không, cô không tin mấy năm này anh lại độc thân, ý nghĩa này quá nặng nề.

“Hắn là em đã rất rõ về tính tình của anh.”

“Hai chuyện này có quan hệ gì sao?”

“Vậy em nên nhớ, lúc không có danh phận, anh có thể nhẫn nại đến mức nào.” Con người thâm thúy của anh đón nhận ánh mắt đang hỗn loạn của cô. “Vì người anh yêu, anh có thể nhẫn nhịn, nếu như cô ấy cự tuyệt anh...anh cũng sẽ không ôm người phụ nữ khác.”

“Anh đã nhẫn quá lâu, phụ nữ không thích đàn ông bị nội thương đâu.” Cô quay đầu đi, hai gò má thoáng như bị đốt cháy, phồng hồng kiêu diễm.

Người đàn ông ghé tới! Tại sao anh lại không học được cách phong lưu hoa tâm một chút đi? Tại sao tinh thần và tình cảm của anh vẫn còn trung thành đến thế, còn thuần khiết hơn so với thanh thiếu niên, hại cô tràn đầy cảm giác tội lỗi, lại còn động tâm muốn chết!

Chinh đón lại tâm tình để ăn tối, cô bực bội, ăn không biết ngon.

Sau khi ăn xong, bọn họ đi dạo phố. Tô Tế Nhân đi vào một cửa hàng đồ dùng dành cho thú cưng, cùng con gái chọn đồ để nuôi mèo, sau đó chuyển hướng sang bách hóa Mai Hoa, ở quầy bán trang sức, anh nảy ra ý muốn mua trang sức đôi cho hai mẹ con.

“Anh muốn mua đồ cho Lam, tôi không phản đối, nhưng giá đừng quá đắt, cũng không cần mua cho tôi.” La Bách Việt nhả nhận từ chối.

“Tại sao? Hai người đeo đồ trang sức giống nhau, cảm giác rất thân mật.” Anh giả bộ lơ đãng hỏi: “Trước kia đồ trang sức duy nhất mà em đeo chính là nhẫn cưới, về sau khi ly hôn đã tháo ra rồi sao?” Mấy ngày trước gặp mặt thì anh đã chú ý thấy trên tay cô không đeo gì cả.

“Dĩ nhiên, sau này dọn nhà, bất cần nên đã vứt ở đâu đó rồi.” Theo bản năng cô sờ sờ phía sau cổ, dây chuyền dề ép da thịt. Cảm giác được nhẫn cưới lạnh lạnh cứng cứng, vì vậy cô không muốn thừa nhận, rằng cô cất giữ nhẫn cưới rất cẩn thận.

“Sao anh vẫn còn đeo nó?” Cô đã sớm phát hiện, anh lại không tháo nhẫn cưới xuống.

“Theo thói quen thôi, sẽ không lấy xuống.” Giọng nói của cô vẫn bình thản, giống như là mất đi vật không quan trọng, thất vọng và thần thờ, làm cho anh

trầm mặc.

Sự cô đơn của anh, khiến La Bách Việt có chút đau lòng, cô chợt phát hiện mình tàn khốc với anh nhiều như thế nào, cắt đứt liên lạc, không để cho anh gặp con gái, bao nhiêu oán hận trách móc sau khi li dị đều vút hết lên trên người anh, biết rõ anh trọng tình, mà lại làm cho anh nhận hết tường niệm khổ đau.

Rồi sau đó bọn họ đi dạo tới quầy bán đồ trẻ em, quầy bán đồ chơi, Tô Tế Nhân không hỏi giá tiền, chỉ cần con gái nhìn trúng liền phân phó cho nhân viên thu ngân đóng gói lại, cho đến mười giờ, thắng lợi trở về. Anh lái xe đưa bọn họ về nhà.

La Lam mệt mỏi, ngủ say ở ghế sau, La Bách Việt ngồi trước nhìn bên cạnh con gái có một đồng bao lớn bao nhỏ, lắc đầu một cái. “Anh chiều nó quá rồi, mua nhiều như vậy.”

“Lam rất biết tự kiềm chế, nên có cung chiều cũng không sao.” Tô Tế Nhân vững vàng quay tay lái.

“Từ nhỏ con bé đã như vậy rồi, phương diện này có lẽ là di truyền từ anh.” Máy điều hòa mở không mạnh, nhưng đốt ngón tay của anh lại nổi gân xanh, cô thuận miệng nói: “Tối hôm nay anh ăn không nhiều lắm.”

“Khẩu vị không được tốt.” Anh nhìn mặt đường tối om, nhỏ giọng hỏi: “Chiếc nhẫn đã lâu không thấy rồi sao?”

“Ừ.” Cô chột dạ, trong giọng nói của anh hàm chứa cảm xúc mất mát, làm cho tim của cô đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Chông Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 6.2

Edit: Cẩm Tú -

Trở về cửa nhà trọ của hai mẹ con, Tô Tế Nhân ôm lấy con gái đã ngủ say, theo La Bách Việt vào nhà.

Đặt con gái xuống giường, La Bách Việt giúp con gái cởi giày và áo khoác ra, đắp d kín chắn, quay đầu lại, chỉ thấy Tô Tế Nhân đứng ở trước bức tường dán đầy tranh vẽ và giấy khen của con gái, chăm chú thưởng thức.

“Con bé rất có thiên phú về mỹ thuật.” Dường màu tươi sáng, hoàn toàn bắt đồng với cá tính trường thành trầm ổn của con bé.

La Bách Việt đến gần. “Giáo viên mỹ thuật của chúng tôi cũng nói như thế, còn kiến nghị tôi đưa con bé đi học với mấy họa sĩ chuyên nghiệp, tôi có sưu tập tư liệu của mấy vị họa sĩ, đang thảo luận với con bé, nó đều không ưng ý.”

“Theo học hay không học cũng không sao cả, con bé đã vẽ rất khá.” Cô chế nhạo. “Thôi đi, người làm cha luôn mù quáng, con của mình làm gì cũng là tốt nhất.” Anh thấy buồn cười. “Đại khái thôi.”

“Tôi đi lấy đồ ăn khuya ——” Cô vừa mới quay người, liền bị anh kéo lại, nhịp tim của cô thoáng chốc lỡ một nhịp đập. “Không cần gấp, anh không đói bụng. Tối nay anh biểu hiện tốt chứ?” Cô ổn định lại hô hấp. “Cũng tạm được, cho anh 80 điểm.”

“Thật nghiêm khắc.” Anh cười nhẹ. “Nếu anh biểu hiện không kém, về sau chúng ta nên gặp mặt thường xuyên hơn, em sẽ không phản đối chứ? Chẳng qua anh có chút tò mò, 20 điểm còn lại thì sao?”

“Bởi vì anh nói lung tung, lần hẹn đi xem phim đó không tính là hẹn hò!” —— A, mặc dù ban đầu là cô viết tờ giấy trước, thế nhưng chỉ là giấy mời thôi, lúc đó bọn họ còn là bạn bè bình thường. “Sau khi chính thức qua lại mới tính là hẹn hò, lại nói dối trước mặt trẻ con, bị trừ điểm là đúng rồi!” Cô cũng thật là so đo. Anh nhin cười. “Được rồi, em nói không tính thì là không tính. Còn cái gì nữa nào?”

“Chuyện về NiNi, tôi còn đang tức giận.” Anh bật cười, cô giận anh. “Tôi thật sự tức giận đấy!” “Được rồi, anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi lần thứ ba, như vậy được chưa nào?” Ngón tay anh mon trón lòng bàn tay cô, hai người ở chung một chỗ, con gái lại đang ngủ say, lời nói của em gái lúc chiều đột nhiên tràn vào đầu cô.

“Thôi. Tôi còn phải đi nấu đồ ăn khuya. . . .” Vừa muốn rút tay, lại bị anh bắt trở lại, làm cho cô đỏ mặt tim đập nhanh, trong đầu suy nghĩ lung tung.

“Anh nói anh không đói bụng. Nếu như thỉnh thoảng chỉ có hai chúng ta gặp mặt, không mang theo tiểu Lam, em có đồng ý không?”

“Tôi cho là mục tiêu của anh là làm người cha tốt.”

“Anh cho là em đã biết rõ về ý đồ làm người cha tốt của anh.” Bàn tay có chút lạnh của anh mon trón trên gương mặt cô. “Nói em chán ghét anh, nói em không còn một chút tình cảm gì đối với anh nữa, anh sẽ lập tức đi ngay.”

“Anh biết rõ là tôi không ghét anh.” Cô nghiêng đầu tránh né. “Nhưng chúng ta chỉ được coi là bạn bè mà thôi.”

Anh nhướn mày. “Tại sao?”

“Bởi vì tôi chỉ còn lại cảm giác của một người bạn đối với anh.” Cô nói dối “Đúng, chúng ta đã từng yêu nhau, nhưng vật đổi sao dời, nhẵn cười không thấy tôi đã không còn để ý.”

Cô lui về phía sau, đụng vào đồng hồ báo thức làm nó rơi xuống, cô khom lưng nhặt lên, sợi dây chuyền trong quần áo đột nhiên rơi xuống, cô cuống quýt muốn giấu trở về bên trong áo, lại bị anh phát hiện, đã lấy trước một bước.

“Không thấy, hả?” Anh mở lòng bàn tay ra, là chiếc nhẫn cưới lấp lánh thuộc về cô, ánh mắt anh tràn ngập ý cười, hiển nhiên là đã phủ định toàn bộ lời nói của cô, một chữ cũng không tin.

La Bách Việt xấu hổ, mặt đỏ lên. “Tôi chỉ là không muốn. Không muốn.”

“Không muốn bị biết em giấu chiếc nhẫn trong người? Hành động này thể hiện tâm tình gì, chính em đã biết rõ ràng.”

Cô thẹn quá hóa giận. “Vậy thì sao?”

Anh cười nhẹ. “Trước kia em không phải là một cô bé nhát gan, Bách Việt.”

Anh hôn lên bờ môi của cô, làm cho bức tường cái chày cái chôi của cô sụp đổ.

Không muốn thừa nhận tâm sự bí mật của mình, giấu nó đi, là có thể bình tĩnh sống qua ngày, cô đã nhìn thấy kết cục của cô và anh, yêu thêm một lần nữa chắc cũng không khác gì với trước đây, không ở chung một chỗ cũng sẽ không chia lìa, không yêu cũng sẽ không đau lòng.

Anh hôn cô rất sâu, đè cô trên thảm trải sàn, ngón tay trượt vào mái tóc của cô, thân thể nặng nề nóng bỏng của anh làm cô run rẩy, cô bấu víu bờ vai rộng của anh, môi lưỡi quấn quýt lấy nhau. Thật sự cô có rất nhiều băn khoăn, nhưng tình cảm lại thống trị cơ thể, nói thật với anh, anh giống cô, khó có thể lãng quên đi tình cảm của mình.

Anh đói khát cần nuốt hơi thở của cô, mềm mại, ngọt ngào, gần như là thô bạo, không chút kiêng kỵ, anh muốn ôm cô, cùng cô triền miên cả đêm.

Khi anh đẩy cổ áo của cô ra, cô ngăn cản anh.

“Lam ở bên cạnh.”

“Con bé đã ngủ.” Anh đeo dây chuyền có chiếc nhẫn trở về trước ngực cô, anh hôn lên da thịt cô, lưu lại dấu vết.

Đau đón lấn vào khoái cảm, cô cắn môi chịu đựng. Nhưng, nơi này là phòng của con gái!

Cô đẩy anh, nhưng đẩy không ra. “Tô Tế Nhân, dừng tay! Cảm thú cũng sẽ không làm chuyện như vậy ở trước mặt con gái——” Cô bị ôm chặt hơn, chặt đến nỗi làm cho cô không thể thở nổi. Mặt anh chôn ở trước ngực cô, cô lại đẩy anh ra, vô tình đụng phải trán của anh, nóng phỏng cả tay. Ah?

Mái tóc cô rối tung, yêu kiều thờ hờn hờn, một cước đá văng anh ra. “Anh phát sốt!”

“Đau bụng cộng thêm có chút cảm. Buổi trưa sau khi uống thuốc đã tốt hơn nhiều rồi, bây giờ đột nhiên lại bắt đầu đau.” Một cước này sức lực không nhỏ, Tô Tế Nhân lăn đến bên giường con gái. Nếu không phải là dạ dày rất đau, anh nhất định sẽ bật cười, tình huống bà xã không hài lòng với việc chồng mình không đạt hiệu suất ở trên giường, nên liền đạp anh xuống giường.

“Bị bệnh tại sao không nói?”

“Anh không muốn phá hỏng không khí của buổi tối hôm nay.” Con đau bụng làm cho anh không nói được lựa loát.

“Vừa rồi tôi bảo anh ngừng lại mà anh lại không ngừng? Ngã bệnh còn làm loạn.” Thấy sắc mặt tái nhợt, toát ra mồ hôi lạnh của anh, cô tìm ra lọ dầu gió cùng với đồng tiền xu. “Tôi cạo gió đã, sẽ tốt hơn.”

“Anh không muốn.” Anh sợ cạo gió, muốn chạy trốn, lại bị cô níu lấy cả vạt, kéo về.

“Con gái anh đừng cảm lạnh đấy, cho dù tôi cạo thế nào mặt con bé cũng không biến sắc.”

Tô Tế Nhân bị cời cả vạt, cời áo sơ mi ra, không biết nên khóc hay cười. Tình huống phát triển không khác ảo tưởng năm phút trước của anh là mấy, nhưng cũng sai quá đi.

Khi tiền xu cạo bên gáy anh, anh cau mày. “Kỳ quái, không quá đau.”

“Bởi vì bệnh của anh quá nặng. Anh nhất định lại thường thường bận rộn đến quên ăn cơm, mặc con đau bụng có đúng hay không?”

Anh cười khỏ. “Vội vàng một lúc là lại quên mất.”

“Sau đó bị bệnh cũng không nói, chịu đựng tiếp tục công việc. Anh đã nói với em rất nhiều lần, em lại không nói ra thì ai biết được? Người ta thúc dục cấp dưới, anh lại thúc dục chính mình, mình mệt chết thế này, có ai sẽ đau lòng đây?” Trong sáu năm, anh đã loại bỏ được những hỗn tạp trong nội bộ của nhà họ Tô, ngồi lên vị trí chủ tịch, nhất định kinh nghiệm rất nhiều. Anh nhất định sẽ miễn cưỡng mình, công việc ngăn trở nhiều hơn nữa, cô không hỏi anh cũng sẽ không nói, sau khi ly dị, còn người nào nghe anh nói đây?

“Anh.” Cô ngần ngại, bị nói trúng tâm sự, đỏ mặt. “Tôi còn lâu mới đau lòng!” “Em có thể tới phía trước mặt anh được không?” Vì đề cạo gió dễ dàng cô đứng ở một bên. “Làm gì?” “Anh muốn nhìn em. Nhìn em anh sẽ cảm thấy khá hơn một chút”

“Làm ơn, anh mấy tuổi rồi mà còn làm nũng?” Nhưng cô vẫn đến gần anh, eo lập tức bị anh ôm chặt, anh muốn ôm cô, cô lập tức đẩy anh ra xa một chút. “Đừng quá gần, như vậy tôi không thể cạo gió.”

Thật ngu xuẩn, một buổi tối lãng mạn đang diễn ra tốt đẹp, lại biến thành trò chơi của bác sĩ và bệnh nhân. Tô Tế Nhân thở dài, đau bụng, bị cạo đau, trong con đau làm cho mồ hôi dần dần đổ ra, huyết khí tắc nghẽn đã được lưu thông, hạnh phúc ấm áp lan tràn toàn thân.

Hai vị người lớn đang vội, cô bé nằm trên giường thờ nhẹ, len lén mở mắt ra nhìn.

Nó giả bộ ngủ, nhìn lên cha mẹ hôn nhau, còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên mẹ mắng cha, còn một cước đá văng cha, màn trình diễn dữ dội hiện ra trước mắt, làm cho nó bị dọa sợ đến không dám thở mạnh, hiện tại lại biến thành cạo gió? Nó rất buồn bực, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cạo gió xong, La Bách Việt đi nấu bát cháo, chờ đến khi Tô Tế Nhân ăn xong rồi uống thuốc, đuổi anh đi ngủ.

6 năm qua, lần đầu tiên Tô Tế Nhân không có uống rượu trước lúc ngủ, lại chìm vào cơn mơ với hương vị hết sức ngọt ngào, cho đến khi ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, anh mới tỉnh lại trong nắng mai. Anh ngủ ở trên giường của La Bách Việt, một bộ dụng cụ làm vệ sinh cá nhân mới tinh được đặt ở đầu giường.

Anh xuống giường rửa mặt, trong gương của phòng tắm còn đọng lại vết màu tím lúc cạo gió, giống như ở đó đã từng đánh xuống mấy roi.

Sau khi rửa mặt xong, anh mở cửa phòng, mùi thơm của thức ăn xông thẳng vào mũi, bụng của anh rất thành thực ục ục một tiếng. Anh theo tiếng ồn mà đi tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, La Bách Việt đeo tạp dề đang chiên trứng, La Diệu Tinh giúp một tay, La Lam thì đang dọn bát đĩa ra. La Diệu Tinh hỏi: “Có cần đi đánh thức anh rề không chị?”

“Chờ chút nữa chị sẽ gọi anh ấy, để cho anh ấy ngủ thêm một lát nữa đi.” La Bách Việt cho trứng vào đĩa, đưa cho em gái.

La Diệu Tinh nhỏ giọng hỏi: “Tối hôm qua như thế nào? Có hay không. . . .” Nháy mắt, mặt mày cười hề hề.

“Anh ấy ngã bệnh, chị giúp anh ấy cạo gió.”

“Như vậy thôi sao?”

“Anh ấy ngã bệnh, còn có thể thế nào nữa?”

“Ài, chị rất thất vọng sao?” La Diệu Tinh dùng khuỷu tay huých vào người chị gái. “Trước hoa dưới trăng, không khí hết sức căng thẳng, không ngờ tới nảnh trai lại miệng cộp gan thỏ, đang lúc quan trọng lại lui bước, quá làm mất vui rồi.”

“Này! Em đến bạn trai còn không có, sao toàn nói lung tung thế?” La Bách Việt lấy cái muôi ra định gõ đầu em gái, La Diệu Tinh cười né tránh, bắt lấy chậu gội để ngăn cản, cô gái nhỏ cười khanh khách, ba cô gái ồn ào một hồi.

“Chào buổi sáng.” Tô Tế Nhân đi vào phòng bếp. La Bách Việt vội vàng thu cái muôi lại. “Ngồi xuống đi, cháo sắp nấu xong rồi.”

Tô Tế Nhân ngồi xuống, La Diệu Tinh cười nói: “Anh rề, câu miệng cộp gan thỏ kia chỉ là nói đùa, anh đừng để bụng.” Cộp, La Bách Việt thẳng tay ném cái muôi kia vào đầu em gái.

“Anh biết mà.” Tô Tế Nhân nín cười. Ba cô gái nhà này thật náo nhiệt, làm cho anh thật hâm mộ. Anh nhìn về phía con gái, con bé cũng đang nhìn anh, bờ môi hồng khê mấp máy, như muốn nói gì, lại không mở miệng, đưa một bộ bát đĩa cho anh.

La Bách Việt vừa vội, vừa hỏi: “Còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

“Hôm nay nhớ đi khám bác sĩ, đau thành ra như vậy, nói không chừng còn có bệnh tật gì ẩn nấp, nên kiểm tra hoàn toàn. Tôi có hộp giữ nhiệt, để cho anh có thể đưa cháo tới công ty, hai ngày nay trừ cháo với rong biển muối ra, không thể ăn lung tung, trà và cà phê cũng không được uống, tốt nhất là xã

giao cũng nên lùi lại, nhớ về nhà sớm, nhất định phải gặp bác sĩ, biết không?”

“Vâng” Giọng nói của Tô Tế Nhân hàm chứa ý cười, mẹ anh cũng không dằn dò nhiều như vậy. “Tối nay có rảnh không?”

La Bách Việt sững sốt. “Có, mà sao?” Phải cùng anh đi gặp bác sĩ nữa sao?

“Tối hôm qua em đã đồng ý hai chúng ta có thể hẹn nhau đi ra ngoài, tối nay có được không?”

La Diệu Tĩnh đang đọc báo, nghe vậy đầu cúi xuống thấp hơn; La Lam lặng lẽ tránh ra, làm bộ đang giúp mẹ thu dọn đồ đạc.

La Bách Việt mừng thầm, lại cố tình lạnh nhạt. “Nói là nói vậy thôi, cái người này sao gấp gáp thế?”

“Mới vừa rồi có người nói anh là miệng cộp gan thỏ, anh muốn giải thích sớm, để tránh truyền đi chuyện không dễ nghe.”

Phụt, La Diệu Tĩnh cười trộm, La Lam mù mờ, không hiểu bốn chữ này có ý tứ gì.

La Bách Việt lườm anh một cái. “Cái này có gì tốt mà phải làm sáng tỏ chứ?”

“Vậy em đồng ý rồi sao?”

“Đồng ý thì được, nhưng không có gì có thể sáng tỏ đâu, anh có làm hay không tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai ——” Cô nói gì thế này! Mặt La Bách Việt đỏ lên, nhìn lên con gái, thật may là con gái tuổi còn nhỏ, nghe không hiểu.

La Diệu Tĩnh nhỏ giọng nói: “Nói quá khô khan rồi, phải tưới nước thôi.” Bốp, lại bị La Bách Việt cầm tờ báo gõ vào đầu, cô nàng liền chạy ra khỏi phòng bếp, quay đầu lại nói: “Vậy tối nay em lại ở nhà bạn, thuận tiện dẫn tiểu Lam đi luôn!”

La Bách Việt nắm lấy tờ báo đuối theo. Tô Tế Nhân cười to, chợt ống tay áo bị kéo, anh quay đầu lại, con gái đưa cho anh một bao cao dán hạ nhiệt nhỏ. “Cha, cái này cho cha. Lúc con bị bệnh cũng dán cái này, rất nhanh sẽ hạ sốt.”

Anh ngắt ra. “Con nói gì cơ?”

La Lam then thùng đồ mặt, nhỏ giọng lặp lại. “Cha.”

Một tiếng này, coi như là chính thức đón nhận anh. Anh cực kỳ vui sướng. “Sao con biết cha phát sốt?”

Anh chỉ là thuận miệng hỏi, mà lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ hồng. “A Mẹ nói cho con biết.” Lúc sáng mẹ có nói qua việc này, nhưng thật ra là do nó nhìn lên, nói ra khỏi miệng còn có chút chột dạ.

Bộ dáng luống cuống của con gái, hiển nhiên là một đứa bé không biết nói dối. Anh không vạch trần, trân trọng nhận lấy tâm ý của con gái, mỉm cười. “Cám ơn con.” Đấy mắt La Lam ánh lên nét cười, cười vui vẻ.

Vào thời gian nghỉ trưa của “Canh nghiên”, La Bách Việt tuyên bố với đồng nghiệp quyết định của Tô Tế Nhân. “Sau này tôi chính là người phụ trách nơi này, hai ngày nay tôi sẽ thảo luận với mọi người chuyện điều chỉnh dân sự và thay đổi khóa trình.” Nguy cơ được giải trừ, tất cả mọi người đều an tâm, có người nói: “Đều giao cho cô là được rồi!”

“Không điều chỉnh cũng không sao, ngài Tô là chồng trước của cô, lần này coi như ngài ấy nể mặt cô mà không làm khó chúng ta, về sau cũng sẽ vậy thôi.”

Lời này có ba phần cười giỡn, ba phần vị chua, La Bách Việt vẫn kiên trì giữ vững lập trường. “Mặc kệ quan hệ của tôi và anh ấy, Canh Nghiên chúng ta thật sự cần thay đổi, sau khi tôi tổng hợp lại chi tiết, sẽ nói với mọi người.”

Tan họp, mọi người đều đi nghỉ, Minh Minh tới gần La Bách Việt, nói nhỏ.

“Bây giờ tình cảnh của chị đúng là kì diệu đó nha. Nếu như chị trực tiếp tiếp nhận công ty d từ tay ông chủ Hoàng, tất cả mọi người sẽ thật vui mừng, bây giờ lại thông qua ngài Tô, cũng có chút lời ong tiếng ve.” Bà mẹ độc thân đột nhiên có người chồng trước giàu có, mua lại trường học giao cho cô kinh doanh, khó tránh khỏi nghi kị. La Bách Việt nhún vai. “Chị đã sớm muốn làm thế, dù sao chị cũng là dựa vào chính mình để làm việc mà.”

“Này —— chị và ngài Tô, có tiến triển gì không?”

“Minh Minh, có lúc em làm chị cảm thấy như có thêm một em gái ấy.” Cũng thích tám chuyện, đùa giỡn như thế. “Nói đi! Ngày hôm qua chị chạy đi đón tiểu Lam, sau đó rồi sao? Có cùng nhau ăn cơm không?”

“Chỉ ăn chung cơm tối, sau đó giống như một đôi cha mẹ bình thường đưa con đi dạo phố——” Minh Minh hé miệng cười. “Cái gì mà giống như một cặp cha mẹ, hai người đúng là như thế mà! Không khí không tệ chứ?”

“Không tệ.” Nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt đêm qua, cô thấp thòm không yên, hai gò má trở nên hồng hào. Bây giờ anh đang bận sao? Đã đi gặp bác sĩ

chưa?

“Em không biết tại sao chị lại ly hôn với anh ấy, nhưng mọi chuyện đều đã qua rồi, nếu hai bên còn có tình cảm với nhau, có thể thử lui tới xem sao. Đương nhiên, chị rất kiên cường, rất độc lập, một mình cũng có thể vui vẻ an ổn, nhưng nếu có thêm người bầu bạn, thì sẽ chia sẻ được gánh nặng gia đình!”

“Minh Minh, chị không biết là em lại có tài ăn nói như vậy đấy.” La Bách Việt chế nhạo.

Minh Minh cười. “Đây chỉ là một chút cảm xúc của em thôi! Hơn nữa chị và ngài Tô thoát nhìn rất xứng đôi, em sẽ rất vui vẻ thành toàn.” Lúc này, kể toán gọi cô, cô nàng nháy mắt mấy cái với La Bách Việt, xoay người rời đi.

La Bách Việt ngó ra ngoài cửa sổ, sau giữa trưa ánh nắng trải khắp nơi, người xe vội vàng, hàng cây bên đường như đang phơi nắng, bóng cây khẽ lay động, giống như tâm tình mâu thuẫn không dứt của cô.

Cô đang do dự điều gì? Cô biết rất rõ, là bởi vì Vương Ly Vân, anh không thể nào mặc kệ mẹ mình, cho nên giữa bọn họ vĩnh viễn sẽ không có kết quả.

Đổi lại con gái lần đầu gặp mặt cha mình lại rất thân thiện, làm cho cô thật đổ kị, huống chi cô hoàn toàn là người xa lạ, lúc đó bỗng nhiên lại chen vào cuộc sống giữa hai mẹ con anh? Lấy lập trường của người mẹ mà suy nghĩ, cô liền thoải mái hơn nhiều với Vương Ly Vân, chỉ có thể nói, cô và người mẹ thiếu hụt cảm giác an toàn này không có duyên phận mẹ chồng nàng dâu sao?

Cô đang suy nghĩ, điện thoại reo lên, cô bắt máy. “A lô?”

“Bách Việt?” Là Tô Tế Nhân. “Em có bận không?”

“Không có, đang là lúc nghỉ trưa. Anh thì sao? Đã tới khám bác sĩ chưa? Đã ăn cơm chưa? Đã uống thuốc chưa?”

“Có, đều có.” Anh mỉm cười. “Có phải là em đã soạn bản nháp trước rồi hay không, chuẩn bị chờ anh gọi điện thoại cho em, cứ thế mà tuôn ra hết?”

Cô bị chọc cười. “Đây bệnh nghề nghiệp của người mẹ, không cần bản nháp.”

“Anh không phải là con của em.”

“Là ai mà ngày hôm qua bị đau rồi kêu than, so với đứa trẻ còn không bằng?” “A, anh chỉ là hừ mấy tiếng, không có kêu đau.” Thật sự rất đau, anh mới lên tiếng kháng nghị. “Thật sao? Càng về sau anh còn không ngừng giãy giụa, muốn đẩy tôi ra, lùi vào góc tường để tránh là ai?” “Này, này,“ Anh cầu xin tha thứ. “Sự tình qua đi coi như xong rồi, anh còn muốn mặt mũi, đừng nói lại nữa.” Cô bật cười. “Làm ơn, đây đang trong điện thoại, người nào nghe được chứ?”

“Dù là đang ở trong điện thoại, anh cũng muốn chừa lại chút mặt mũi.” Tranh cãi với cô thật vui vẻ, anh thật sự không muốn nói những lời kế tiếp đây.

“Bách Việt, anh có tin xấu, cuộc hẹn tối nay phải hủy bỏ. Gần đây Mai Hoa muốn thành lập trung tâm nghệ thuật, anh đã mời phóng viên, mời cả các vị văn nghệ sĩ tới bữa tiệc, kết quả nhớ lầm lịch trình, mới vừa rồi Diệp Hoài văn nhắc nhở anh ... anh mới nhớ tới là tối nay.”

Bởi vì sơ suất của mình mà làm lỡ buổi hẹn, anh rất ảo não, tra lịch làm việc ba lượt, xác nhận bữa tiệc thật sự là vào tối nay, rất lâu mới không tình nguyện gọi điện thoại cho cô.

Cô im lặng, có hơi thất vọng. “Xả giao sao, cũng không còn cách nào khác. Anh đi đi.”

“Xin lỗi, anh đã coi lại lịch làm việc, tối mai thật sự rảnh rồi, có được không?”

“Thật ra thì.” Cô mím môi. “Nếu như bữa tiệc của anh kết thúc không quá muộn, chúng ta có thể ăn chung bữa khuya, không cần đợi đến ngày mai.”

Bên kia đầu điện thoại tĩnh lặng, yên tĩnh đến mức cô gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Dĩ nhiên là được rồi.” Cô cũng như anh, đều mong đợi khoảng thời gian của hai người hay sao? Ly hôn 6 năm qua, lúc này tâm tình của anh trở nên cực kỳ ngọt ngào, muộn mấy giờ mới có thể thấy hình như cô không quá khó chịu. “Anh sẽ mau sớm kết thúc, đại khái khoảng chín giờ sẽ tới đón em.”

Anh nói xã giao xong sẽ đến chỗ của cô, La Bách Việt buông ống nghe, thờ dài.

Lần đầu cảm đầu vào yêu đương cuồng nhiệt thì bị ngã đau, khi đó cô khờ dại cho rằng tình yêu là tất cả, bây giờ tâm tình đã bị hiện thực mài dũa đến khô cứng, trong tất cả những lần bản khoán nhưng vẫn nghĩ tới anh thì cô chợt lĩnh ngộ ——

Tình cảm xuất phát từ nội tâm, vì sao cô không hướng vào trong tâm mình để tìm kiếm đáp án, mà lại để cho tình hình hiện thực vây hãm chính mình?

Đã từng oán giận anh, thất vọng với anh, thế sẽ không gặp lại anh, vậy mà một khắc gặp lại nhau kia, tim của cô lại đập nhanh như vậy, rung động đối với anh vẫn như cũ. Loại bỏ những bản khoán lo lắng vô vị đi, cô lại nhớ anh, cảm giác vẫn dịu dàng tinh khiết giống như lúc ban đầu, nhớ lại lúc trước cô luôn gay gắt với anh, lại khẽ thờ dài.

Cô chỉ muốn yêu thêm một lần nữa, chỉ như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 7.1

Edit: Cẩm Tú

Tô Tế Nhân không ngờ tới không khí của bữa tiệc lại quá tốt, các văn nghệ sĩ bàn luận cho đến mười một giờ, anh cũng không nỡ cắt ngang sự hào hứng của mọi người, đang muốn tìm lý do thoát thân, thì mẹ mang theo Đàm Nhã Hân đi tới. “Mẹ với Nhã Hân mới đi dạo phố, thuận tiện qua đây một lúc.” Vương Ly Vân cười tí mắt, Đàm Nhã Hân đi theo phía sau bà, mùi thức ăn cùng mùi rượu nồng nặc, làm cho sắc mặt của cô có chút trắng bệch. “Hình như là cũng sắp giải tán rồi.”

Tô Tế Nhân âm thầm lo lắng. Anh bớt thời gian gọi điện thoại cho Bách Việt, nói rõ tình trạng, cô đã tha thứ, giờ cũng đã quá muộn để anh đến nhà cô rồi. “Tôi vừa mới đến, chỉ ở lại một lúc thôi!” Vương Ly Vân kéo Đàm Nhã Hân ngồi xuống, ngồi bên cạnh là một vị mỹ nhân tóc ngắn nhỏ nhắn làm cho bà vừa mừng vừa sợ. “Không phải đây là Khang Hủy tiểu thư trước đây đã từng mở triển lãm hay sao?” Khang Hủy mỉm cười. “Chào phu nhân.”

“Tôi đã từng đi xem triển lãm của cô! Mỗi một tập ảnh của cô tôi đều có hết, tôi thích nhất là bản Alaska——”

Tô Tế Nhân đứng dậy. “Nếu các vị còn có thắc mắc gì về buổi triển lãm, thư ký Diệp sẽ nói rõ với các vị, tôi còn có việc phải đi trước, rất xin lỗi.” Anh gật đầu với hai người phóng viên một cái, không đợi mẹ mở miệng ngăn cản, nhanh chóng rời đi.

Vương Ly Vân nói thầm. “Cũng đã trễ thế này, còn có chuyện gì mà lại vội vã như vậy chứ?”

Hai phóng viên nhìn nhau một cái, một vị trong đó cười nói: “Sẽ không phải là đi gặp người tình chứ?” Chủ tịch Tô muốn bọn họ đặt tiêu điểm lên buổi triển lãm, nhưng dù sao xì căng đan vẫn dễ dàng tuyên truyền hơn.

“Vợ tương lai của nó ở đây, người tình gì chứ?” Vương Ly Vân nắm lấy bả vai của Đàm Nhã Hân. “Trừ Nhã Hân ra, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ người nào khác làm con dâu nhà tôi.”

Phóng viên chuyển hướng sang Đàm Nhã Hân. “Đàm tiểu thư, còn bao lâu nữa cô sẽ đính hôn với chủ tịch Tô?”

“Tôi.” Khắp người phóng viên đều là mùi rượu, làm cho sắc mặt của Đàm Nhã Hân trở nên trắng bệch, nôn ra. Bữa tối cô chưa ăn cái gì, chỉ là nôn khan.

Diệp Hoài Văn nắm lấy vai cô. Vương Ly Vân giật mình. “Xảy ra chuyện gì vậy? Không thoải mái sao.” Đột nhiên, đáy mắt bà lóe qua tia sáng. “Con mang thai sao?!”

Gò má của Đàm Nhã Hân trở nên tái nhợt, lưỡng lự một chút rồi gật đầu.

Ánh mắt của Diệp Hoài Văn trầm xuống. “Nhã Hân, em——” Lời nói chưa xong, anh ta đã bị Vương Ly Vân đẩy ra.

“Mang thai sao không nói sớm! Mẹ còn kéo con đi nguyên một đêm, như vậy sao được! Tế Nhân cũng thiệt là, con mang thai, một câu nó cũng không nói với mẹ, lại còn để lại con ở đây, vội vội vàng vàng chạy đi đâu?”

“Bác gái, không phải anh Tô.” Oe, lại tiếp tục nôn.

“Mẹ biết rồi, chuyện gì con cũng thông cảm cho nó, con thiện lương như vậy.” Vương Ly Vân rất đau lòng cho con dâu tương lai, hét lên: “Diệp Hoài Văn, nhanh đi chuẩn bị xe, đưa Nhã Hân đi bệnh viện!”

Thấy phóng viên chụp ảnh, bà vội vã ngăn cản, không để cho bọn họ chụp được bộ dáng nhếch nhác của Đàm Nhã Hân. “Mấy người muốn chụp cũng phải đúng lúc chứ——”

Đợi chút, đây không phải là cơ hội tốt để ép Tế Nhân kết hôn sao? Bà lập tức bày ra dáng vẻ mẹ chồng, lớn tiếng nói: “Nhã Hân không thoải mái, đừng chụp nữa, bảo có thể viết, con tôi muốn đính hôn với Nhã Hân, tôi cho mấy người cơ hội được viết tin tức độc quyền này, phải cho chúng tôi lên trang báo lớn nhất!”

Tô Tế Nhân nhanh chóng lái xe rời khỏi Mai Hoa, trong lúc chờ đèn đỏ thì anh gọi điện thoại cho La Bách Việt, hồi lâu mới có người nghe máy.

“Bách Việt, em đã ngủ chưa?”

Bên kia truyền đến tiếng ngáp. “Rồi, anh chậm quá, em ngủ thiếp đi, bị anh đánh thức.”

Anh thất vọng. “Xin lỗi, bữa tiệc lâu quá, vậy anh không quay rầy em nữa——” Một tràng cười cắt đứt lời của anh.

“Anh thật dễ lừa! Còn chưa ăn khuya, em đã nấu xong một nồi cháo ngồi chờ anh, anh dám không đến, em sẽ vớt cả nồi cháo xuống trước cửa nhà anh đây!”

Anh cười. “Được, anh đến ngay.”

Đèn chuyển xanh, anh đạp chân ga, chạy như bay trên đường cái trong đêm khuya.

Nên mang chút gì đến chứ? Nhưng hầu hết cửa hàng đều đã đóng cửa rồi, các gian hàng bán đồ ăn khuya cũng không phải ít, nhưng hầu hết là đồ ăn dầu mỡ. Chạy qu quán bán đồ ăn nhỏ, anh do dự một chút. Cái này cũng không tốt lắm, nhưng nếu không mua ở đây, anh nhìn xung quanh, trừ quán này ra, thì chỉ còn lại cửa hàng tiện lợi.

Mười phút sau, Tô Tế Nhân đứng ở ngoài gõ cửa, cửa chính mở ra rất nhanh, La Bách Việt cười khanh khách đứng ở bên trong. “Ngủ ngon không, chủ tịch——” Cô nhìn thấy túi nilon trong tay anh. “Cái gì vậy?”

“À, anh không muốn tay không tới đây, trên đường thấy quán bán đồ ăn, nên vào đó mua một bó rau cải, sau đó vào cửa hàng tiện lợi mua sữa tươi. . . .” Nhìn cô rất không nề mặt mà bật cười, anh cực kỳ lúng túng, mang những thứ này tới quả nhiên rất ngốc.

“Sao lại khách khí như vậy? Em đã nấu nướng xong rồi, anh tới ăn là được, còn mang theo quà biếu làm gì.” Cô nhận lấy túi nilon, ngửi được người anh đầy mùi rượu. “Anh uống rượu hả?”

“Không có, là do người bên cạnh uống không ít.” Anh đi theo cô vào nhà. “Tiểu Lam và Diệu Diệu đã ngủ rồi hả?”

“Diệu Diệu dẫn Lam tới nhà đồng nghiệp chơi, tối nay không trở về.” Nghĩ đến em gái trước khi đi cứ liên tục dặn dò cô ‘biểu hiện tốt một chút’, gương mặt của La Bách Việt ửng hồng. “Anh đi tắm đi, em đi làm rau.”

Cô vào phòng bếp, Tô Tế Nhân vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong, anh mặc lại áo sơ mi cùng quần dài, mang theo cà vạt đi ra ngoài, La Bách Việt đã luộc rau xong, cùng với bát cháo bùng đến phòng khách, bát đũa cũng đã dọn xong.

“Rau ăn với cháo thịt còn hợp lý. Còn thêm sữa tươi thì có vẻ là lạ.”

“Đừng làm anh thêm xấu hổ nữa.”

Cô cười, cho đĩa rau muống nóng hổi vào nồi cháo, mùi thơm lẫn vào trong khí nồng, một phần ngàn giây đó làm cho anh có cảm giác như mình là quý chết đói. Cô giúp anh múc một bát cháo, có cả hạt ngô, trứng, rau cải cắt nhỏ, mùi thơm nhẹ, anh thổi cho bớt nóng, một hơi húp cạn một nửa bát cháo.

“Ăn chậm một chút, anh vẫn còn bệnh đấy!” La Bách Việt kéo lấy cánh tay của anh. “Xã giao chưa ăn no sao?”

“Bác sĩ nói anh không cần kiêng kham, ăn uống thanh đạm một chút là được rồi. Món ăn tối nay đậm quá, anh không ăn được bao nhiêu, xã giao suốt, nên cũng rất ngán.”

Cô chắc chắn lắc đầu. “Mệnh anh quá tốt rồi.” Nói xong, cô thông thả ngồi xuống trước TV.

Lúc này Tô Tế Nhân mới phát hiện ra trước TV bày ra mấy tờ giấy cùng bút màu. “Em đang làm áp phích à?”

“Là tài liệu để giảng dạy. Trước kia em đã có ý định này, Canh Nghiền không thể chỉ có ban tài năng, mà có thể mở thêm một lớp song ngữ nữa, hiện tại em đã có thể toàn quyền xử lý, hôm nay mới bàn bạc với đồng nghiệp xong, thông báo này có chút độc quyền, nhưng trước lúc khai giảng lớp đó phải có giáo trình dạy thử đã. Những cái này sẽ dùng đến lúc đó.”

“Không ăn khuya với anh sao?”

“Anh ăn đi, em ở đây với anh.”

“Anh nghĩ là chúng ta sẽ cùng ăn.” “Em không ăn, em muốn giảm cân.” Cô ung dung nói: “Có người nói em mập, không giảm không được.” Anh cười to. “Anh không ngại đâu.” “Không được, mập chính là mập, anh đã nói, em cũng đã nghe, không giảm không được.”

Anh mỉm cười, nhìn cô tìm một cái kéo lớn để cắt áp phích, cô mặc đồ ở nhà, tóc dài tùy ý buộc đuôi ngựa, cô mệt mỏi tựa người vào tủ, ánh mắt nhu hòa, anh hỏi: “Tâm tình em có vẻ không tệ?”

“Ừ.” Cô mỉm cười. “Em đã nghĩ thông suốt một số chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Bí mật.” Nụ cười của cô trở nên rực rỡ, liếc xéo anh, không hề cảm thấy là mình đang quyến rũ người khác.

Anh không hỏi nữa, từ từ húp xong bát cháo, đêm rất yên tĩnh, có nhà nào đó đã phát những bài tình ca của Âu Mỹ, ánh đèn chiếu sáng khắp phòng khách, cả hai bọn họ đều im lặng, sự yên tĩnh làm cho ký ức trở lại, tình tế mà triền miên, anh đưa mắt nhìn cô, có một cảm xúc dịu dàng nổi lên ở trong lồng ngực.

“Trước khi kết hôn, em không ăn kiêng.”

“Khi đó trẻ tuổi, ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không mập.”

“Hiện tại cũng đâu có già?” Anh cười nhẹ. “Trước lúc ngủ chúng ta thường hay ăn khuya, nấu chút gì đó, rồi nói chuyện phiếm, chia sẻ mọi chuyện lớn nhỏ của chúng ta trong ngày đó, sau đó rồi đi ngủ. Có em ở bên, anh cảm thấy rất an tâm, giống như chỉ cần ở chung với em, vấn đề gì cũng có thể giải quyết.Nhưng sau đó kết hôn, lại trở nên vội vàng hơn.”

Cô nhún vai. “Bởi vì anh bận đi làm, còn em bận đảm đương công việc của nội trợ. Huống chi kết hôn rồi, vấn đề thực tế còn nhiều, chẳng lẽ lại dành hết thời gian để nói chuyện yêu đương sao? Đương nhiên là sẽ phải có ý thức trách nhiệm cho gia đình rồi.”

“Quả thật, đầu đề của hôn nhân không chỉ có tình yêu, nhưng trước và sau hôn nhân cần thiết phải phân ra rõ ràng như vậy sao?”

Anh đã lĩnh ngộ, hôn nhân cần phải có kế hoạch. Nên làm sao? Từ người tình tới người nhà, nhiệt huyết giữa bọn họ chưa bao giờ giảm, tình yêu cũng chưa từng phai nhạt, như vậy thì với vị trí là người nhà, hẳn là anh nên giúp một tay.

“Cho nên?”

“Cho nên. Em nên ăn khuya với anh.”

Cô trợn mắt. “Anh muốn em béo lên sao?” Thật ra thì cô cảm thấy vóc người trước mắt vẫn còn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận được, nhưng lời anh nói ra, lại canh cánh trong lòng.

“Vây, ăn rau cải là được rồi, đây là anh đặc biệt chọn cho em, ông chủ vừa mang rau cải ra, anh liền liếc trúng nó, phiến lá xanh biếc, mùi vị tốt, sau khi nấu xong, em xem màu sắc của nó đi, không hồ là rau cải vua chúa——”

Cô bật cười. “Được rồi, em ăn. Một bó rau cải mà anh cũng có thể nói bấy nhiêu như vậy.” Cô cầm đũa gấp rau cải, anh nói: “Ăn nhiều một chút.”

Cô đã gấp hai miếng rồi, anh còn là muốn cô ăn nữa, cô chợt hoài nghi. “Sao vẫn muốn em ăn nữa thế? Chẳng lẽ anh bỏ gì trong đồ ăn hả?”

“Không có gì, chỉ là trên xe của anh còn có rau cải hoàng hậu và hoàng tử còn chờ em đấy.”

Cô cười to. “Tô Tế Nhân, anh đúng là ngây thơ.” Cười đến chảy cả nước mắt, cô đưa tay quệt đi, trên môi đột nhiên cảm thấy nóng ẩm, cô bị anh hôn.

Cô chấn động, ngoan ngoãn nhắm mắt, tiếp nhận sự dịu dàng của anh. Nụ hôn của anh cũng như cơ thể của anh, đè nén kiềm chế. Nụ hôn dần sâu hơn, anh xâm nhập vào miệng lưỡi ẩm ướt của cô, nhiệt liệt mút lấy. Lưỡi của anh chuyển động trong miệng cô, làm cô khẽ run.

Nụ hôn sâu nóng bỏng kết thúc, bọn họ đều thở gấp, thân thể nóng lên. Anh đưa mắt nhìn cô, con ngươi đen càng lộ vẻ thâm trầm mị hoặc, hai má cô ửng hồng, giọng điệu cầu khẩn. “Tối nay dừng ở đây thôi.”

Tô Tế Nhân sừng sốt. “Đây là ý gì?”

“Chúng ta hẹn ăn khuya, bây giờ ăn khuya xong rồi, cho nên anh cần phải trở về.” Cô thoát khỏi anh. Anh nheo mắt. “Anh đã làm gì sai sao?” Hôn quá mức sao? Nhưng phản ứng của cô rất tốt, không hề bài xích. “Không có.” Mặc dù nguyện ý bắt đầu thêm một lần nữa với anh, nhưng cô còn cần một chút thời gian để suy nghĩ, phải chậm lại thôi. Thấy anh hoang mang, vẻ mặt có chút bị thương, cô trấn an anh. “Thật đấy, anh không có lỗi gì hết, anh không về để ngày mai đi làm sao? Về nhà trước đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô đi lấy áo khoác anh đặt trên ghế sofa, lại bị anh kéo trở về.

“Anh không muốn về nhà.” Anh nói nhỏ, bờ môi lại đè lên môi cô thêm một lần nữa, đè cô xuống ghế sofa, cô lập tức đáp lại, thân thể mềm mại đón lấy lồng ngực rắn chắc của anh, hai cánh tay vòng quanh cổ anh, thẳng thắn ôm hôn. Anh muốn cô, không có chút giấu giếm. Cô muốn anh, không có chút kháng cự nào.

Anh cởi áo của cô, hôn xuống xương quai xanh của cô, bàn tay trượt đến sau lưng cô, định kéo dây nịt áo lót, nhưng chỉ mò đến vải vóc —— hông bết, nút cài ở phía trước. Anh muốn lui về phía sau, cô lại buống bình giữ chặt cổ anh, không để cho anh ngắt đầu.

“Không cho phép nhìn, cứ như vậy thôi. Không cởi được thì thôi đi.” Còn cố ý ngăn anh bằng cách vòng tay sau cổ anh.

“.” Anh chỉ có thể dùng một tay để mò mẫm, dục vọng làm cho anh phập phồng không yên, càng vội càng không cởi được, mồ hôi đầy đầu, còn nghe thấy cô cười khanh khách, thật tình nghịch.

“Anh đúng là kém mà, cho đến bây giờ cũng chưa học được.”

Cô cười, đẩy anh rồi ngồi dậy, giạng chân ngồi ở trên đùi anh, cởi nút cái áo ngực ra, hai bờ ngực trắng nõn trên người không còn bị che giấu, chỉ còn lại nhẵn cuội lóng lánh.

Ánh mắt của anh lại càng âm trầm hơn, áo sơ mi của anh đã sớm xốc xếch, nửa lồng ngực trần lộ ra, hai tay anh bất động đặt sau mông cô, tư thế bị động, như đang hưởng thụ quà tặng hấp dẫn của cô.

Cô cởi nút áo của anh ra, áo sơ mi rơi xuống, phơi bày thân thể chắc nịch không có chút thịt thừa, anh ôm lấy cô, bờ môi nóng bỏng hôn xuống trước ngực cô, cô thở gấp, ý loạn tình mê.

“Tế Nhân, em đã sáu năm không có.” Cô phát run. “Nhẹ một chút.”

“Anh biết.” Anh khàn khàn nói: “Anh cũng đã đợi sáu năm.” Anh hôn lên trái tim đang đập mạnh của cô, hơi thở của anh phủ lên da thịt cô, muốn cô hoàn toàn thuộc về anh, cũng giống như anh chỉ hoàn toàn thuộc về cô.

Đêm càng khuya, lửa dục lại càng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 7.2

Edit: C Âm tú

Giày vò cả đêm, cảm tưởng của La Bách Việt là —— tiểu biệt thăng tân hôn, xa cách muốn mạng người.

Tình cảm chất chứa sáu năm, cộng thêm dục vọng thiếu đốt rất chậm, lại bốc cháy kinh người trên người đàn ông này, làm cho cô một muốn chết.

Sau khi thức trắng đêm triền miên, bọn họ ngủ say, cho đến khi trời sáng, mặt trời đã lên cao, La Bách Việt tỉnh dậy trong căn phòng tràn ngập ánh nắng, vừa nhìn đồng hồ, đã sắp giữa trưa.

Toàn thân cô mỏi nhừ, không muốn động dậy, người đàn ông bên cạnh vẫn còn ngủ say, cánh tay vắt ngang trên eo cô, đôi chân dài gác lên chân cô. Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt của anh.

“Anh một chút cũng không thay đổi.” Dưới lớp chăn là thân thể đàn ông không mảnh vải che thân, lúc ngủ say lại hồn nhiên như thiếu niên, cô hôn lên môi anh một cái, đứng dậy xuống giường, eo mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Cô xoa vòng eo đau nhức, nói thầm “Coi như là vết thương lúc vận động đi.”

Cô vào phòng bếp, trên bàn ăn có tờ giấy của em gái để lại.

“Em đưa Lam đi học. Hôm nay phải tới Canh Nghiền để sửa máy tính, thuận tiện xin nghỉ giúp chị. Sandwich em để ở trong tủ lạnh.”

La Diệu Tinh đi làm ở công ty máy tính, mặc dù không phải là tốt nghiệp ở hệ máy tính, nhưng mưa dầm thấm lâu, cũng rất có hứng thú với máy tính.

Cô mỉm cười vò tờ giấy lại, mở tủ lạnh, bụng đĩa sandwich đã được cất nhỏ ra, sau đó bụng đĩa quay trở về phòng ngủ, người đàn ông nằm trên giường vẫn còn duy trì tư thế như lúc cô rời đi. Cô đặt đĩa xuống, đi tới đầu giường.

“Tế Nhân, nên rời giường rồi.” Đẩy anh mấy cái, anh mới mở mắt, cực kỳ bối rối nhìn cô. “Anh đã muộn giờ làm rồi, mau dậy đi——”

Bỗng dưng eo của cô bị ôm lấy, bị anh kéo lên giường, khuôn mặt anh vùi sâu vào ngực cô, cô giật mình trừng mắt. “A, anh.” Chẳng lẽ tối hôm qua còn chưa đủ?

“Để cho anh ngủ tiếp năm phút nữa thôi.” Tiếng thì thầm mơ hồ truyền ra từ ngực cô, làm tim cô se lại.

Đây là thói quen ngủ nướng từ thời học sinh của anh, mỗi sáng đồng hồ báo thức vừa vang lên cô đã tỉnh dậy ngay, còn anh luôn muốn ngủ thêm một chút nữa, nhờ cô năm phút sau gọi anh, đưa bé ham ngủ này làm cô vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, cô nhớ lại ngày đầu tiên về nhà sau tuần trăng mật, thật bất ngờ. Ngày đó đồng hồ báo thức die]nd\an.lqd vừa vang lên, anh lập tức tỉnh dậy, cô kinh ngạc hỏi anh sao lại dậy nhanh như vậy, câu trả lời của anh làm cho cô rất cảm động.

“Trước kia luôn lệ thuộc vào em, nhưng về sau anh muốn làm chỗ dựa cho em.”

Cô sẽ không vì một thói quen nhỏ, liền cho rằng anh sẽ không hoàn thành trách nhiệm của một người chồng, anh yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân mình như vậy, làm cho cô vừa cảm động vừa đau lòng.

Sau vài giây, khuôn mặt đang vui trước ngực cô chậm rãi ngẩng lên, nở nụ cười ngại ngùng mê người, hình như đã phát hiện ra mình đang làm cái gì.

Cô chế nhạo. “Hôm nay anh hồi xuân rồi sao? Bạn học Tô.” Vừa tỉnh dậy, liền biến trở lại thành một cậu thanh niên đại học rồi.

“Anh nằm mơ thấy chúng ta trở lại thời còn là học sinh, ăn khuya xong, sẽ ở trên giường hàn huyên tới sáng, anh mới vừa ngủ, em sẽ tới gọi anh rời giường.” Anh xoa trán, bật cười, định xuống giường, lại bị cô đẩy trở lại trên giường. “Dù sao cũng đã muộn rồi, ở trên giường ăn luôn đi.” La Bách Việt bung đĩa sandwich tới. Anh thụ sủng nhược kinh. “Em muốn đút cho anh sao?” “Ừ hèm, chỉ hôm nay mới có đối xử đặc biệt.” “Bởi vì tối ngày hôm qua đã làm cho em rất hài lòng sao?” Mặt cô đỏ lên, tức giận. “Anh nói lung tung gì đấy?” “Được, được, anh đùa thôi, đừng tức giận.” Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, để cho cô đút ăn.

“Là bởi vì anh ăn uống quá không bình thường, nên em muốn giám sát anh, ăn xong mới được phép đi làm.”

“Thật ra thì anh có ăn sáng, chỉ là lại quên mất bữa trưa, bữa tối, buổi tối mặc dù có xã giao, nhưng không ăn được, cũng không muốn ăn, lại bị mất ngủ, trước lúc ngủ phải uống rượu mới có thể ngủ.” Cô cau mày.

“Anh đã không ăn uống đầy đủ rồi lại còn uống rượu, sẽ tổn hại tới sức khoẻ thể, hãy bỏ đi.”

“Ừ, từ hôm nay sẽ không uống nữa.” Vị của Sandwich rất ngon, ăn một miếng rồi lại thêm một miếng nữa.

“Sẽ bỏ ngay sao?”

“Em nói không được, anh liền bỏ.”

Cô giễu cợt anh. “Nghe lời em vậy sao? Đối với mẹ anh cũng chưa chắc anh đã ngoan ngoãn nghe lời——” nói nửa chừng rồi dừng lại, cô cúi đầu, nĩa đùa bỡn đĩa thức ăn.

Anh chăm chú nhìn hàng lông mi mềm mịn rủ xuống của cô. Cô không thể thản nhiên khi nhắc tới mẹ của anh, anh có thể thông cảm. “Làm con của mẹ hơn 30 năm, mỗi lời của mẹ anh gần như đã thuộc lòng, lời của em mới mẻ hơn, dễ dàng nghe vào hơn.”

“Ba hoa.” Cô cười, bị anh kéo đến bên cạnh, mặt đối mặt.

“Bách Việt, “Anh nhìn cô, rất trịnh trọng nói.”Tôi hôm qua em có cảm giác hay không?”

“Tô Tế Nhân, anh trở nên sắc lang rồi đấy.” Mặt cô đỏ lên tận mang tai, bầm hồng của anh.

Anh cười to. “Không, anh không hỏi tới chuyện đó, anh hỏi nơi này. . . .” Ngón trỏ của anh chỉ vào tim cô. “Cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt.” Cô mím môi cười. “Nếu như anh muốn ước hẹn, em rất vui lòng tiếp nhận.”

“Như vậy thì anh muốn đến một trăm năm sau.” Bộ dáng vui vẻ của cô làm dấy lên hi vọng trong lòng anh. “Khi chúng ta ở chung cảm giác vẫn tốt như vậy, nên kết hôn đi——”

“Không cần đâu.” Cô lui về phía sau, giống như con bướm bướm, trong nháy mắt bay khỏi anh.

Anh nắm lấy vạt áo của cô. “Lần này anh sẽ bàn bạc với mẹ anh, hoàn toàn khai thông cho bà ấy, sau khi bà ấy hoàn toàn có thể tiếp nhận em, chúng ta mới nói tới hôn sự.”

“Không cần.” Cô vẫn lắc đầu.

Về mặt anh đồng ý lại. “Tại sao? Em không tin là anh sẽ làm được sao?”

“Có vài người trời sinh đã không hợp, em với bà ấy chính là như vậy. Anh không cần phải miễn cưỡng. Em biết rõ tâm ý của anh là được rồi, cũng không nhất quyết phải kết hôn, dù sao ở chung thôi cũng tốt mà.”

“Sau đó thì sao? Để cho em bị người khác nhìn bằng ánh mắt coi thường sao?”

“Không đâu, nếp sống xã hội bây giờ đã phóng khoáng hơn nhiều, người khác muốn sao em cũng không thèm để ý, Tiểu Lam cũng rất kiên cường, nếu chúng ta lại có con, theo họ anh cũng không sao.”

“Đưa bé theo họ ai không phải là trọng điểm, trọng điểm là em!” Anh kích động hét lên: “Anh yêu em, muốn kết hôn với em, muốn em được người khác gọi là Tô phu nhân, muốn mỗi sáng sớm đều được ôm em, muốn mỗi một phút mỗi một giây em đều ở bên cạnh anh, anh muốn trở thành chồng của em!”

Yêu cô, muốn sống chung với cô, ở trong sinh mệnh này cô chiếm cứ vị trí quan trọng hơn cả, kết hôn khiến cho tình yêu trọn vẹn, hôn nhân chính là một phần của tình yêu, là kết cục duy nhất của tình yêu, năm đó ly hôn chỉ là bất đắc dĩ, lúc này anh sẽ không bỏ qua nữa. Người này chính là người vợ mà anh nhận định, là người bầu bạn độc nhất vô nhị của anh, không có danh phận chính là đã để cho cô chịu uất ức, anh tuyệt không chấp nhận việc này.

“Em biết kết hôn có ý nghĩa rất trọng đại đối với anh, nhưng em thật sự không có biện pháp.” Sự chung tình của anh, làm cô xúc động, cũng dao động, gần như đã muốn đồng ý với anh, nhưng đã kịp thời khắc chế lại.

Nói một cách thẳng thắn, cô không chấp nhận là vì anh khó có thể giải quyết được bên phía Vương Ly Vân, tội gì phải hao tổn tinh thần nhiều như vậy? Duy trì hiện trạng bây giờ, hưởng thụ tình yêu ngọt ngào là được rồi, cô không nỡ để anh bị kẹp giữa hai người phụ nữ, anh đã từng chịu đựng rất nhiều áp lực vì cô, đôi lại cô chưa từng gánh vác chút gì cho anh, cô cam tâm tình nguyện.

Cô vòng tay ôm chặt anh, dịu dàng nói: “Em cũng yêu anh, em sẽ không sống chung với người khác đâu, chúng ta sẽ không kết hôn, ít nhất có thể ước hẹn sẽ cả đời. Bây giờ, em chỉ có thể cho anh cam kết như vậy.”

Nói tới nói đi, La Bách Việt vẫn kiên định, cuối cùng cô thúc giục anh đi làm, ra khỏi cửa hai người mỗi người đi một hướng.

Tô Tế Nhân buồn bực lái xe đến Mai Hoa, ở trong xe suy nghĩ lại, tại sao cô không chịu? Anh đã đảm bảo sẽ nói chuyện với mẹ, anh có lòng tin có thể làm được, cô lại không tin? Cô không phải là một người thù dai, cô đã từng gạt đầu đồng ý gả cho anh, thì không phải là cô bài xích hôn nhân—— mà là sợ hãi hôn nhân sao?

Là lỗi của anh. Anh ảo não nắm chặt vô lăng, có lẽ là do anh đã quá vội vàng, chưa nói chuyện cụ thể với mẹ, đã liền vội vã muốn cô đồng ý. Chờ anh giải quyết xong bên mẹ, cộng thêm sự thành tâm của anh, lấy tình cảm để làm cô cảm động, cô cũng sẽ không cam lòng để cho con gái bị người ta bàn luận cả đời.

Nghĩ thông suốt, tâm tình lại phơi phới, thế giới lại sáng lên. Anh đi ngang qua tiệm bán hoa, hoa hải dụ màu trắng ở bên cửa phơi nắng, ánh nắng chiếu vào cánh hoa mềm mại giống như tuyết, cực giống như ánh mắt lâu cá của cô. Anh vào tiệm bán hoa, mua một bó hoa hải dụ, đưa đến “Cánh nghiêng”, lại thêm một bó daisy, đưa đến nữ nhi vườn trẻ.

“Xin chào chủ tịch.” Cô gái đứng ở quầy bán trang sức chào đón, anh phát tay ra ý hãy để anh tự xem, quan sát dây chuyền cùng nhẫn kim cương bày trong tủ kính, không có phát hiện ánh mắt kì quái của đối phương.

“Còn có.”

“Còn có cái gì?” Một chiếc vòng tay màu vàng khảm kim cương chiếm lấy tầm mắt của anh, tưởng tượng nó sẽ giữ chặt người kia, khóa cô lại, cứ để đàn ông khác nhìn thấy, đều hiểu đóa hoa này là anh độc chiếm——anh thờ dài, còn chưa đủ, bất luận thực chất hay hình thức, anh đều muốn chiếm lấy cô triệt để.

“Chủ nhật tuần này ngài đã đính hôn rồi sao?” Giọng nói cô gái cứng ngắt.

Tô Tế Nhân sửng sốt, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh người phụ nữ anh muốn hẹn ước. “Đâu có?”

“Tôi hôm qua sau khi ngài rời đi, cô Nhã Hân bị nôn, là nôn nghén, phu nhân lập tức nhận định là cô ấy có con của ngài, vừa đúng lúc phóng viên cũng ở đó, phu nhân liền tuyên bố ngài và cô Nhã Hân sẽ đính hôn.”

Anh nhú mày, thấy bên cạnh cô gái là tờ báo, đưa tay lấy tờ báo, mở ra xem—— Trên tờ báo là tin tức anh sắp đính hôn với tựa đề chấn động. “Chưa kết hôn đã lên xe trước, bây giờ muốn mua vé bổ sung”, làm anh rất tức giận.

“Sao cậu không ngăn cản? Cậu ở hiện trường mà, vừa ——”

“Tôi không ngăn cản được, Nhã Hân bị nôn ọe nên không nói được gì hết, lão phu nhân đuổi tôi qua một bên, không chế cả hiện trường. Sau đó tôi giải thích với phóng viên, bọn họ nói lão phu nhân là mẹ của ngài, tin tức không thể nào sai được.” Diệp Hoài văn sâu xa nói: “Ngài phải tự mình ra mặt mới có thể giải quyết.”

“Chẳng lẽ cậu có thể không đếm xỉa đến?” Tô Tế Nhân suy nghĩ một chút. “Cậu liên lạc với Nhã Hân và mẹ cô ấy tới đây, tôi sẽ đưa mẹ tôi tới, nửa giờ sau, gặp mặt ở phòng làm việc của tôi —— không, tôi sẽ gọi điện thoại trước, để thanh minh cho truyền thông, sau đó sẽ chia nhau ra đón người.”

Anh cúp điện thoại, thấp thỏm nghĩ tới La Bách Việt.

Cô đã đọc báo chưa?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 8

Edit: Cẩm Tú

Lập trường của La Bách Việt vẫn kiên định, nhưng cật lực từ chối kết hôn với người đàn ông của mình, hơn nữa mình cũng rất thích anh, tư vị thật khó chịu.

Cô cũng ước mơ được tận hưởng cuộc sống gia đình hạnh phúc, lúc về nhà có cái ôm ấm áp chào đón cô, lúc mệt mỏi có bờ vai rộng để dựa vào, mặc dù ở chung có thể mang lại lợi ích tốt, nhưng thông qua hôn nhân, lại càng sẽ mang đến cảm giác chân thật tuyệt vời hơn.

Chỉ là, bây giờ vẫn nên bình tĩnh chờ nóng vội, năm đó nguyên nhân bọn họ ly hôn là do ngôi nỏ —— mẹ của anh, vẫn còn đó, làm thế nào để dàn xếp hai người phụ nữ này ở chung, vấn đề bức thiết này còn chưa giải quyết được, kết hôn thật sự nên từ từ.

“Chào buổi trưa.” Ánh mắt của mọi người như có thiên ngôn vạn ngữ, có đồng tình, có kinh ngạc, sao vậy?

Cô đi tới vị trí của mình, La Diệu Tinh đang đọc báo, vừa thấy được cô, sắc mặt liền trở nên quái dị.

“Chị.” Cô như muốn nói gì đó lại thôi, đặt tờ báo xuống, nhét vào sau lưng.

La Bách Việt cau mày. “Em xin phép cho chị như thế nào? Chẳng lẽ nói tối hôm qua chị có hẹn hả?” Vậy cho nên các đồng nghiệp mới dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

“Dĩ nhiên là không rồi, em chỉ nói chị sẽ trễ chút đến.” Cô hạ thấp giọng. “Chị và anh rě sao rồi?”

“Mới qua một đêm thôi mà, anh ấy lập tức muốn kết hôn, bảo đảm với chị sẽ xử lý tốt phía mẹ của anh ấy, chẳng qua chị cảm thấy điều đó rất khó khăn.” La Bách Việt nhún vai. “Về sau đại khái là sẽ thường xuyên tới đây thôi.”

“Sau đó thì sao? Chị cứ định cùng anh ấy như vậy cả đời sao?”

“Có gì không thể? Không có nghĩa vụ gia đình, cả hai bên cũng nhẹ nhõm.” Thấy vẻ mặt dờ ra của em gái, cô bật cười. “Trước đây em giặt giũ để chị với anh ấy tái hợp, còn kích động Lam đi gặp ba nó, bây giờ chị với anh ấy đã ở chung, sao em vẫn còn mất hứng chứ?”

Sau hôm cô đón con gái về từ Mai Hoa, đánh gọi điện thoại tới nhà trẻ, trách cứ bọn họ sao lại có thể để cho một đứa bé năm tuổi tự mình đón xe buýt rồi đi chứ, các cô giáo lại nói là ngày đó có người thân tới đón con bé, cô mới biết là do em gái giờ trò quý.

Ai, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, quên mất phải thông đồng với nhà trẻ. La Diệu Tinh cười ha ha mấy tiếng, lảng đi. “Bởi vì em hi vọng anh chị sẽ tái hợp rồi kết hôn lại thôi mà! Chị đáng giá để toàn bộ mọi người đàn ông tốt nhất trên thế giới này thương yêu. Em không thích chị vì một người đàn ông mà sinh con đẻ cái, thế nhưng người đó lại không cho chị danh phận ——” Lời nói bị cắt ngang, có người tặng hoa cho La Bách Việt, một bó hoa hải dục màu trắng thanh nhã, làm cho mọi người phải đưa mắt nhìn. La Bách Việt vừa thấy tám thiệp kẹp ở trong bó hoa, cười. Thiệp không có ký tên, chỉ viết năm chữ “Anh không hề ngủ nướng” không phải lời ngon tiếng ngọt, lại làm cô thật vui vẻ, người đàn ông này đúng là. Nhìn bộ dáng vui vẻ của chị gái, La Diệu Tinh đã biết được hoa này là ai tặng, liền hỏi: “Anh rě tặng sao?”

“Ừ.” Cô cất tám thiệp cùng với bó hoa đi. “Em đừng có lo cho chị, mà lo cho mình đi! Nhanh đi tìm đối tượng tốt, thân thể phải cường tráng, để có thể chăm sóc em cả đời!”

“Không cần, em không có hứng thú.” La Diệu Tinh nghiêm túc nói: “Nếu như ngày nào đó anh rě thay lòng, muốn kết hôn cùng người khác, chị sẽ thế nào?”

La Bách Việt thu lại nụ cười, giọng nói bình thản. “Như vậy thì chị sẽ chúc phúc cho anh ấy, bọn chị đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.”

“Sao lại như thế được? Vẫn nên là kết hôn, có danh phận mới có thể bảo đảm ——”

“Tình cảm nếu vì dựa vào hôn nhân mới có thể duy trì, thì đừng nên có cuộc hôn nhân này thì hơn. Chị đã từng vứt bỏ phần tình yêu này, bởi vì chị không thể nào yêu đến không có tôn nghiêm, không nghĩ tới bản thân mình, chị yêu ai thì yêu cả đường đi nhưng vẫn có hạn định, bây giờ không có hôn nhân trói buộc, chị thoải mái hơn, yêu tự do hơn. Chị không sợ không có danh phận, nguyện ý hao tổn tuổi thanh xuân cùng anh ấy, những điều này đều là chị cam tâm tình nguyện.”

La Bách Việt mỉm cười, một nụ cười yên bình dịu dàng. “Trọng điểm của tình yêu chính là vui vẻ và hạnh phúc, không phải là so đo tính toán.”

Không khuyên được chị gái, La Diệu Tinh bắt đầu dĩ. “Vậy chị xem cái này đi.” Cô lấy tờ báo đưa cho chị gái. Cô vốn nghĩ chuyện của anh rě và Đàm Nhã Hân là do báo chí phóng đại, nhưng tin tức hôm nay quả kinh người, làm cho cô dao động.

La Bách Việt nhận lấy, tựa đề xì căng đan làm cho cô ngây ngẩn, điện thoại reo lên ngay lúc đó, cô thuận tay cầm ống nghe.

“Bách Việt!” Tô Tế Nhân vội vàng nói, lại thật dè dặt. “Em đã đọc báo hôm nay chưa?”

“Đang xem.” Cô đọc kỹ xuống. “Thì ra là cuối tuần này anh muốn đính hôn với Đàm tiểu thư ——”

“Đó là tin tức phiến diện mà mẹ anh tuyên bố tối hôm qua, tối hôm qua anh ở cạnh em, cho nên không thể nào ngăn được các báo đăng tin.”

“Ừ, giống như trước kia vậy, bà ấy thường nói muốn anh kết hôn với Đàm tiểu thư.”

“Hãy nghe anh nói, Nhã Hân thực sự mang thai, nhưng cha đứa bé không phải là anh, anh đã lập tức nói với bên truyền thông sửa lại rồi, còn phải nói với mẹ của cô ấy, em phải tin anh——”

“Em tin anh.” Cô không hề chất vấn, ngược lại Tô Tế Nhân lại trở nên hoang mang, “Em tin anh sao?”

“Trước đó anh đã giải thích anh và Đàm tiểu thư chỉ là bạn bè đơn thuần, chẳng lẽ là gạt em sao?”

“Dĩ nhiên là không phải!”

Hiển nhiên là anh rất sợ, sợ cô hiểu lầm, anh muốn cô an tâm. “Vậy thì tốt. Anh mau chóng xử lý mọi chuyện đi, không nên làm khó Đàm tiểu thư.” Trấn an anh mấy câu, cô cúp máy.

“Chị, có phải chị yêu đến vầng đầu rồi không, mất đi sức phán đoán rồi hả?” La Diệu Tĩnh không thể hiểu được, dù gì cũng nên chất vấn cận kề một phen chứ?

La Bách Việt bình thản nói. “Tin tức đều đã lên báo, nếu anh ấy nói dối, cuối tuần lập tức phải đính hôn, thì có thể lừa gạt được mấy ngày chứ? Huống gì anh ấy đã biết rõ cá tính của chị, lừa gạt chị, hậu quả sẽ rất thê thảm.”

Có lý! Nhìn chị gái không có chút lo lắng đi xử lý công việc, người mất đi sức phán đoán hình như là mình mới đúng? La Diệu Tĩnh than thở. “Đúng là hoảng để không vội, thái giám lại gấp.”

Cô nói tin tưởng anh, phản ứng điềm tĩnh đó làm cho Tô Tế Nhân thoáng an tâm, nhanh chóng liên lạc cho Diệp Hoài văn, nghỉ lời thanh minh, nhờ Diệp Hoài văn chuyển lại cho truyền thông, sau đó lại gọi điện thoại cho mẹ.

“Tế Nhân! Con đi đâu rồi?” Vương Ly Vân nhận được điện thoại của con trai, cười oán giận. “Nhã Hân mang thai, vậy mà con lại bỏ đi ... mẹ đang ở trong phòng làm việc chờ con đây——”

“Ngày hôm qua con qua đêm ở nhà của Bách Việt.”

Vương Ly Vân kinh ngạc, tức giận nói: “Nhã Hân đang mang thai, con còn lêu lổng với nó?!”

“Đứa bé của Nhã Hân không phải là của con.”

“Nếu không thì là của ai? Trừ con ra Nhã Hân có qua lại với ai nữa đâu chứ, con bé mang thai thì đương nhiên đó chính là máu mủ của con, con không thể bởi vì dây dưa mập mờ với vợ trước, mà không nhận thức được ——”

“Nếu như chỉ là muốn đứa bé, có phải là huyết thống của con hay không cũng không sao, vậy thì con nhận thức được.”

Vương Ly Vân run giọng nói: “Không phải vậy. Nhã Hân phải”

“Diệp Hoài văn sẽ tới đón mẹ và mẹ Đàm, chúng ta cần nói chuyện.”

Hai mươi phút sau, ở trong phòng làm việc của Tô Tế Nhân, sắc mặt của mẹ con nhà họ Đàm nghiêm túc, Diệp Hoài Văn yên lặng đứng bên cạnh Đàm Nhã Hân, Vương Ly Vân lo âu, cũng không còn có tâm tư để ý tới chuyện riêng này, có liên quan gì tới cậu trợ lý đang đứng đó.

Tô Tế Nhân bình tĩnh nhìn Đàm Nhã Hân. “Nhã Hân, anh vẫn tin em có thể xử lý chuyện này, cho nên vẫn giữ yên lặng, bây giờ, em nên mở miệng nói gì đi chứ?”

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Đàm Nhã Hân, mẹ Đàm cười theo nói: “Đúng vậy, tối hôm qua mẹ hỏi, cái gì con cũng không nói, mẹ hiểu con tôn trọng ý của ngài Tô, thật ra thì đây là chuyện vui, cũng không cần gấp.”

Diệp Hoài Văn đột nhiên mở miệng: “Không liên quan gì tới chủ tịch, cha đứa bé của Nhã Hân, là cháu.”

Nghe vậy, tâm tình của Vương Ly Vân trầm xuống. Con trai liên tục phủ nhận, bà đã có dự cảm việc vui này không thành, quả nhiên.

Mẹ Đàm thay đổi sắc mặt. “Cậu đừng nói giỡn, Nhã Hân đang qua lại với ngài Tô!” Không, không thể nào là tên nhóc nghèo lưng gánh tiền thuê phòng này, con gái của bà phải trở thành phu nhân chủ tịch!

Diệp Hoài Văn lạnh nhạt nói: “Bọn cháu đã qua lại từ lâu rồi, cháu vốn định nói cho bác biết, nhưng Nhã Hân nói bác nhất định sẽ phản đối, ngăn cản cháu nói.”

“Nhã Hân, là thật sao?” Mẹ Đàm bắt lấy cổ tay của con gái, bóp mạnh làm da thịt cô đỏ lên.

“Bởi vì con đã nói rồi, mẹ sẽ bắt con chia tay với Hoài Văn.” Đàm Nhã Hân nhỏ giọng nói: “Anh Tô có ý tốt giúp bọn con giấu giếm, để cho con có thể

từ từ khai thông được mẹ, nhiều lần con định nói với mẹ rồi, nhưng trừ anh Tô ra, mẹ hoàn toàn không muốn nghe được người đàn ông khác từ miệng con.”

Cô áy náy nhìn về phía Tô Tế Nhân. “Thật xin lỗi, lại làm chuyện thành ra như vậy.”

“Mẹ còn không phải là vì con sao!” Mẹ Đàm tức đến độ muốn ngất đi. “Cho dù đối tượng của con là Diệp Hoài Văn, cũng nên để cho mẹ biết, mẹ là mẹ con! Gây ra loại gièm pha chưa cưới đã có con này, hạ ——” Bà nhin xuống không nói.

“Khi mẹ cho đó là đứa bé của anh Tô, thì cứ đuổi theo con hỏi ngày kết hôn, là Diệp Hoài văn thì lại nói con hạ tiện?” Đàm Nhã Hân tức giận, hét lên. “Mẹ, tất cả tiền con kiếm được đều để cho mẹ cất giữ, cuộc đời của con con muốn tự mình làm chủ! Con đã mang thai, tuyệt đối không thể nào bỏ được, con muốn cưới Diệp Hoài văn!”

Diệp Hoài văn nghiêm túc nói: “Bác gái, mặc dù bác không thích cháu, nhưng cháu bảo đảm sẽ làm cho Nhã Hân hạnh phúc.”

“Hai người ——” Mẹ Đàm tức đến nỗi nói không ra lời.

Tô Tế Nhân nói. “Con đã thông báo với giới truyền thông sửa lại tin tức, lễ đính hôn vẫn giữ như cũ, vai nam chính đổi thành Diệp Hoài văn. Di Đàm, Diệp Hoài Văn đã theo cháu nhiều năm, cháu có thể bảo đảm về nhân cách của cậu ấy, điều bác cho là tốt, không hẳn là đã tốt nhất đối với Nhã Hân, nên để cho cô ấy tự quyết định đi!”

Để lại việc nhà cho bọn họ tự giải quyết, anh nói với mẹ: “Chúng ta sang phòng bên cạnh nói chuyện.”

Hai mẹ con đi tới căn phòng bên cạnh, Vương Ly Vân gay gắt nói: “Câu nói kia là cố ý nói cho mẹ nghe đúng không? Chê mẹ gây trở ngại cho cuộc hôn nhân của con chứ gì?”

“Con không có ý đó.” Tô Tế Nhân rót cho mẹ cốc nước trái cây. “Mẹ, con muốn cưới Bách Việt.”

“Mẹ không cho phép!” Bà tức giận kêu lên: “Con dâu ác có qua sáu năm vẫn cứ là con dâu ác, mẹ không cho con cưới nó!”

“Cô ấy ác chỗ nào?” Tô Tế Nhân nhìn mẹ mình, so với sự bình tĩnh của anh, sự phủ nhận của Vương Ly Vân giống như một cơn gió lớn, nhưng không rung chuyển được anh.

“Chúng ta sẽ nói chuyện, mẹ cảm thấy Bách Việt có chỗ nào không tốt, hãy nói hết ra, con sẽ nói để cô ấy sửa, cho đến khi mẹ hài lòng.”

“Cô ta —— cô ta nói xấu mẹ sau lưng con, gây xích mích cho tình cảm mẹ con của chúng ta!”

“Tuyệt đối không có, con không hỏi, cô ấy sẽ không hội chủ động nhắc tới mẹ.”

“Hừ! Cô ta không hề để mẹ ở trong mắt! Cô ta hoàn toàn không nghe lời mẹ!”

“Theo con biết, cô ấy đối với mẹ vẫn vâng lời răm rắp, là do mẹ một giây trước quyết định thế này, thì một giây sau sẽ thay đổi, làm cho cô ấy không biết làm thế nào.”

Vương Ly Vân tròn mắt. “Ý con là mẹ cố ý gây khó dễ cho cô ta sao?”

Chẳng lẽ không đúng sao? Tô Tế Nhân thở dài. “Không có.”

“Cô ta vô lễ với mẹ, nhà họ Tô chúng ta không cần loại con dâu không kính người lớn!”

“Đó là trước kia, hiện tại cô ấy đã có kinh nghiệm hơn rồi, hoàn toàn khác.”

Vương Ly Vân gay gắt nói: “Đúng! Có kinh nghiệm hơn nhiều, càng tài giỏi hơn, thì thủ đoạn để khí dễ mẹ cũng càng lợi hại, con lúc nào cũng sống chết mặc bay, nhìn xem cái số khổ của mẹ bị cô ta ăn đến sít sao ——”

“Đợi chút.” Anh chợt cắt đứt lời của mẹ, ánh mắt nghiêm nghị. “Lúc mẹ và Bách Việt cãi nhau, con không lập tức ngăn cản Bách Việt lại sao? Không có nhắc cô ấy phải tôn trọng trường bối, muốn cô ấy tôn trọng mẹ sao? Mẹ, con rất thành tâm khai thông với mẹ, nhưng mẹ không thể bẻ cong sự thật.”

“Được, được, vì cô ta, mà con lại nặng lời với mẹ!” Vương Ly Vân tức đến phát run, dừ tọng nói. “Con cưới đi, cưới cô ta, mẹ liền rời khỏi cái nhà này!”

Sắc mặt bà mặc dù hung hãn, nhưng từ đáy lòng lại e sợ. Nếu thật sự con trai không cần bà già này nữa, bà. Nên làm sao bây giờ?

Tô Tế Nhân không biết làm thế nào, nhìn người mẹ lớn tuổi giống như con thú nhỏ đang hoảng sợ, liệu chết bảo vệ địa bàn, sợ mất đi anh —— nhưng, sao anh có thể vứt bỏ mẹ được chứ? Tại sao mẹ lại không chịu hiểu được điều này?

Lúc anh và mẹ ở chung luôn là mẹ nói, anh nghe, một mặt mẹ áp cảm xúc, yêu cầu của mình vào người anh, anh ngoan ngoãn làm theo, chưa từng biểu đạt tiếng lòng của mình. Anh yêu Bách Việt, vô số lần biểu đạt tình cảm với cô, anh yêu cô, lại chưa từng nói cho bà biết một tiếng.

(Mình cảm thấy như là mình ở trong đó vậy, có thể là vì ngại ngùng, và vì mình cũng là con người không hay biểu lộ tình cảm của mình qua hành động,

nên chưa từng một lần nói tiếng yêu ba yêu mẹ. Các bạn đừng như mình nhé, hãy nói yêu ba mẹ khi còn có thể, để sau này mình không phải hối hận vì đã không nói ra tiếng yêu. Có thể đến một lúc nào đó, mình cũng sẽ không chút ngại ngùng mà nói ra lời này)

“Mẹ, mẹ muốn con mãi là một thằng nhóc luôn bám váy mẹ, vẫn là đứa bé mà mẹ có thể bảo vệ sao? Là người đàn ông, sẽ hiểu được trách nhiệm của mình, sẽ chăm sóc người thân của mình, bây giờ Bách Việt cũng giống như mẹ năm đó, là bà mẹ đơn thân, mẹ chịu được cảnh cháu gái của mình giống như con, bị người đời cười nhạo không có cha sao?”

Nói tới chuyện cũ, tâm của Vương Ly Vân mềm hơn, cãi lại: “Không phải mẹ không cho phép con đi thăm con gái, chỉ là không muốn con lại cưới người phụ nữ đó.” Cho dù cháu gái không giống cô bé ngoan ngoãn đáng yêu ở công viên kia, bà cũng sẽ miễn cưỡng đón nhận.

“Bác cả chấp nhận con, là bởi vì mẹ nuôi dạy con rất tốt, hiện tại con đã có năng lực đi che chở cho một người phụ nữ khác, một người mẹ khác, mẹ nên cảm thấy tự hào.”

“Đúng rồi, đi che chở cho người khác, ném mẹ qua một bên.” Thấy vẻ mặt cứng nhắc của con trai, Vương Ly Vân im lặng, tính khí con trai rất tốt, dung túng bà cố tình gây sự, lúc nó thật sự tức giận, bà cũng không dám lỡ mồm, ai bảo bà chỉ sinh ra nó chứ, nó muốn vứt bỏ bà, thì bà già như bà còn có thể dựa vào ai chứ? Bà rất ủy khuất, lòng chua xót, có ai hiểu được nội tâm đang do dự của bà.

Nhìn mẹ nổi đóa một lúc, một lát sau lại ngoan giống như con cừu nhỏ, Tô Tế Nhân vừa đau lòng lại vừa buồn cười. “Con đã nói rất nhiều lần rồi, con tuyệt đối sẽ không bỏ rơi mà không chăm sóc mẹ, nhưng mà con cũng rất nghiêm túc với Bách Việt. Con hi vọng mẹ và Bách Việt có thể gặp mặt, như vậy đi, mẹ biết con và bác cả có kế hoạch muốn thành lập trung tâm nghệ thuật ở khu công nghiệp bên kia chứ, ba ngày sau là buổi lễ khởi công, hi vọng mẹ sẽ tới, con cũng sẽ mời Bách Việt đi, để cho mẹ xem cô ấy bây giờ như thế nào.”

“Mẹ không ——” Bà dừng lại. Mình không tới, khiến cho La Bách Việt ra đầu mũi nhọn vậy sao được! Bà vội vã đổi lời nói. “Mẹ đi!”

Mộng đẹp tan vỡ, ác mộng sắp tới. Vương Ly Vân rất ảm ức, bạn tốt mẹ Đàm bị chuyện của con gái làm cho tức điên, bà không biết bày tỏ với ai cả, mang theo đầy bụng tức giận, lùi thui đi tới công viên nhỏ.

Thời gian này, bà thường hay chờ đến khi nhà trẻ tan học, bà muốn gặp lại cô bé khiến người ta yêu thích đó.

Người phụ nữ kia dạy dỗ con gái, tám phần cũng sẽ cường hãn giống như thế, hai phần La Bách Việt, hai phần cường thế cộng thêm nhanh mồm nhanh miệng nữa, một khi tiến vào nhà họ Tô, chiến tranh giữa ba người phụ nữ, lúc đó nhất định là bà sẽ thua.

Dù thế nào bà cũng không thể nói ra, bà ghen tị vì con trai yêu người phụ nữ kia, vì cô ta mà hai lần chống đối lại người mẹ này, ban đầu người phụ nữ kia còn chủ động đề nghị ly hôn, vứt bỏ nó! Cô ta đúng là người không có lương tâm, nếu chồng bà có một nửa si tình của con trai, bà có xuống địa ngục cùng với ông ta cũng cam lòng, nhưng không, hai cha con đều cùng một dạng, tâm luôn hướng tới người phụ nữ khác.

Bà ghen, bà không cam lòng, lòng của bà không thích nổi La Bách Việt, chỉ có ghen tị.

Vương Ly Vân chờ đợi mãi, đã sớm qua giờ tan học, vẫn không thấy bóng dáng cô bé đâu.

Bà đi ra công viên, đi sang đường phía bên nhà trẻ. Tường ngăn cách của nhà trẻ khá thấp, bên trong bức tường, mấy đứa bé khác thì chơi nhảy dây, mấy đứa bé đang nhặt lá rụng, hình như là đang làm bài tập. Bà liếc mắt liền thấy cô bé, cô bé mặc một chiếc váy ngắn màu lam nhạt, ngồi ở trên ghế gỗ dưới bóng cây, cầm mấy cái lá cây dán ở trong sổ so tới so lui, gió nhẹ thổi tới, thổi lá cây rơi xuống, cô bé xoay người lại nhặt, một cậu bé đứng ở sau ghế, liếc trộm dưới đáy ghế, mắt trừng lên thật to.

Thằng nhóc háo sắc! Vương Ly Vân mắng: “Mày nhìn lên cái gì!” Cậu bé giật mình, nhìn thấy ngoài tường là một bà lão tóc bạc, sắc mặt hung ác, cậu bé quay đầu chạy đi. La Lam ngẩng đầu nhìn thấy bà, tươi cười rạng rỡ. “Bà.”

“Cháu còn chưa về sao?” “Đã tan học rồi ạ, cháu ở lại làm bài tập thủ công thôi, hôm nay bài tập là hái năm loại lá khác nhau, làm thành tiêu bản.” La Lam gom lá cây thu được vào sổ ghi chép, đến gần bà. “Bà tới tìm cháu sao?”

Vương Ly Vân dè dặt sờ sờ tóc mai. “Vừa lúc đi ngang qua thôi.” Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên vô tư vô lự, nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô bé, bà bớt giận.

“Tâm tình của bà lại không tốt sao?”

Một câu nói đã phá thùng nguy trang của bà. Bà suy sụp hạ vai xuống. “Rõ ràng thế sao?”

“Là bởi vì con trai của bà sao?”

“Còn ai vào đây nữa!” Lửa giận liền bốc lên. “Nó thật là quá đáng, trực tiếp nói phải cưới người phụ nữ kia, không để ý tới phản đối của bà, có còn để người mẹ là bà ở trong lòng không.” Dưới trời chiều, nỗi khổ tâm cháy cuộn cuộn, không thể ngăn cản.

Chỉ có một thính giả duy nhất, ngẩng mặt tiếp nhận giọng điệu đồng đặc của bà. Sắc mặt của cô bé nhu hòa, khóe miệng mím cười, như đang thưởng thức một nguyệt khúc tuyệt vời, lửa của Vương Ly Vân không có ai châm cùi, càng đốt càng yếu, cuối cùng biến thành một nắm bụi.

“Cháu có nghe không đấy?” Nét mặt kia là sao? “Bà đang phàn nàn, không phải nói chuyện cười, tại sao cháu lại cười tít mắt như thế?”

“Cháu vẫn đang nghe!” La Lam gạt đầu một cái. “Bởi vì tâm tình bà không tốt, nếu như mà sắc mặt cháu cũng không tốt, bà nhìn thấy tâm tình sẽ tệ hơn, cho nên cháu muốn giữ vững nụ cười. Hôm nay đi học cô giáo cháu nói, thường tức giận, thân thể sẽ sinh ra độc tố, dễ dàng ngã bệnh đó.”

“Bà đã sớm bị bệnh nặng một lần rồi, thiếu chút nữa không cứu được.”

“Thật may là có thể cứu chữa được, nếu không bà cũng không ở chỗ này.”

Vương Ly Vân nghe vậy ngăn ngor. Nhưng nếu lần trúng gió đó muốn mạng của bà, hoặc là làm cho bà biến thành người sống đời sống thực vật, bà còn có thể ở nơi này mà oán trách sao? Một trận bệnh làm cho tình trạng sức khỏe vốn tốt của bà trở nên kém đi, mà dưới mắt bà thì dù có kháng nghị thế nào, con trai vẫn chưa cưới La Bách Việt, bà tức giận cũng là làm hại đến mình, như vậy, sao không thoải mái, để cho mình tốt hơn một chút?

“Nói cũng phải.” Bà thở dài, bị bệnh là mình, đạo lý như vậy lại bị một cô bé nói rõ. “Bà của cháu có được cô cháu gái thông minh như thế này, thật là tốt số.”

La Lam nghe vậy, cúi đầu, con người đen nhánh nhìn những chiếc lá rụng trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Bà ấy chắc là sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Trước khi tan việc, Tô Tế Nhân hỏi người thư ký kết quả đàm phán với cha mẹ vợ tương lai.

“Bà ấy muốn một căn biệt thự xa hoa, lại thêm hai trăm vạn, mỗi tháng sau khi kết hôn còn phải cho thêm một số tiền lớn.” Về mặt Diệp Hoài Văn vẫn bình tĩnh. Buổi sáng anh ta mất hai giờ, đã hoàn toàn giải quyết xong chuyện này.

Tô Tế Nhân cau mày. “Bà ấy là đang gả con gái, hay là đang bán hàng đi vậy? Những điều kiện này hơi quá rồi.”

“Tôi đồng ý rồi.”

“Cậu điên rồi! Nhã Hân đã mang thai, có thể tự quyết định rồi, cậu không cần phải để ý tới những điều kiện này.”

“Chúng tôi đã giao hẹn, tôi giao những thứ này, bà ấy bảo đảm sau khi cưới sẽ không can thiệp vào cuộc sống của chúng tôi. Tiền Nhã Hân kiếm được đều đã giao cho bà ấy, vẫn lén để lại một chút, cộng thêm tiền tôi gửi ngân hàng vừa đủ, sau đó sẽ đến kế hoạch tiếp theo.”

Về mặt của Tô Tế Nhân trở nên nghiêm túc. “Tôi đồng ý làm hòa mù của hai người, chỉ hi vọng Nhã Hân sớm tỉnh lại.”

“Tôi biết.” Diệp Hoài Văn cười nhạt. “Phần lớn mọi người đều dám biểu đạt ý kiến của mình, nhưng Nhã Hân trời sanh thiếu tự tin, từ nhỏ bị mẹ cô ấy bắt bẻ, lòng tự tin đã sớm bị vụn vụn đến cạn kiệt rồi, hôm nay cô ấy dám vì tôi mà hét lên với mẹ cô ấy, tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

“Cậu là ký sĩ của cô ấy.”

“Ngài cũng là ký sĩ của phu nhân.”

“Không, chính cô ấy sẽ là ký sĩ. Hôm nay nếu tin tức kết hôn của tôi với Nhã Hân là thật, cô ấy sẽ uy phong lẫm liệt cười ngửa chạy tới, một kiếm chém đứt đầu của tôi.” Có điểm khoa trương, nhưng người kia thống hận nhất là tình yêu không trung thành, kết quả của anh nếu thế sẽ rất là thâm.

“.” Tưởng tượng hình ảnh rất sinh động, khiến mồ hôi lạnh của Diệp Hoài Văn chảy ròng ròng. “Tôi còn có mấy cuộc điện thoại cần gọi, xin phép đi ra ngoài trước. Còn có cái này, mới vừa rồi cô gái ở quầy bán đồ nhờ tôi chuyển hộ.” Anh ta đưa một hộp nhỏ bọc nhung cho chủ tịch.

“Nếu cần tiền, hãy nói với tôi một tiếng.”

Diệp Hoài Văn mới vừa đứng dậy, nghe vậy mặt lộ vẻ cảm kích, khom mình trước chủ tịch, rồi rời khỏi phòng làm việc.

Tô Tế Nhân mở hộp nhung ra, vòng tay màu vàng kim lấp lánh nằm ở bên trong. Anh vuốt ve mặt ngoài sáng láng của nó, tưởng tượng bộ dạng của người kia khi đeo nó, tâm tình của anh trở nên vui vẻ, gọi điện thoại cho nữ ký sĩ kiên cường xinh đẹp của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Trước Ngon Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.